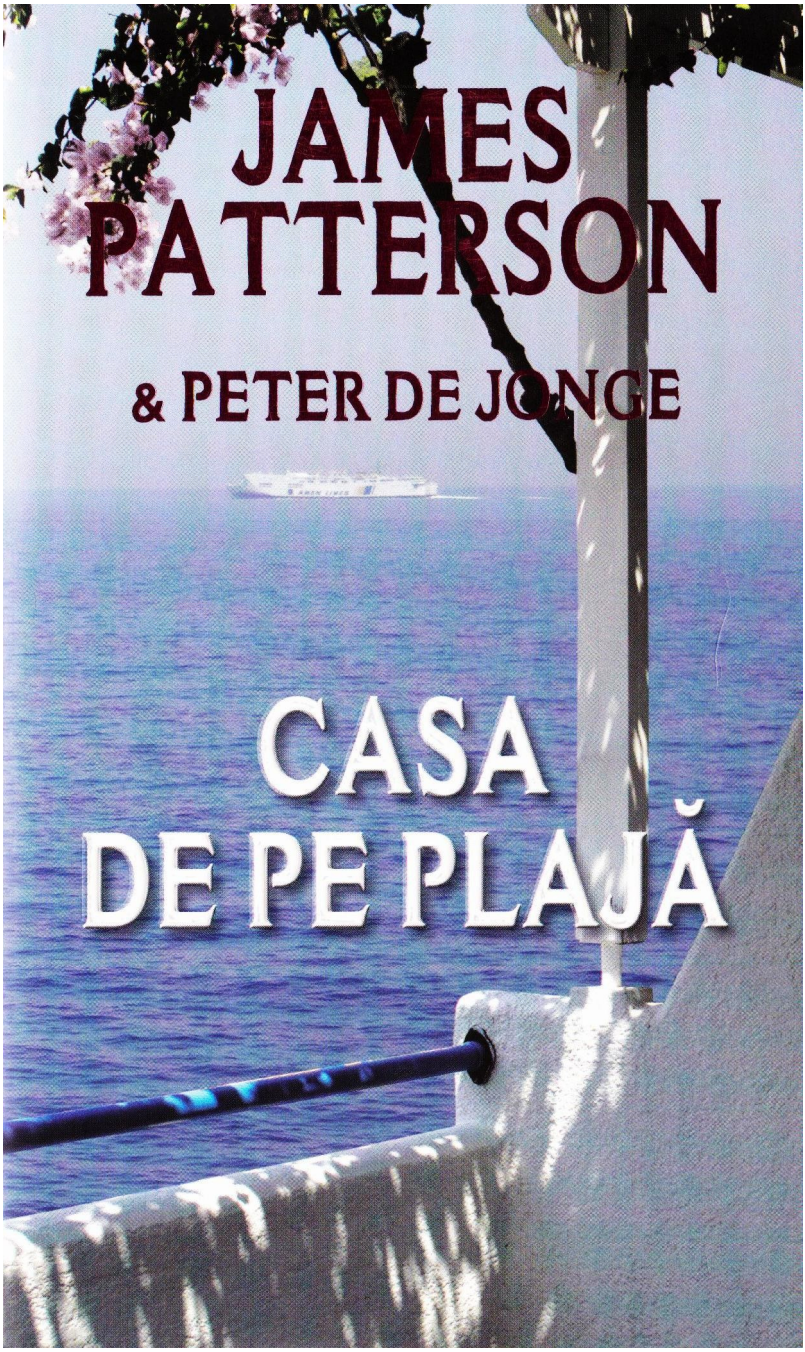
JAMES
PATTERSON
& PETER DE JONGE
CASA
DE PE PLAJĂ

JAMES PATTERSON
şi
PETER de JONGE

CASA DE PE PLAJĂ

Rao internaţionalpublishing company

JAMES PATTERSON & PETER de JONGE
The Beach House
© 2002 by SueJack, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ADRIAN MOŞOIANU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

Iulie 2008

ISBN 978-973-l03-669-4

Pentru Pete & Chuck
P. de J.

Pentru Jack, băiatul cel mare
J.P.

PROLOG

PETER RABBIT

1

E ca şi cum ai dansa stând jos. Strânge – bate ritmul –dă drumul – răsuceşte-te. Mâna stângă – piciorul drept –mâna stângă – mâna dreaptă.

Totul se desfăşoară într-o sincronizare perfectă a ritmului şi, de fiecare dată când apăs acceleratorul înfierbântat, gumat şi îmbrăcat în cauciuc, nou-nouţa, abia înşeuata motocicletă BMW K1200, cântărind două sute optzeci de kilograme şi având 130 de cai putere, saltă înainte asemenea unui cal pursânge sub cravaşa jocheului.

Şi un alt instantaneu al mult prea evaluatei zone rezidenţiale Long Island se mistuie în ceaţa drumului.

Este vineri noapte, weekendul în care se sărbătoreşte Memorial Day1[1], şi mai sunt numai cincisprezece minute până la începerea celei dintâi petreceri care deschide un alt anotimp glorios pentru locuitorii din Hampton.

Şi nu este vorba despre o petrecere oarecare. Ci despre Marea Petrecere. Acea intimă reuniune de 200 000 de dolari dată în fiecare an de Barry Neubauer şi de soţia lui, Campion, în casa lor de 40 de milioane de dolari de pe plaja din Amagansett.

Şi eu sunt în întârziere.

O aduc în a patra, smucesc iar de accelerator şi de data asta am senzaţia că zbor. Gonesc spre petrecere pe Autostrada 27 ca un *Hell's Angel*pemotocicleta lui.

Genunchii îmi sunt puternic strânşi în jurul luciosului rezervor bleumarin de benzină, şi ţin capul atât de aplecat în bătaia vântului, încât aproape că îi ating.

E un lucru bun că această mică întindere de şaptesprezece kilometri care separă Montauk de Amagansett e dreaptă şi netedă ca o panglică şi iată că, în

[1]Sărbătoare naţională în SUA, în care sunt comemoraţi militarii americani căzuţi în războaie. Se sărbătoreşte în ultima zi de luni a lunii mai. (n.tr.)

momentul în care trec de localurile pentru turişti La Cyril, La Scoica şi Prânz, acul indicatorului de viteză arată 150.

De asemenea, faptul că obişnuiam să împart camera cu Billy Belnap e un lucru bun. Cu reputaţia celui mai războinic delincvent juvenil din East Hampton High, Billy a ajuns pe statul de plată al Departamentului de Poliţie din East Hampton. Chiar dacă nu-l pot vedea, ştiu că este acolo, ascuns printre tufişuri în maşina lui de serviciu albastru cu alb, fluierând după cei care depăşesc viteza legală şi frământând în mâini o pungă plină cu gogoşi de la Dressen.

Îi fac semn cu farurile în timp ce spintec drumul.

2

N-ai zice că o motocicletă poate fi un loc unde să poţi gândi în linişte. Şi, de regulă, nici nu prea o fac, pentru că prefer să las despicarea firului în patru pe seama fratelui meu mai mare Jack şi a Facultăţii de Drept pe care o face. Dar în ultima vreme am rumegat gânduri noi de fiecare dată când am urcat pe motocicletă. Poate că asta se datorează faptului că, odată urcat pe motocicletă, rămâi singur cu tine însuţi.

Sau poate n-are nimic de-a face cu motocicleta şi e doar un semn că încep să îmbătrânesc.

Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar ieri am împlinit douăzeci şi unu de ani.

Fără niciun motiv anume, fac slalom printre SUV-urile pântecoase zburând cu o sută cincizeci de kilometri pe oră şi mă întreb cum e să creşti aici, cum e să fii de-al locului într-unul dintre cele mai bogate oraşe din lume.

La un kilometru şi jumătate depărtare de Bluff, pot desluşi luminile petrecerii de la reşedinţa familiei Neubauer strălucind în noaptea perfectă din East End şi trăiesc acea savuroasă senzaţie de anticipare pe care o am întotdeauna la începutul unei noi veri în districtul Hampton.

Până şi aerul, purtând cu el boarea sărată a fluxului şi un parfum dulce de zambile, e încărcat de promisiuni. Un portar în costum alb îmi zâmbeşte scurt şi-mi deschide uşile de fier, lăsându-mă să trec.

Mi-ar plăcea să vă pot spune că întreaga proprietate este mai degrabă de prost gust, grosolană şi ţipătoare, însă adevărul este cu totul altul. Din când în când, bogaţii dau naştere la astfel de confuzii. E genul de bucată de pământ care, după cum spun agenţii imobiliari, apare pe piaţă cam o dată la douăzeci de ani: cinci hectare de teren într-un peisaj minunat, plin de garduri vii şi grădini ascunse care coboară în pantă lină către o plajă cu nisip alb, strălucitor.

La capătul aleii acoperite cu pietricele albe se află o

reşedinţă de o mie trei sute de metri pătraţi, acoperită cu şindrilă, ale cărei camere au toate vedere la ocean, cu excepţia, desigur, a pivniţei unde se păstrează vinurile.

Petrecerea din seara asta este relativ restrânsă – mai puţin de o sută optzeci de persoane însă toţi oamenii importanţi se află aici. Motivul sărbătoririi îl constituie preluarea companiei de 1,4 miliarde de dolari a fabricantului suedez de jucării Bjorn Boontaag. De aceea petrecerea pică anul ăsta într-o zi de joi şi numai familiei Neubauter putea să-i iasă bine treaba asta.

Se văd păşind printre drăgălaşii lei şi tigri de jucărie pe care Bjorn Boontaag îi vinde cu sutele de mii, cele mai feroce animale din adevărata junglă a vieţii: preşedinţi de companii, speculanţi la bursă, bancheri îmbuibaţi şi cei din urmă dintre miliardarii internetului, dintre care majoritatea sunt îndeajuns de tineri pentru a deveni cea de a treia nevastă a unui director de companie. Îi observ pe cei din Serviciul Secret umblând de colo, colo, cu puloverele lor groase şi cu căştile în urechi şi îmi dau seama că trebuie să fie prezenţi şi niscaiva senatori. Şi, împrăştiaţi prin mulţimea invitaţilor, ca adoraţii petrecerii, se află cei mai în vogă creatori de modă, cântăreţi de rap, baschetbalişti din NBA pe care organizatorii i-ar fi putut aduna.

Însă nu fiţi prea invidioşi. Nici eu nu mă aflu pe lista invitaţilor.

Sunt aici ca să parchez maşini.

3

Lucrez la Casa de pe Plajă de când aveam treisprezece ani, slujbe meschine în general, însă parcatul maşinilor este de departe cea mai uşoară treabă dintre toate. Doar puţin efort la început şi la sfârşit. Linişte, altfel.

Sunt un pic în întârziere, de aceea sar de pe motocicletă şi trec imediat la treabă. În douăzeci de minute umplu un teren de la marginea şoselei cu patru şiruri elegante de limuzine a câte optzeci de mii de dolari fiecare, fabricate în Europa, care strălucesc în lumina argintie a lunii ca nişte plante metalice. O recoltă bogată.

Unul dintre momentele frumoase ale meseriei de parcator intervine atunci când un Bentley de culoarea vinului de Bourbon şi de mărimea unui iaht frânează în faţa mea şi din el descinde Latrell Sprewell, preferatul meu, care-mi îndeasă în palmă o hârtie de douăzeci de dolari, spunându-mi:

— Ai grijă de ea, frăţioare.

Odată ce am terminat de alergat, mă servesc cu o bere şi o farfurie plină cu antreuri şi mă aşez pe iarba de lângă şosea. Asta da viaţă. Îmi savurez în linişte sushi-ul şi pufuleţii de brânză când un ospătar în jachetă neagră pe care nu-l mai văzusem niciodată vine în grabă spre mine. Cu un zâmbet amical, dar poruncitor în acelaşi timp, îmi îndeasă o bucăţică de hârtie roz în buzunarul de la cămaşă.Probabil că a fost scăldată în parfum. Un nor înţepător îmi învăluie nările când o despăturesc. Shalimar, dacă nu mă înşel. Conţinutul, în schimb, e cât se poate de clar. Trei litere, trei cifre: IZ D 2 3 5.

Ies afară şi străbat terenurile parcelate de metal strălucitor până când găsesc simbolurile înscrise pe o plăcuţă de înmatriculare newyorkeză înşurubată în spatele zvelt al unui Benz decapotat, de culoare verde-închis.

Mă strecor pe locul din faţă al pasagerului şi încep să manevrez butoanele pentru a mă familiariza cu interiorul.

Cu un foşnet reconfortant, ferestrele se încastrează în portieră şi glasul de bariton al şmecherului de Dean Martin începe să curgă printr-o duzină de boxe.

Caut în torpedou. Nimic.

Apoi cotrobăiesc prin compartimentul dintre scaune. În interiorul unui toc de ochelari de soare marca Robert Marc se află un joint lung şi subţire înfăşurat într-o panglică roz. Îl aprind şi suflu un colac de fum în jurul lunii pline.

Mă gândesc că nu e rău deloc – desfătându-mă în timp ce Dino face mărturisiri despre o franţuzoaică pe nume Mimi –, când o mână îmi alunecă pe umăr.

— Salut, Frank, spun fără să mă obosesc măcar să mă răsucesc în confortabilul meu scaun de piele.

— Bună, Rabbit, răspunde Frank, întinzând mâna prin fereastră după joint. Nu ţi-ai tras-o încă?

Frank este Frank Volpi, detectiv-şef la Departamentul de Poliţie din East Hampton şi singurul poliţist pe care-l poţi vedea purtând un Rolex de platină. Pe de altă parte, Volpi a trecut prin două misiuni în Vietnam înainte de a pedepsi delincvenţi în oraşul său natal.

— Doar mă ştii, Frank. N-am obiceiul să vorbesc despre asta.

— De când?

— Păi, deh, de aseară când am fost cu nevastă-ta.

Acest surogat de conversaţie tipic masculină continuă până când jointul ne arde buricele degetelor. Apoi Frank pleacă, clătinându-se în noaptea parfumată, iar eu rămân în compania lui Dino în Benz.

Sună telefonul. Un glas de femeie. Şopteşte:

— Peter, ţi-a plăcut cadoul pe care l-ai primit?

— Exact ce mi-a prescris doctorul. Mulţam, îi răspund eu pe şoptite.

— Aş dori să-mi mulţumeşti mai degrabă personal, pe plajă.

— Cum te voi recunoaşte?

— Ia gândeşte-te, Peter. Când ai să mă vezi, ai să mă recunoşti.

Mai apăs câteva butoane, stau de vorbă cu vreo două operatoare foarte drăguţe şi în sfârşit dau de bunul meu amic Lumpke. E la colegiu şi îşi va lua o diplomă în sculptură. Mă gândesc că nu-i merge prea bine, deoarece vocea lui sună bolnăvicios.

E adevărat, la Paris e patru dimineaţa.

Părăsesc Benzul şi o iau alene spre plajă. Ştiu că v-am mai spus deja cât de revoltător de frumos este acest loc, dar nu mi se pare că am spus-o îndeajuns de răspicat. De câte ori mă aflu aici, mă simt vrăjit. Sunt convins că-l apreciez mai mult decât o fac Barry şi Campion Neubauer.

În timp ce mă apropii de plajă, încep să-mi pun pentru prima oară întrebări în legătură cu cine ar putea să mă aştepte acolo. Nu mi-ar fi fost imposibil să aflu cui îi aparţinea vocea care-mi şoptise la telefonul maşinii. Tot ce trebuia să fac era să văd cine era înregistrat la acel număr, dar asta ar fi stricat surpriza.

Vraja de la Casa de pe Plajă constă în faptul că niciodată nu se ştiu prea multe. Ar putea avea cincisprezece sau cincizeci şi cinci de ani. Ar putea veni singură sau însoţită de un prieten, ori de un soţ.

„Bileţel de culoare roz. Shalimar. Ah. S-ar putea să ştiu cine mi-a trimis bileţelul.”

Mă aşez pe nisip la vreo două sute de metri depărtare de locul unde se sparg valurile. Rămăşiţele murdare ale uraganului Gwyneth, care a lovit Capul Hatteras timp de o săptămână, au ajuns în dimineaţa asta la Hamptons. Valurile sunt uriaşe şi grele şi se sparg cu zgomot puternic de ţărm.

Atât de puternic încât nu-i aud apropiindu-se din spate decât atunci când se năpustesc asupră-mi. Cel mai scund şi mai butucănos dintre cei trei, cu craniul ras şi purtând ochelari de soare Oakley negri, mă loveşte în piept.

Lovitura îmi rupe vreo două coaste şi mă lasă fără suflare. Cred că-l recunosc pe unul dintre ei, dar e întuneric şi nu pot fi sigur. Cu fiecare lovitură profesionist ţintită şi aplicată îmi este mai frică. Apoi ajung la neagra concluzie

că aceşti inşi nu au fost trimişi aici doar pentru a-mi da o lecţie. Aici e vorba despre ceva mult mai grav.

Încep să lovesc şi să împart pumni în dreapta şi-n stânga şi reuşesc într-un târziu să mă eliberez.

Alerg şi strig din străfundul plămânilor, sperând că cineva de pe plajă mă va auzi, însă apa, lovindu-se de stânci, îmi îneacă strigătele. Unul dintre cei trei mă prinde din spate şi mă doboară la pământ. Aud un os trosnind – *al meu.* Apoi toţi trei se prăvălesc asupra mea, fiecare pumn aterizând pe vânătaia lăsată de altul. Fără a se opri, unul dintre ei scrâşneşte dispreţuitor:

— Ia de-aici, nenorocitule!

Dintr-odată, cam la o sută de metri depărtare, îndărătul unor tufişuri, fulgeră o lucire. Apoi alta.

În acest moment, ştiu că am să mor.

Şi, oricât de puţin contează lucrul ăsta, ştiu chiar şi cine-mi este călăul.

PARTEA ÎNTÂI

STAGIARUL

Capitolul 1

Chiar şi după standardele ameţitoare ale prosperului oraş Manhattan din secolul douăzeci şi unu, unde artizani de top pictează fresce pe pereţii metroului, noile birouri de avocatură Nelson, Goodwin & Mickel erau la înălţime. Dacă măreţele tribunale plasate de jur împrejurul Broadway-ului erau palate ale justiţiei, clădirea turn licăritoare de patruzeci şi opt de etaje de pe Lexington Avenue numărul 454 era un monument închinat izbândei.

Numele meu este Jack Mullen şi, ca stagiar la Nelson şi Goodwin, bănuiesc că şi eu eram un învingător. Totuşi nu era tocmai ceea ce-mi dorisem când m-am înscris la Facultatea de Drept a Universităţii din Columbia, la înaintata vârstă de douăzeci şi şase de ani. Însă, când unui student în anul doi cu împrumuturi pentru studii în valoare de cincizeci de mii de dolari îi este oferit un stagiu de vară la cea mai prestigioasă firmă din oraş, oferta nu poate fi refuzată.

Telefonul a început să sune chiar atunci când intram pe uşa micului meu birou.

Am ridicat receptorul.

Vocea înregistrată a unei operatoare se aude pe fir:

— Aveţi un telefon din Huntsville, Texas, din partea lui…

O voce de bărbat, de asemenea înregistrată:

— Mudman.

Din nou vocea operatoarei:

— Dacă doriţi să acceptaţi apelul, vă rugăm să răspundeţi afirmativ sau să tastaţi numărul…

— Da, bineînţeles că accept, am întrerupt eu. Mudman, cum o mai duci?

— Deloc rău, Jack, în afară poate de faptul că statul Texas de-abia aşteaptă să mă pună la zid ca pe un câine.

— A fost o întrebare prostească.

Vocea surprinzător de ascuţită de la capătul celălalt al

liniei telefonice aparţinea motociclistului certat cu legea Billy „Mudman” Simon şi provenea de la telefonul închisorii din Huntsville. Mudman se afla acolo aşteptând injecţia letală care să-l anihileze, vinovat că şi-ar fi asasinat în urmă cu nouăsprezece ani prietena sa adolescentă.

Mudman era departe de a fi un sfânt. Îşi recunoștea tot felul de ticăloşii la care se adăuga şi câte o infracţiune în timpul zbuciumatei lui tinereţi. Însă asasinarea Carminei Velasquez, după spusele lui, nu se număra printre ele.

— Carmina a fost o femeie straşnică, mi-a spus Mudman când am stat de vorbă pentru prima oară. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei în această lume mizerabilă. Dar nu am fost nicio clipă îndrăgostit de ea. Ce motive aş fi avut s-o omor?

Declaraţiile lui, stenogramele procesului şi înregistrările din arhivă ale tentativelor eşuate de a câştiga noi recursuri au fost lăsate pe biroul meu la trei zile după ce începusem să lucrez pentru firmă. După două săptămâni în care am descifrat fiecare cuvânt scris aiurea, fiecare frază deformată, ca şi sute de note de subsol transcrise cu sârguință în mici majuscule care arătau de parcă ar fi ieşit din mâna nesigură a unui elev de clasa întâi, eram convins că spunea adevărul.

Şi-mi şi plăcea de el. Era deştept şi amuzant şi nu-şi plângea de milă, în ciuda sutelor de motive pentru care era îndreptăţit s-o facă. De nouăzeci la sută dintre condamnaţii la moarte se alegea praful încă din ziua în care vedeau lumina zilei, iar Mudman, cu părinţi nebuni şi narcomani, nu era o excepţie.

Totuşi nu găsea nicio plăcere în a-şi învinovăţi părinţii pentru ce i se întâmplase lui.

— Au făcut ce-au putut, cum ar fi făcut oricine altcineva, a spus, singura dată când am vorbit despre ei. Asta nu mi-a fost de niciun folos, dar hai să-i lăsăm să se odihnească în pace.

Lui Rick Exley, şeful meu în cadrul acestui proiect, nu-i păsa câtuşi de puţin de Mudman sau de intuiţia mea de

începător. Ceea ce conta pentru el era faptul că nu exista vreun martor în cazul asasinării lui Velasquez, precum şi faptul că Mudman fusese condamnat exclusiv pe baza probelor de sânge şi păr găsite la locul crimei. Lucrul ăsta s-a întâmplat înainte ca testul ADN să aibă relevanţă legală. Asta însemna că aveam mari şanse să nu fie aprobată cererea ca probele de sânge şi fire de păr prelevate de la Mudman să fie analizate pentru a se confirma faptul că ele corespund cu ADN-ul dovezilor ţinute într-un seif undeva în Lubbock.

— N-aş vrea să-ţi dau speranţe false, dar dacă statul ne lasă să facem testul, am putea obţine o amânare a execuţiei.

— Nu-ţi bate capul, Jack. Unde mă aflu eu, o speranţă cât de mică, chiar nebunească, este oricând bine-venită. Las-o să intre.

Încercam să nu mă aprind nici eu prea tare. Ştiam că acest proiect *pro bono,* cu numele lui pompos „în căutareaNevinovăţiei", fusese iniţial o cascadorie de imagine, iar Nelson, Goodwin & Mickel nu construiseră patruzeci şi opt de etaje în centrul oraşului pentru a se îngriji de soarta unui nevinovat amărât care fusese condamnat la moarte.

Cu toate acestea, când vorba lui Mudman a fost retezată după epuizarea celor cincisprezece minute care-i fuseseră alocate, îmi tremurau mâinile.

Capitolul 2

Încă mă minunam de cât de bine rezista Mudman, când Pauline Grabowski, unul dintre detectivii de elită de la Nelson si Goodwin, şi-a vârât capul pe uşa biroului meu. Cu scopul de a-i pune la curent pe noii recruţi cu multitudinea de relaţii ale firmei, Grabowski fusese repartizată în cazul Mudman şi-şi petrecuse ultimele două săptămâni încercând să dea de firul lucrurilor prin East Texas.

Grabowski, care era renumită pentru relaţiile pe care şi le făcuse pretutindeni şi despre care se spunea că face cât un partener debutant, îşi purta elegant reputaţia. Reuşise cumva să-şi construiască un post sigur în acest bastion rezervat bărbaţilor fără să fie agresivă. Păstra o aparenţă modestă, însă era extrem de hotărâtă. Chiar dacă exercita acel tip de atracţie pe care o are căpitanul unei echipe de fotbal, nu făcea nimic pentru a atrage atenţia asupra ei. Nu se machia, nu purta bijuterii, cu excepţia unor cercei, îşi prindea părul şaten-închis într-o coadă neglijentă la spate şi părea că poartă acelaşi taior albastru în fiecare zi. Dacă stau să mă gândesc, nu aveam nimic împotriva felului cum arăta.

Ceea ce-i conferea stil era felul în care simplitatea ei vestimentară contrasta cu tatuajul pe care-l avea. În locul unuia discret, o ţestoasă delicată sau un fluturaș, Pauline purta conturul de neconfundat al clădirii Chrysler pe braţul drept.

Începea chiar sub umărul ei drept şi se întindea pe mai mulţi centimetri până la cot. Era redat într-un auriu voluptuos care capta lumina reflectată de spiră şi era atât de detaliat, încât includea ca ornament un cap de balaur cu aripi privind încruntat către metropolă. Potrivit zvonurilor, acest tatuaj fusese realizat în şase şedinţe, a câte opt ore.

Când am întrebat-o de ce era atât de atrasă de un zgârie-nori, ochii ei căprui au clipit perplex.

— Este vorba despre oameni care au ales să facă ceva frumos, a răspuns. În afară de asta, bunicul meu a lucrat la linia de asamblare Chrysler timp de treizeci şi opt de ani. M-am gândit că poate şi el a ajutat la construirea lui.

Pauline s-a aşezat pe marginea biroului meu şi a început să-mi relateze cum Stanley Higgins, procuror în cazul Mudman, trimisese pe scaunul electric şase oameni dintr-o mică aşezare din Texas. S-a retras nu demult din activitate, luând drumul unei bodegi din cărămidă roşie dintr-un cartier muncitoresc din Amarillo.

— După spusele unor oameni foarte drăguţi care au avut amabilitatea să mă informeze cu privire la el, Higgins are o problemă foarte serioasă cu băutura. Aproape în fiecare noapte vorbeşte despre cariera lui de procuror şi despre ceea ce el numeşte „dreptatea lui Higgins”. Probabil ar trebui să aflu mai multe înainte ca băutura să-i vină de hac.

— Asta faci tu toată ziua? Selectezi *voir dire* despre duşmanii lui Nelson, Goodwin & Mickel?

A zâmbit, şi era greu să nu-i întorci zâmbetul.

— Poţi folosi sintagma latină dacă doreşti, dar eu numesc asta a scormoni prin rahat. E destul pe-acolo, tinere Jack.

— Nu atât de tânăr pe cât ai crede. Te superi dacă te întreb cu ce te ocupi în timpul liber?

— Cu grădinăritul, a răspuns Pauline, fără expresie.

— Serios?

— În special, cactuşi. Deci ai grijă, Jack. De altfel, am auzit că ai pe cineva. Doar sunt detectiv particular, în caz că ai uitat!

Capitolul 3

La ora 9.20, în acea seară de vineri, mi-am înşfăcat rucsacul şi am coborât cu liftul, pe scara rulantă, apoi pe scări, una mai scârțâitoare decât alta, până am dat de un peron de metrou aflat sub gara Grand Central. Metroul m-a purtat de colo, colo, din vest până în sud, până am ajuns la Pen Station, pe care am traversat-o până la linia care să mă ducă în Long Island. Am prins ultimul tren.

Fiecare vagon avea să fie înţesat de tineri orăşeni îndreptându-se vioi spre deliciile primului weekend de vară din Hampton, dar am ajuns suficient de devreme pentru a revendica un scaun la fereastră. Am strecurat un CD în walkman şi m-am ghemuit în scaun pentru un drum de trei ore cu uruieli şi scârţâieli până la capătul liniei, în Long Island.

Montauk.

Acasă.

Câteva minute înainte ca trenul să-şi înceapă legănarea pe şine, un puşti care arăta ca un boboc de colegiu care merge acasă în vacanţa de vară, cu toate hainele murdare şi grijile vârâte într-un sac imens, s-a prăbuşit pe scaunul din faţa mea.

Cinci minute mai târziu dormea deja, cu o copertă zdrenţuită din *Pecetea roşie a curajului* atârnând gata să cadă din buzunarul vestei marca Old Navy. Cartea se numărase printre preferatele mele, aşa că m-am apropiat de el şi i-am îndesat-o cu grijă în buzunar.

Uitându-mă la puşti, care era înalt şi deşirat, cu un barbişon pe care un băiat de nouăsprezece ani îl poartă cu o mândrie stângace, mi-am amintit de toate călătoriile pe care le făcusem spre casă în acest tren. Adeseori am călătorit învins. Alteori căutam doar să mă odihnesc şi să-mi umplu din nou portofelul, muncind pentru mica firmă de construcţii a tatălui meu când se găsea de lucru pentru

mine, sau vopsind carenele la Jepson's Boatyard. Dar în cinci ani nu am bătut niciodată drumul fără a purta cu mine o spaimă fără nume în legătură cu ce avea să se întâmple în viitor.

M-a făcut să realizez cât de bine s-au aranjat lucrurile. Tocmai terminasem anul doi la Universitatea din Columbia şi colaborasem la reviste de drept cu un semestru în urmă. Intrasem în marea familie a asociaţilor Nelson şi Goodwin, unde câştigam într-o săptămână mai mult decât într-o vară întreagă de cărat sau vopsit carene.

Şi apoi mai era şi Dana, care probabil mă aştepta la gară. Se împlinea un an de când ieşeam împreună, însă nu înceta să mă uimească. Asta se datora în parte şi numelui ei de familie, Neubauer. Poate aţi auzit de numele ăsta. Părinţii ei deţineau una dintre cele mai mari companii private din lume şi una dintre cele mai frumoase reşedinţe de vară de pe coasta de est.

Am început să mă văd cu ea vara trecută, pe când munceam la Jepson's. Se oprise pe acolo să vadă cum stau treburile cu vasul de croazieră al tatălui ei. Nu ştiu ce-a fost cu mine, dar i-am propus să ne întâlnim. Cred că i-a plăcut scenariul fetei bogate care se întâlneşte cu tânărul sărac care munceşte şi, probabil, şi mie. În general, o plăceam pe Dana: era deşteaptă, amuzantă, echilibrată şi hotărâtă. Erao persoană cu care puteai discuta, şi aveam încredere în ea. Şi, pe deasupra, nu era o snoabă sau genul de progenitură bogată răsfăţată, ceea ce era un fel de miracol, având în vedere mediul din care provenea.

Eastward! Bătrânul tren şi-a continuat hârâiala, oprind în toate orăşelele împrăştiate, cu fast-foodurile lor non-stop şi nume indiene ca Patchogue sau Ronkonkoma, unde amicul meu student la colegiu se dădu jos. Oraşe adevărate. Nu sătuce pentru turişti de weekend, în care cei din vagoane abia aşteptau să-şi înceapă zbenguiala.

Îmi cer scuze dacă tirada mea yuppie[2] nu mai convinge

[2]Tineri dinamici, individualişti, independenţi financiar, preocupaţi de afaceri (n.tr.)

pe nimeni, mai ales că purtam acelaşi tip de haine, iar perspectivele mele erau probabil mai bune decât ale multora, însă diferenţa dintre noi era că, pentru mine, Montauk şi Hampton erau aşezări adevărate, nu doar locuri în care să conversezi lâncezind prin baruri cu persoane singure.

Aici ne-am născut eu şi fratele meu. Locul unde mama a murit prea de timpuriu. Şi unde bunicul nostru octogenar purta încă jeanşi şi nu dădea niciun semn de îmbătrânire.

Jumătate din pasageri au coborât în Westhampton. Restul s-au dat jos câteva staţii mai încolo, la East Hampton.

Când trenul s-a oprit cu un şuierat în Montauk, fix la ora anunţată, patru minute după miezul nopţii, eram singurul pasager din vagon.

Şi ceva dincolo de fereastra compartimentului nu părea deloc în regulă.

Capitolul 4

Primul meu gând a fost că erau prea mulţi oameni care aşteptau sosirea trenului pentru acea oră.

M-am dat jos, aşteptând să văd Range Roverul Danei pe peronul întunecat şi gol şi pe ea stând picior peste picior, singurică-singurea, pe capota încă fierbinte.

Însă Dana stătea chiar la capătul peronului bine iluminat şi nu părea fericită că mă vede. Ochii îi erau umflaţi şi arăta de parcă ar fi plâns zile întregi.

Mai ciudat era că tata şi cu bunicul meu o însoţeau. Tatăl meu, care nu o duce prea bine de ceva timp, avea o privire cenuşie. Bunicul meu arăta îndurerat şi furios, un irlandez iritat de optzeci şi şase de ani, cu aerul că vrea să împartă câţiva pumni.

În spatele lor se aflau un poliţist din East Hampton pe nume Billy Belnap şi un tânăr ziarist de la *East Hampton Star* care mâzgălea nervos ceva într-un carneţel. În urma lor, lumina roşie intermitentă a maşinii de serviciu a lui Billy Belnap scălda scena cu licărirea sângerie a catastrofei.

Singurul care lipsea era fratele meu, Peter. Cum era oare posibil? Peter şi-a petrecut toată viaţă trecând nepăsător dintr-un dezastru în altul, alegându-se doar cu câteva zgârieturi. Când Peter avea cinci ani, un vecin l-a găsit zăcând fără cunoştinţă peste bicicleta lui, la marginea drumului. Vecinul cu pricina l-a purtat pe braţe până acasă la noi, unde l-a lăsat pe canapea. Eram pe punctul de a chema ambulanţa când Peter s-a ridicat, ca trezit dintr-un somn de după-amiază. Asta se întâmpla în anul în care tot cădea din copaci.

Dar de data asta figurile celor de pe peron îmi spuneau că fratele meu, Peter, cu aerul lui nepăsător şi îndrăzneţ, dispăruse. S-o fi răsturnat cu motocicleta de pe dealurile Shadmoor, o fi adormit în timp ce fuma o ţigară ori o fi urmărit vreo minge prin trafic şi a sfârşit prin a fi strivit ca

un câine.

Mi s-au tăiat picioarele când Dana s-a aruncat la pieptul meu şi şi-a apropiat faţa plânsă de a mea.

— Jack, îmi pare atât de rău. E Peter. O, Jack, îmi pare nespus de rău.

După ce mi-a dat drumul, mi-am îmbrăţişat tatăl, care nu reacţiona în niciun fel. Era prea adâncit în propria durere şi suferinţă. Amândoi bâlbâiam cuvinte care nu puteau exprima ceea ce simţeam cu adevărat.

„Mulţumesc lui Dumnezeu că-l am pe Mack”, mi-am spus când bunicul m-a îmbrăţişat. Când eram mic, bunicul era un om vânjos, cu muşchi bine conturaţi. Pe la patruzeci şi ceva de ani, a stabilit recordul familiei Mullen în materie de greutate, cântărind o sută opt kilograme. Avea nevoie doar de o mică provocare să înceapă să dea jos din ele. În ultimii douăzeci de ani a pierdut mai mult de o treime din acea greutate, însă mâinile îi erau în continuare enorme şi avea oase mari şi solide, iar atunci când m-a îmbrăţişat a făcut-o cu atâta forţă, că aproape m-a lăsat fără suflu.

M-a strâns şi mi-a şoptit la ureche:

— Jack, ei spun că Peter s-a dus să înoate şi s-a înecat. E cea mai mare tâmpenie pe care mi-a fost dat s-o aud.

Capitolul 5

Familia Mullen a luat loc pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, iar Dana s-a aşezat la dreapta lui Belnap.

Mă uitam la ea prin plexiglasul compact şi părea la mii de kilometri depărtare. S-a întors spre mine şi a şoptit: „Oh, Jack!”, apoi s-a oprit, neştiind cum să-şi termine gândul.

Cu lumină intermitentă, dar fără sirenă, am ieşit de pe peronul pustiu şi am gonit spre vest prin centrul liniştit al oraşului.

— Aseară a fost marea petrecere de sfârşit de săptămână pentru Memorial Day, a spus bunicul, rupând teribila tăcere, iar Peter parca maşini, ca de obicei. Pe la nouă a mâncat ceva. Dar când petrecerea s-a terminat şi a venit timpul să aducă maşinile, Peter era de negăsit. Absenţa lui nu a trecut neobservată, dar cum lumea îl văzuse înainte, nimeni nu s-a îngrijorat. Acum două ore, doamna doctor Elizabeth Possidente îşi plimba rottweilerul. Câinele a început să se poarte ciudat. A fugit după el şi aproape s-a împiedicat de cadavrul lui Peter, măturat de valuri la capătul proprietăţii familiei Neubauer. E încă aici, Jack. Nu i-am lăsat să ia cadavrul înainte de venirea ta.

Am ascultat vocea bunicului meu, joasă şi gravă. Pentru mine este cea mai alinătoare şi cea mai clară voce din întreaga lume, dar abia puteam desluşi ce-mi spunea.

Mă simţeam la fel de străin şi de locurile pe care le vedeam prin geamul maşinii în timp ce rulam. Piaţa Sporting Goods, motelul Memory, Hanul lui John şi Puff n'Putt nu arătau deloc aşa cum le ştiam eu. Culorile erau altele, atât de ţipătoare încât păreau fierbinţi. Tot oraşul părea radioactiv.

În maşină am stat între tatăl meu, John Samuel Sanders Mullen şi bunicul, Macklin Reid Mullen, simţind sfâşierea tristă a unuia şi durerea furioasă a celuilalt. Nu ne-am mişcat, n-am scos un cuvânt. Instantanee cu Peter îmi

fulgerau prin cap, ca şi cum craniul meu ar fi ascuns un proiector.

Maşina lui Belnap a cotit în sfârşit pe Bluff Road şi a accelerat prin porţile deschise ale proprietăţii familiei Neubauten, îndepărtându-se de casă şi începând să coboare pe un drum neasfaltat. S-a oprit la vreo nouă sute de metri de locul unde valurile alb înspumate şi furioase măcinau malurile.

Ăsta este locul în care a murit fratele meu.

Capitolul 6

Peronul gării de tren fusese prea înţesat de oameni. Plaja oferea contrariul. Am păşit împleticindu-mă pe o întindere minunată de nisip luminat de lună. Nu era nici picior de poliţist fotografiind locul crimei, ori detectiv cernând nisipul în căutare de indicii. Singurele care păreau a se grăbi erau valurile care se spărgeau la ţărm.

Simţeam o presiune în piept. Vedeam ca prin ceaţă, de parcă aş fi privit această scenă printr-un tunel lung şi subţire.

— Duceţi-mă la Peter, am spus.

Bunicul m-a condus prin nisip până la ambulanţă. Hank Lauricella, un prieten apropiat care făcea muncă de voluntariat la Serviciul de Urgenţă două nopţi pe săptămână, a deschis portiera din spate şi am intrat înăuntru.

Acolo zăcea Peter...

Partea din spate a ambulanţei era luminată ca o sală de operaţii, dar toate luminile din lume nu sunt suficiente pentru a-ţi putea vedea fratele mai mic mort, întins gol pe o targa de oţel. Cu excepţia legăturii dintre soţ şi soţie, nu există resentimente mai profunde în cadrul unei familii decât cele dintre fraţi. Dar în cazul nostru nu era vorba de aşa ceva, şi nu îndrug poveşti lacrimogene. Diferenţa de vârstă de şapte ani şi deosebirea şi mai mare dintre firile noastre ne-au făcut mai puţin invidioşi pe succesul celuilalt; şi din pricina morţii premature a mamei noastre şi a faptului că odată cu ea a murit şi o mare parte din tata, nici nu prea exista vreun motiv pentru care să intrăm în competiţie.

Puterea frumuseţii e pe atât de absurdă, pe cât este de netăgăduit. M-am uitat îndelung la cadavrul lungit pe patul ambulanţei. Chiar mort, era neîndoios că orice fată căreia Peter i-a zâmbit vreodată de la vârsta de paisprezece ani i-

a întors zâmbetul. Arăta ca una dintre sculpturile din perioada Renaşterii. Părul şi ochii îi erau negri ca tăciunele. Purta în jurul gâtului lănţişorul mamei cu Sfântul Nicolae, iar în lobul urechii stângi avea un ineluş de aur pe care-l purta încă de la unsprezece ani.

Eram atât de hotărât să-l regăsesc pe Peter privindu-i încordat chipul, încât mi-a luat ceva timp până am văzut cât de lovit era. Când Hank şi-a dat seama, m-a călăuzit în tăcere printre dezastre. Răni adânci pe piept, pe braţe, pe picioare, coaste rupte; decolorarea frunţii şi a cefei. Hank mi-a arătat degetele rupte şi răsucite şi cum încheieturile ambelor mâini erau zgâriate până în carne.

Când Hank a terminat, mi s-a făcut rău şi am ameţit atât de tare, încât a trebuit să mă sprijin de marginea târgii ca să nu mă prăbuşesc.

Capitolul 7

Când într-un final am pus din nou piciorul pe plajă, m-am simţit de parcă aş fi petrecut toată noaptea în acea ambulanţă. Drumul cu trenul îmi părea o amintire din altă viaţă.

Dana stătea singură pe nisip, aruncând priviri rătăcite asupra propriei proprietăţi. M-am aplecat spre ea şi m-a înlănţuit cu braţele.

— Aş vrea tare mult să stau cu tine în seara asta, a spus. Te rog, Jack.

Eram bucuros că îmi ceruse asta. Am luat-o de mână şi i-am urmat pe tata şi bunicul înapoi la maşină.

Când să mă urc în maşină, Frank Volpi, bătrânul detectiv-şef de la East Hampton, a venit spre noi din direcţia casei.

— Sam, Macklin, Jack. Îmi pare rău.

— Atunci de ce nu încerci mai bine să afli cine l-a omorât? a întrebat Mack, aţintindu-l cu o privire rece şi dură.

— Pentru moment, nu există nimic care să indice altceva decât un accident oribil, Mack.

— I-ai văzut cadavrul, Frank? am zis încet.

— O furtună blestemată tocmai a trecut pe aici, Jack.

— Crezi că Jack s-a hotărât să se ducă să înoate în timpul serviciului? l-am întrebat. Cu valurile astea? Să fim serioşi, *domnule comisar.*

— Peter era destul de nebun s-o facă. Deci, da, cred că e posibil să fi făcut asta. Cu tonul ipocrit al unui asistent social adăugă: În acelaşi timp, nu cred că putem exclude posibilitatea unei sinucideri.

— Peter nu şi-ar fi pus capăt zilelor, a spus Mack, alungând pentru totdeauna această ipoteză. Eşti un ticălos dacă poţi sugera un asemenea lucru.

— Radarul lui Belnap l-a înregistrat zburând prin trafic

cu o sută cincizeci de kilometri la oră chiar înainte de începerea petrecerii. Numai o persoană cu intenţii suicidare ar putea acţiona astfel, după părerea mea.

— Ce chestie interesantă, Frank, spuse Mack, numai că sună la fel ca toate bazaconiile pe care ai început să ni le îndrugi.

Mack părea hotărât să-l pocnească.

— Ai început să faci investigaţii? am întrebat, încercând să intervin. Să vezi dacă nu cumva au fost martori? Trebuie să existe o listă a invitaţilor. Ce naiba, Frank, e vorba de Peter care a murit acolo!

— Îi cunoşti pe cei de pe listă, Jack. Nu poţi pune o întrebare nici măcar unui grădinar de-al lor fără să prezinţi un ordin al Curţii.

— Atunci fă rost de unul, îi ceru Mack. Barry şi Campion n-au nimic de spus?

— Sunt din cale-afară de mâhniţi, bineînţeles, şi vă transmit condoleanţe. Însă au plecat din oraş cu afaceri azi-dimineaţă. Nu văd ce-aş putea rezolva dacă i-aş întoarce din drum.

— Nimic, bănuiesc. Apropo, Frank, încă eşti comisar, sau ai fost avansat la rangul de mesager?

Figura şi gâtul lui Volpi au devenit dintr-odată roşii.

— Ce vrei să spui cu asta, Mack?

— Ce parte a întrebării nu înţelegi? i-a replicat bunicul.

Capitolul 8

La un an după stabilirea părinţilor mei în Montauk, tatăl meu a construit mica locuinţă cu trei dormitoare situată la jumătatea drumului dintre oraş şi farul de pe coastă. Ne-am mutat în noua locuinţă când eu aveam doi ani, iar Peter s-a născut acolo, cinci ani mai târziu. Cu toate că şi-a petrecut cel puţin jumătate din nopţile din ultimii ani acasă la o prietenă sau alta, oficial nu s-a mutat niciodată.

Asta ar fi putut fi o problemă dacă mama, Katherine, ar mai fi trăit, dar casa devenise de mult timp un adăpost al bărbaţilor.

Tatăl meu şi cu Mack s-au îndreptat împleticindu-se direct spre paturile lor de cum am deschis uşa. Eu şi Dana am apucat sticla de whisky şi două pahare groase. Am urcat scările abrupte de lemn care duceau la camera lui Peter.

— Sunt chiar în spatele tău, a şoptit Dana. M-am răsucit şi am luat-o de mână, ţinând-o strâns.

— Nici nu ştii cât de bine-mi face că eşti aici.

Am fost iarăşi uimit de cât de aerisită era camera lui Peter. Era mobilată cu un birou din lemn în culori palide, lipit de perete, şi două paturi identice. Lăsând la o parte micul detaliu al unei fotografii alb-negru de mărimea unui timbru care-l prezenta pe marele saxofonist Charlie Parkerşi pe care Peter o lipise deasupra patului, am fi putut spune că ne aflam într-o cameră de motel.

Poate că Peter îşi aranjase camera aşa pentru că nu voia să pară că locuieşte încă acolo. Asta m-a făcut să mă simt şi mai rău, era ca şi cum s-ar fi gândit că nu avea un cămin adevărat niciunde.

Dana a pus unul dintre vechile CD-uri ale lui Peter cu Sony Rollins. Am lipit cele două paturi unul de celălalt şi ne-am întins pe ele. Ne-am luat în braţe.

— Nu pot crede nimic din toate astea, am spus zăpăcit.

— Ştiu, a şoptit Dana, ţinându-mă strâns.

Whisky-ul mi-a dezmorţit creierul suficient de mult încât să realizez că nimic nu avea sens. Zero. În niciun caz fratele meu nu s-ar fi dus să înoate într-o noapte ca aceea. Pentru Peter,a-şi păstra corpul la o temperatură normală era unul dintre puţinele lucruri pe care le respecta cu religiozitate. Chiar şi fără valurile puternice, cele cincisprezece grade pe care le avea apa erau suficiente să-l ţină departe.

Era şi mai puţin probabil să se fi sinucis. Nu ştiu cum de şi-a permis acel lux, dar tocmai îşi cumpărase o motocicletă de nouăsprezece mii de dolari. A aşteptat şase luni pentru a obţine nuanţa de albastru pe care şi-o dorea, şi avea la bord mai puţin de 5 000 de kilometri. Nu-ţi speli motocicleta de două ori pe zi când cochetezi cu ideea sinuciderii.

Unde mai pui că era programat şi pentru o şedinţă foto săptămâna următoare pentru jeanşii Helmut Lang. M-a sunat la serviciu şi mi-a spus că unul dintre asistenţii fotografului Herb Ritts îl văzuse la Talkhouse şi-i trimisese un contract. Peter încerca din greu să nu dea mare importanţă acestui lucru, dar nu reuşea să păcălească pe nimeni, cu atât mai puţin pe mine.

Dana îmi umplu din nou paharul şi mă sărută pe frunte. Am luat o înghiţitură zdravănă de whisky. Mă gândeam cum, pe când eram copii, eu şi Peter obişnuiam să ne luăm la trântă în această cameră, jucând un joc numit Regele patului. Abia acum realizez că trânta era doar un pretext pentru a ne îmbrăţişa.

Apoi i-am povestit Danei despre o după-amiază de toamnă, cu vreo doisprezece ani în urmă. Cred că vorbeam aiurea, dar m-a lăsat să continui.

— Sâmbăta jucam un fel de fotbal pe terenul din spatele şcolii. În ziua aia l-am adus acolo pe Peter pentru prima oară. Chiar dacă era cu vreo cinci ani mai mic decât ceilalţi, am garantat pentru el. Bill Conway, unul dintre adolescenţii care conduceau jocul, a fost de acord până la urmă şi l-a lăsat să joace. Una peste alta, Peter era ultimul venit în

cercul nostru şi conducătorul nostru de joc nu i-a pasat mingea nici măcar o dată. Peter însă era într-atât de recunoscător că fusese primit în jocul celor mari încât nu s-a plâns de nimic. Soarele era la apus, iar scorul era strâns. Mingea era la noi. În învălmăşeală i-am spus lui Livolsi să i-o arunce lui Peter. Cealaltă echipă nu-l mai blocase deloc în ultima oră. Nu se ştie de ce, Livolsi chiar mi-a dat ascultare. În ultimul atac, i-a trimis pe cei la primire într-o parte şi pe Peter în cealaltă. Apoi s-a lăsat pe spate şi a aruncat mingea pe jumătate din lungimea terenului. Peter era un omuleţ care stătea singur în amurg pe linia de fund. Din păcate, Livolsi nu era nicidecum un as. Mingea pe care a aruncat-o s-a dus mult prea departe. Peter a urmărit mingea şi, în ultimul moment, a sărit zburând paralel cu solul ca unul din tipii ăia din clipurile filmate cu începătorul ale Ligii Naţionale de Fotbal American. Îţi jur, niciunul dintre cei care au fost de faţă nu va uita episodul ăsta vreodată. Livolsi povesteşte întâmplarea asta de câte ori ne întâlnim. Dana, avea *nouă ani.* Cântărea cam douăzeci şi nouă de kilograme. Tipul putea face orice i-ar fi trecut prin minte. Putea fi orice şi-ar fi dorit să fie, Dana. Nu-i lipsea nimic.

— Ştiu asta, Jack, şopti ea.

— Şi asta nu a fost totul. Cel mai frumos moment a fost drumul spre casă. Peter era foarte fericit şi eu îmi dădeam seama asta. Niciunul dintre noi nu a scos un cuvânt. Nici nu trebuia. Fratele lui mai mare spusese că Peter putea s-o facă, iar Peter o *făcuse.* Nu-mi pasă de ce spune lumea, mai bine de atât nu se poate. Pe drumul spre casă am simţind acea linişte pe care o ai numai după ce ai reuşit ceva foarte dificil. Bicicletele noastre pluteau. Abia dacă mai trebuia să pedalăm.

Am reuşit cu greu să rostesc ultimele cuvinte. Am început să plâng şi odată pornit nu m-am mai putut opri din plâns vreme de douăzeci de minute. Apoi mi s-a făcut dintr-odată foarte frig. Îmi clănţăneau dinţii. Nu-mi venea să cred că nu aveam să-l mai văd pe Peter niciodată.

Capitolul 9

Stând în umbra parfumată a unui arbust înalt, un bărbat masiv cu o cicatrice urâtă pe nume Rory Hoffman privea cum o dubă conducea convoiul de vehicule în afara plajei. În timp ce luminile roşii din spatele maşinii şerpuiau printre copaci, plescăi din limbă clătinând uşor din cap. „Încurcătura dracului. Un dezastru în toată regula”, îşi spuse.

Titulatura oficială a postului pe care-l ocupa era de şef al securităţii, însă se ocupa de treburile astea mai delicate de atât timp şi o făcea cu atâta eficienţă, încât căpătase pe drept cuvânt porecla de „Reparatorul”. Hoffman credea că denumirea era pompoasă şi neadecvată. Se considera mai degrabă un soi de fată în casă sau un angajat din serviciul de întreţinere.

„Iar acum sunt obligat să curăţ mizeria asta nenorocită.”

Ştia că nu avea să fie uşor. Niciodată nu era. Printre măruntele concluzii pe care le formulase în munca pe care o făcea se afla şi aceea că violenţa lasă întotdeauna o urmă. Şi, chiar dacă reuşeşti să scoţi acea pată cu îndemânare şi seriozitate, efortul tău lasă propria urmă trădătoare. Ceea ce înseamnă că munca ta nu se încheie cu adevărat niciodată.

Reparatorul părăsi adăpostul copacilor şi ieşi pe şoseaua acoperită cu pietriş, pietricele albe împungându-i talpa subţire a pantofilor. Pufni în râs gândindu-se la pantofi. La ce bun să vinzi o pereche de pantofi atât de subţiri încât abia poţi să mergi cu ei? Se mai numesc şi pantofi pentru plimbare. Genial. Iar el îi purta.

Ajunse la locul unde maşinile intraseră pe şosea. Apoi se luă după urmele lăsate de roţile lor până la plajă. Jumătate din nisipul plajei părea că s-a strecurat în şosetele lui de mătase. Scăldat de razele lunii pline, oceanul era o

privelişte impresionantă. Foarte shakespearian, ca şi cum întreaga planetă era încremenită în secunda producerii aşa-zisei tragedii de pe plajă.

Cu toate că luna lumina puternic, aprinse o lanternă şi începu să se uite printre dunele de nisip după urme de paşi. Plajele erau publice. Era imposibil să ţii oamenii departe de ele. Cu toate că în multe locuri se puteau observa tăbliţe cu înscrisul TRECEREA OPRITĂ, nu se putea spune cu certitudine că nimeni nu trecuse pe acolo.

Partea dinspre nord arăta bine. Poate că noaptea asta va fi excepţia de la regulă. „Locul chiar ar putea fi curat."

Primii nouă metri de nisip erau curaţi. Apoi zări un muc de ţigară, urmat de altul. Asta nu era bine. Era de fapt foarte rău.

Avea senzaţia că este urmărit, şi, când închise ochii, simţi un miros vag de sulf plutind în aer, probabil de la un băţ de chibrit aprins. „O, Doamne."

Nişte urme de ghete îl conduseră la un pâlc de tufişuri, în spatele lor găsi aceleaşi urme şi alte mucuri de ţigară. Oricine ar fi fost acolo, se vedea treaba că adăstase în acel loc pentru o vreme.

Se lăsă pe vine şi vârî trei mucuri într-o punguţă de plastic, din acelea pe care le folosesc poliţiştii – sau, mă rog, ar trebui să le folosească.

Atunci lanterna lumină o cutie galben deschis zdrobită în nisip. Kodak.

„Dumnezeule mare, cineva a făcut poze aici!"

Capitolul 10

A doua zi mă dureau ochii. La fel cum mă dureau toate. Ceea ce nu durea fizic mă făcea oricum să mă simt jalnic. Şi asta am simţit în răgazul de două secunde de dinainte de a-mi aminti ce i se întâmplase fratelui meu.

M-am frecat la ochi. Atunci am observat că Dana nu mai era acolo. Am găsit în schimb un bileţel lipit de veioză:

„Jack, n-am vrut să te trezesc. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să stau cu tine. A însemnat mult pentru mine. Deja îmi e dor de tine. Te iubesc, Dana.”

Era deşteaptă şi frumoasă, iar eu eram norocos s-o am lângă mine. Doar că mi-era cam greu să mă gândesc la mine ca la un om norocos în acea dimineaţă.

Am coborât fără grabă la parter şi m-am aşezat la masa din bucătărie alături de doi bărbaţi în vârstă îndureraţi, îmbrăcaţi în halate de baie. Nu ofeream o imagine tocmai plăcută.

— Dana a plecat.

— Am băut cafeaua împreună, spuse Mack. Plângea întruna.

M-am uitat la tatăl meu; părea lipsit de orice reacţie. Privindu-l în lumina dimineţii, mi-am dat seama că nu avea să mai fie niciodată la fel ca înainte. Arăta de parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani peste noapte.

Mack părea mai sigur pe el ca niciodată, parcă mai puternic, ca şi cum turnura tragică a evenimentelor l-ar fi întărit.

— Am să-ţi pregătesc nişte ouă, a spus, sărind agil de pe scaun.

Asta nu înseamnă că bunicul nu era devastat de moartea lui Peter. Dacă e s-o spunem p-aia dreaptă, Peter fusese favoritul lui. Dar pentru el, viaţa, bună sau rea, este un război sfânt, şi-şi pregătea armura pentru o nouă bătălie.

A tăiat cinci felii de şuncă pe care le-a aruncat într-o tigaie la fel de bătrână şi de aspră ca şi el. Curând camera s-a umplut de o muzică unsuroasă.

În acea dimineaţă am realizat că tata nu a depăşit niciodată momentul morţii mamei. Inima nu-i bătea pentru compania de construcţii pe care o deţinea, şi nu avea niciun chef să profite de cea mai mare explozie a industriei construcţiei de case din istoria oraşului Hampton. Şi-a privit asociatul furnizor trecând de la o amărâtă de furgonetă la o maşină de teren lăsându-l în urmă. Şi nici că i-a păsat.

Bunicul, pe de altă parte, câştiga teren pe măsură ce îmbătrânea. După ce s-a pensionat ca muncitor în siderurgie pe la începutul vârstei de şaizeci de ani, a petrecut o vară întreagă citind şi pierzând timpul aiurea. Apoi a urmat nişte cursuri şi a devenit asistentul unui avocat. În ultimii douăzeci de ani ajunsese un fel de legendă a tribunalelor şi a firmelor de avocatură în partea de est a Long Islandului. O grămadă de oameni erau convinşi că el cunoştea legea mai bine decât majoritatea judecătorilor. Insista că faima asta nu era nici pe departe atât de impresionantă pe cât părea.

Dragostea lui pentru dreptate era unul dintre motivele pentru care studiam la Universitatea Columbia, şi era extrem de mândru că ajunsesem atât de departe. De fiecare dată când beam împreună câteva halbe la Shagwong, simţeam aceeaşi jenă când el mă prezenta drept „cel mai educat Mullen din istoria Irlandei şi a Americii”. Putem vedea însă, după felul în care mă privea în acea dimineaţă, că totul era o joacă de copii comparativ ce se întâmplase.

— În niciun caz Peter nu s-a sinucis, am spus. Volpi e un dobitoc.

— Sau nu-i pasă nici cât negru sub unghie, spuse Mack.

Pentru tatăl meu, felul în care murise Peter nu conta prea mult. Ultimele lui clipe ar fi fost mai puţin înfiorătoare dacă ar fi fost vorba de sinucidere. Dar pentru Macklin ăsta era lucrul cel mai important.

— Puştiul era mai plin de viaţă decât Dumnezeu însuşi. De ce să se fi sinucis?

Mack sparse trei ouă peste şuncă şi le lăsă să sfârâie cu gălbenuşul la vedere. Când începură să se aurească pe margini, mânui cu dibăcie o spatulă şi le întoarse fără a scăpa o picătură de ulei pe jos. Le lăsă să se prăjească încă treizeci de secunde înainte de a mi le răsturna pe farfurie.

Vara era aproape, dar asta nu era o mâncare de sezon, rece şi grea. Era exact hrana de care aveam nevoie. După trei ceşti de cafea neagră, mi-am împins scaunul de la masă şi am anunţat că aveam de gând să mă duc să vorbesc cu Volpi.

— Vrei să merg cu tine?

— Nu, nu-i nevoie, Mack.

— OK, să nu faci vreo prostie. Să-ţi păstrezi mintea limpede. Ai înţeles, Jack?

— la seama la ce spune glasul rănit al raţiunii, rosti tatăl meu.

Pentru o secundă, am crezut că o să zâmbească.

Capitolul 11

În timpul nopţii, cineva adusese acasă motocicleta lui Peter. Stătea la marginea şoselei ca o şopârlă uriaşă care se încălzeşte la soare. Era tipic pentru Peter să cheltuiască mai mult decât îşi permitea pentru această frumuseţe pe roţi. Chiar şi în condiţiile în care ar fi plătit un preţ rezonabil pentru ea, tot voi avea de restituit băncii câteva mii. Dar trebuia să recunosc, era o bijuterie, iar plăcuţa de înregistrare mi-a smuls un zâmbet: 4NIC8. Da, ăsta era Peter.

M-am urcat în vechea furgonetă cu inscripţia MULLEN CONSTRUCŢIIpe portieră şi am condus până la mica clădire din cărămidă care adăposteşte sediul Departamentului de Poliţie din East Hampton. Am parcat lângă Jeepul negru al lui Frank Volpi.

Tommy Harrison era de serviciu la birou. Mi-a strâns mâna spunându-mi cât de rău îi părea pentru Peter.

— Am ţinut la fratele tău, Jack.

— De asta am venit să vorbesc cu Volpi.

Harrison s-a dus să-l caute pe Volpi şi s-a întors câteva minute mai târziu având un aer încurcat.

— Volpi e mult mai ocupat decât am crezut. Crede că va fi reţinut de treburi toată după-amiaza.

— E în regulă, Tommy, am să aştept. E important.

Patruzeci de minute mai târziu ofiţerul de serviciu mi-a spus acelaşi lucru. Am ieşit afară. Apoi am intrat în sediulDepartamentului de Poliţie încă o dată. De data asta prin uşa din spate.

Biroul lui Volpi era la jumătatea culoarului. Nu m-am obosit să bat la uşă.Detectivul şi-a ridicat privirea de la un ziar despăturit pe care îl ţinea în poală. Urme de lapte şi cafea îi acopereau vârfurile mustăţii. În East Hampton chiar şi poliţia soarbe cappuccino.

— Nu-i timp de odihnă pentru un om istovit de muncă,

nu-i aşa, Frank?

— Am înghiţit destule de la oraşul ăsta ca să te mai ascult şi pe tine. Ieşi dracului afară! Dispari de-aici.

— Dă-mi un singur motiv pentru care Peter s-ar fi dus să înoate în timpul serviciului, şi apoi te las să te întorci la pagina şase şi la amărâtul tău de cappuccino.

— Ţi-am spus deja. Pentru că era un mic gunoi drogat.

— Şi de ce să se fi sinucis? Lui Peter toate îi mergeau strună.

— Pentru că femeia pe care o plăcea şi-o trăgea cu cel mai bun prieten al lui; pentru că în ziua aia nu-i stătea bine părul; pentru că se săturase să tot audă cât de perfect era fratele lui mai mare. Voiai un motiv. Iată trei. Acum şterge-o!

— Asta-i tot, Frank? Accident, sinucidere – cui îi pasă? Caz rezolvat.

— Pentru mine sună destul de bine.

— Când vei înceta să faci pe poliţistul închiriat în serviciul celor bogaţi, Frank?

A sărit de pe scaun, şi-a vârât capul în faţa mea, m-a apucat de tricou şi m-a lipit de perete.

— Ar trebui să te snopesc în bătaie chiar acum, nenorocitule!

Ştiam că nu glumea, dar având în vedere cum mă simţeam în ziua aceea, poate nu era cel mai bun moment să se pună cu mine. Până şi el a realizat asta. Mi-a dat drumul şi s-a aşezat.

— Du-te acasă, Jack. Fratele tău a fost un băiat bun. Toată lumea îl plăcea pe Rabbit, chiar şi eu. Dar adevărul este că s-a înecat.

— Rahat! Astea-s minciuni, şi o ştii prea bine. Frank, dacă nu vrei să investighezi acest caz, sunt sigur că presa e de altă părere. Luând în considerare toate starurile prezente la petrecere în acea noapte, *Newsday* sigur va fi interesată. Şi *Daily News.* Poate chiar şi *New York Times.*

Faţa lui Volpi se înnegură.

— Nu cred că vrei să faci vâlvă.

— De ce nu? Ce-mi scapă?

— Ai încredere în mine. Ascultă-mă bine, Jack. Las-o baltă.

Capitolul 12

Simţeam că o luasem un pic razna, aşa că am condus înapoi până la locul crimei. Valurile erau mult mai mici, dar erau *încă* mult prea reci ca fratele meu să se fi gândit să înoate în ele. Apoi m-am dus să văd ce fac tatăl şi bunicul meu. Nu făceau deloc bine, amândoi erau deja în pat la 21.30. Dana îmi lăsase câteva mesaje.

Când am ajuns la Memory Motel trecuse de ora zece. Până la acea oră aproape fiecare bărbat cu drept de membru al mult prea elitistului club de născuţi-şi-crescuţi în acest oraş se îngrămădea deja la o măsuţă rotundă în spatele barului.

Să facem prezentările.

În capătul mesei, sub o oglindă ciobită, şedea Fenton Gidley. Fenton stătea cu patru case mai jos de noi, şi a fost cel mai bun prieten al meu încă de pe vremea în care mergeam de-a buşilea. La un metru nouăzeci şi o sută zece kilograme, Fenton era un pic mai înalt decât îl ştiam. Îi fuseseră oferite o grămadă de burse pentru a juca fotbal la colegiu – Hofstra, Syracuse, până şi în statul Ohio. În schimb, el luase barca de pescuit a tatălui său, şi naviga de unul singur din Montauk Point zile întregi pentru a vâna peşti spadă uriaşi şi ton, pe care-i vindea japonezilor.

În stânga lui era Marci Burt, care planta şi tundea tufişuri pentru Calvin, Martha, Donna şi alţi câţiva multimilionari mai puţin la modă. Noi doi fuseserăm împreună cândva – aveam treisprezece ani. În dreapta lui Marci stătea Molly Ferrer, care preda la clasa a patra. Ca şi Fenton, Marci şi Molly mi-au fost colege de clasă la liceul din East Hampton.

Toată lumea de la masă avea în mod surprinzător

coafură la modă, datorită bărbatului aproape chel care stătea vizavi – Sammy Giamalva, zis şi Sammy Frizerul. Sammy, cu cinci ani mai mic decât noi, era cel mai bun prieten al lui Peter. Când era copil, Sammy petrecea atât de mult timp în casa noastră încât era privit drept un membru al familiei. Încă este.

Când am ajuns la Memory, toţi s-au ridicat să mă îmbrăţişeze, şi până m-am desprins din braţele lor calde, ultimul membru al găştii noastre şi cel mai sincer om pe care-l cunosc, Hank Lauricella, şi-a făcut intrarea.

Lauricella, bucătar cu normă întreagă şi din când în când voluntar la Serviciul de Urgenţă, a fost cel care primise telefonul care anunţa descoperirea cadavrului lui Peter pe plajă. În jurul mesei micuţe, plină de crestături, stăteau cei mai de nădejde cinci prieteni de pe planetă. Erau la fel de furioşi şi de confuzi în privinţa morţii lui Peter ca şi mine.

— *Accident,* pe naiba, a spus Molly. Ca şi cum Peter, sau oricine altcineva, ar fi mers să înoate în miezul nopţii când erau valurile alea.

— Ceea ce susţine Volpi cu *hotărâre* este că Peter şi-a făcut-o cu mâna lui, spuse Sammy, primul homosexual declarat pe care îl cunoşteam noi. Cu toţii ştim că nu este adevărat.

— Aşa este. Mereu am crezut că el se distrează mai mult decât noi toţi la un loc, spuse Fenton. Din câte ştiu, abia dacă reuşea să doarmă.

— Atunci ce s-a întâmplat? întrebă Mărci. Cine îi vrea răul lui Peter? Nimeni. Cel mult să-i tragă o pereche de palme peste ceafă din când în când.

— Ei bine, ceva s-a întâmplat. În afară de Jack, niciunul dintre voi nu a văzut cadavrul lui Peter, spuse Hank. Am stat lângă Peter într-un spaţiu mai mic decât masa asta timp de patru ore. Arăta ca un om care a murit după ce a fost snopit în bătaie. Iar Frank Volpi nici măcar nu s-a uitat la el. N-a intrat deloc în ambulanţă.

— Volpi nici nu vrea să se apropie de el, spuse Fenton.

Face pe el de frica celor pe care-i slugăreşte.

— Atunci poate că trebuie să începem să întrebăm lumea. Să vorbim cu toţi cei care ar putea să ştie unele lucruri, am spus. Pentru că este evident că nimănui altcuiva nu-i pasă.

— Sunt de acord cu asta, spuse Molly.

— Îi cunosc aproape pe toţi cei care au lucrat la petrecerea din acea noapte, spuse Fenton. Cineva trebuie să fi văzut ceva.

— Şi eu, a spus Sammy. Şi sunt foarte bun la dezgropat rahatul altuia pe aici.

Am ciocnit paharele cu bere. Pentru Peter.

Capitolul 13

La masă s-a lăsat dintr-odată tăcerea. Brusc, atmosfera s-a schimbat ca atunci când angajaţii pun la cale o grevă, iar cineva din conducere îşi vâră capul pe uşă. M-am întors şi am văzut-o pe Dana la bar.

De fapt, Memory nu prea poate fi numit bar. Nici a motel nu prea arată. Optsprezece camere cu privelişte spre restaurantul lui John şi staţia de benzină a lui Getty. E bine ştiut faptul că în anii existenţei acelor chestii negre şi rotunde cunoscute sub denumirea de discuri, o trupă de rock'n'roll pe nume Rolling Stones a poposit cândva aici şi a scris un cântec despre locul ăsta. Cântecul, *Black and Blue,* a fost lansat în 1976, şi coperta discului este agăţată pe perete, alături de o copie a notelor din sesiunea de înregistrări.

Am petrecut o noapte singuratică la Memory Motel,
Undeva lângă ocean,
Bănuiesc că ştiai de el.

Ca să fiu sincer, Memory are de asemenea şi o firmă spectaculoasă – numele scris la intrare cu litere negre, groase, gotice. Indiferent de ocazie, Dana, chiar şi îmbrăcată în jeanşi vechi, albaştri şi cu un tricou oarecare, producea aceeaşi senzaţie pe care ar fi făcut-o Mick Jagger apărând acolo. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre bar.

— Mi-am închipuit că o să te găsesc aici, m-a întâmpinat ea. Am sunat la tine de câteva ori. A trebuit să plec la New York în dimineaţa asta.

Am găsit două locuri în fundul barului lângă un bărbat de vârstă mijlocie care avea în faţă o bere şi o tărie. Purta o pălărie veche St. Louis Cardinals trasă pe faţă.

— E adevărat că mă plac, nu-i aşa, Jack? spuse Dana, aruncând o privire prietenilor mei.

— În felul lor tăcut, da.

— Plec dacă vrei. Serios, Jack. Voiam numai să ştiu că eşti în regulă. Eşti bine, nu?

— Deloc. De-aia îmi pare bine că eşti aici.

M-am aplecat şi am sărutat-o. Cine n-ar fi făcut-o? Buzele îi erau atât de moi. Ochii ei nu erau numai frumoşi, ci îi trădau şi inteligenţa ascuţită. Cred că m-am îndrăgostit de Dana pe vremea când ea avea paisprezece ani. Tot nu-mi venea să cred că noi doi eram împreună. Prietenii mei nu erau impresionaţi încă de ea, dar îi va cuceri de îndată ce o vor cunoaşte.

Mi-am golit portofelul la bar, am făcut cu mâna găştii şi am însoţit-o pe Dana afară din Memory. În loc să ne îndreptăm spre maşina ei, m-a condus până la capătul unei străzi pietruite.

Apoi a bâjbâit cu o cheie până ce camera optsprezece s-a deschis plină de promisiuni în faţa noastră.

— Sper să nu te deranjeze, a şoptit, dar mi-am luat libertatea de a rezerva apartamentul nupţial.

Capitolul 14

Ceea ce Reparatorul dorea cu adevărat era un martini Tanqueray 10 cu lămâie. Însă când într-un sfârşit barmanul de la Memory îl băgă în seamă, pretenţiile lui scăzuseră la un Budweiser şi o tequila.

Între timp, găsise un scaun gol din piele roşie în mijlocul barului, şi cu pălăria lui St. Louis Cardinals trasă pe faţă sorbea din bere şi *privea.*

Dacă întorcea ca din întâmplare capul putea să arunce o privire asupra triştilor uneltitori de la masa din spate. Figurile lor erau atât de sincere şi de deschise, încât se întreba cum de pot aparţine aceleiaşi specii.

După un timp, îşi plimbă privirea scormonitoare de jur împrejurul mesei, gândindu-se cine i-ar da cea mai mare bătaie de cap. Tipul nebărbierit cu jacheta veche de jeans părea cel mai masiv, de cam doi metri şi vreo sută de kilograme, după estimările lui. Şi se purta ca un jucător de fotbal. Tipesa care apăruse în acel Porsche castaniu părea dură. Şi, bineînţeles, Mullen putea fi periculos, mai ales în starea în care se afla. Era fără îndoială cel mai deştept din grup, şi pe deasupra băiatul *suferea.*

Până când muşchetarii terminară de băut, de râs, de plâns, trecură deja trei ore, iar el stătea pe scaun şi fundul îi amorţise. Îi urmări pe Lauricella şi pe Fenton plecând cu dubiţa şi pe Burt demarând în Porsche-ul ei. Se pregătea s-o urmărească pe Molly Ferrer până acasă într-un raid de recunoaştere, când îi văzu pe Dana şi Jack strecurându-se în întuneric.

— O fată de sute de milioane de dolari într-un hotel de şaizeci de dolari pe noapte, bombăni.

Dana Neubauer şi Jack Mullen. Mai devreme sau mai târziu trebuia să aibă grijă şi de aspectul ăsta, negreşit.

Capitolul 15

Înmormântarea lui Peter a fost cea mai neagră zi din viaţa mea. Timp de o săptămână am rătăcit aiurea ca un orb – stors de viaţă, chinuit, o fantomă. Când m-am întors la muncă, Pauline Grabowski a trecut pe la mine să-mi spună cât de rău îi părea în legătură cu moartea lui Peter, şi am primit un telefon de condoleanţe de la Mudman cel condamnat la moarte. Cât despre ceilalţi colegi de la Nelson, Goodwin & Mickel, totul se rezuma la afaceri, ca de obicei.

În fiecare noapte, după muncă, mă întorceam în apartamentul meu de pe 114th Street, situat la două străzi mai la sud de Columbia. Colegii mei de apartament plecaseră în vacanţa de vară, iar eu şedeam lungit pe saltea, singura piesă de mobilier care rămăsese, ascultându-i pe cei de la Yankees pierzând de trei ori la rând la un mic radio cu tranzistor pe care-l aveam de la vârsta de doisprezece ani.

Vineri noapte m-am dus în gara Penn şi am prins ultimul tren. Dana nu mă aştepta în Montauk aşa cum sperasem în timpul călătoriei de trei ore până acolo. Din moment ce trenul oprise la mai puţin de trei kilometri depărtare de casa mea, am hotărât să parcurg drumul pe jos în loc să sun acasă după maşină. M-am gândit că nu mi-ar strica o mică plimbare.

După cincisprezece minute de mers, am lăsat în urmă ferestrele întunecate ale centrului orăşelului Montauk şi am început să urc abruptul deal care ducea în afara oraşului. Noaptea era înţesată de stele, iar greierii erau mai zgomotoşi decât maşinile. M-am întrebat oare ce s-ar fi putut întâmpla cu Dana.

Am trecut pe lângă ruinele de piatră ale societăţii istorice şi pe lângă arhitectura albă din anii 1960 a librăriei din oraş, unde mă opream adesea în drumul de la şcoală

către casă.

Eu şi Peter am bătut această cale de cel puţin o mie de ori, şi până şi cea mai mică crăpătură din pavaj îmi era cunoscută. Pe acest drum am mers la pas, am alergat, ne-am dat cu skateboardul, am mers pe bicicletă la temperaturile extreme ale climatului din Long Island, câteodată cu Peter proţăpit pe ghidon. Şi, în ciuda faptului că nu aveam voie, am făcut adeseori autostopul. Din pricina tuturor puştilor irlandezi neposesori de maşină care vin în fiecare vară să lucreze la benzinărie, să schimbe feţe de masă şi orare de autobuz, Montauk este unul dintre ultimele locuri în ţară unde şoferii încă opresc maşina din obişnuinţa de a lua străini.

Am ieşit de pe strada 27 în Ditch Plains şi am cotit pe lângă locurile de parcare din apropierea plajei. Maşina tatălui meu era pe alee. Probabil că Mack nu terminase de escrocat partenerii la jocul lui săptămânal de poker.

Dacă nu aveam să adorm până sosea el, probabil urma să-i ţin companie la un păhărel, după ce îşi va fi lăsat pe masa din bucătărie câştigurile din acea seară. Toate luminile erau stinse, aşa că am ridicat uşurel uşa de la garaj cât mai uşor ca să nu fac zgomot şi am pătruns în casă prin bucătărie. M-am servit cu o bere şi am stat în întunericul plăcut şi răcoros. Am sunat-o pe Dana, dar nu mi-a răspuns decât robotul telefonic. Ce să însemne toate astea?

Am rămas în bucătăria întunecoasă şi m-am gândit la ultima oară când l-am văzut pe Peter. Cu două săptămâni înainte să moară, am luat cina împreună într-un restaurant la modă pe East Second Street. Am dat pe gât două sticle de vin roşu şi am vorbit vrute şi nevrute. Dumnezeule, era un puşti atât de vesel. Un pic sărit, dar bun din fire. Nu m-a mirat când chelneriţa şi-a scris numărul de telefon pe ceafa lui Peter.

Fără motiv, mă trezesc gândindu-mă la cazul meu *pro bono* de la firmă, la Mudman – viaţa lui de condamnat la moarte în penitenciarul din Texas. Ceea ce aveau în comun Peter şi Mudman era atenţia minimă a autorităţilor în ceea

ce-i privea. Cei care guvernează îl evaluaseră pe Mudman cu atâta superficialitate, încât nu se obosiseră să se asigure că execută pe cine trebuie. Iar moartea lui Peter era atât de neînsemnată, încât nu se cerea anchetată.

Gândurile mi-au fost alungate instantaneu de un zgomot, ceva prăbuşindu-se deasupra capului meu. „Ce dracu'?”

Cineva spărsese fereastra de la camera lui Peter şi dăduse peste şifonierul lui de haine.

Am înşfăcat tigaia de pe aragaz şi m-am năpustit în sus pe scări.

Capitolul 16

Uşa de la camera lui Peter era încuiată, dar geamătul venea din interior. Am împins cu putere uşa, care a opus iniţial rezistenţă, ca să se prăbuşească apoi peste picioarele întinse ale unui corp care zăcea pe podea.

În ciuda întunericului, am văzut că cel prăbuşit era tatăl meu.

Am aprins lumina. Avea probleme. Îi era foarte rău. Evident, leşinase şi căzuse, iar în cădere făcuse zgomotul acela infernal. Se arcuia, ca şi cum se lupta cu cineva pe care numai el îl vedea. I-am strecurat un braţ în jurul gâtului şi i-am ridicat capul, dar asemenea unui copil în mijlocul unui coşmar, nu mă vedea. Avea o privire pierdută.

— Tată, ai un atac de cord. Sun la salvare.

Am fugit la telefon. Când m-am întors, pupilele îi erau şi mai dilatate, iar presiunea din piept părea în continuă creştere. Aproape că nu putea să respire.

— Rezistă, am şoptit. Salvarea e deja pe drum.

Faţa îi era din ce în ce mai palidă, devenind de un pământiu bolnăvicios, ca de fantomă. Apoi nu a mai putut respira, iar ochii au început să i se rotească. I-am ţinut gura deschisă şi am început să-i fac respiraţie artificială.

Nimic.

Unu, doi, trei.

Nimic.

Unu, doi, trei.

Nimic.

S-au auzit cauciucuri scrâşnind pe şosea şi paşi repezi pe scări, apoi Hank îngenunche lângă mine.

— De când se află în starea asta?

— De trei, patru minute.

— OK. Încă are şanse.

Hank avea la el trusa de urgenţă cu un defibrilator

portabil. Era într-o pungă de plastic albă cam de mărimea unei baterii de maşină. L-a ridicat pe tata, apoi a pus în funcţiune aparatul care a început să pompeze curent electric în pieptul tatei.

De data asta, eu eram cel care nu putea să respire. Stăteam aplecat peste tata, amorţit şi perplex. Nu putea fi adevărat. Probabil că a urcat în camera lui Peter pentru a şi-l aduce aminte.

De fiecare dată când Hank provoca un şoc, tata avea spasme.

Dar ecranul electrocardiogramei rămânea tăcut. După a treia zguduire electrică, Hank m-a privit cutremurat.

— Jack, nu se mai poate face nimic.

PARTEA A DOUA

INVESTIGAREA CRIMEI

Capitolul 17

Înmormântarea tatălui meu a avut loc patruzeci şi opt de ore mai târziu la Sfânta Cecilia. La ea au participat cam o mie de oameni îngrămădiţi în joasa capelă de piatră sau stând la intrare pentru slujba de luni. Nimeni nu era mai surprins ca mine de numărul celor care asistau la slujbă. Tatăl meu fusese rezervat şi modest, opusul genului flecar care îşi pierde vremea la o bere. Din această cauză, mereu am crezut că nu era apreciat. Nu era aşa.

Preotul Scanlon ne-a amintit cum, la vârsta de şaisprezece ani, John Samuel Sanders Mullen părăsea Irlanda şi călătorea singur spre New York, unde găsea un locşor cu rubedenii în deja aglomeratul bloc de locuinţe închiriate din Hell's Kitchen. Macklin şi bunică-mea nu aveau să ajungă acolo decât peste trei ani, când tatăl meu renunţase la şcoală şi se băgase ucenic la un tâmplar. Chiar şi după sosirea părinţilor, a fost singurul care aducea bani în casă şi asta a durat câţiva ani buni – un băiat de şaisprezece ani care muncea optzeci de ore pe săptămână.

— Vă puteţi închipui una ca asta? a întrebat preotul.

Cinci veri mai târziu, Sam şi proaspăta lui soţie, Katherine Patricia Dempsey, căutau un loc liniştit într-o sâmbătă, departe de căldura asfaltului. Aşa că s-au lăsat purtaţi pe şine prin Long Island hăt departe. La coborâre, au descoperit un mic sat de pescari care-i amintea tatălui meu de cel pe care-l părăsise în County Claire.

— Două săptămâni mai târziu, a spus preotul, Sam, cu pasiunea şi ambiţia unui bărbat tânăr, schimba locul pentru a doua oară în opt ani şi se stabilea definitiv la Montauk.

M-am întrebat adeseori de ce tatăl meu arăta atât de puţin entuziasm faţă de goana după aur a familiei Hampton. Atunci am realizat că, ajungând la capătul Long Islandului, era mult mai preocupat să aprecieze ce avea

decât să tânjească după mai mult.

— De când familia Mullen a ajuns în acest oraş, a continuat Thomas Scanlon, am avut multe prilejuri fericite să-i vizitez în casa lor de pe Ditch Plains Road pe care Sam a construit-o. Sam Mullen a avut tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat – un cămin splendid, o nevastă minunată, o afacere cinstită, iar în tânărul Jack şi fratele lui Peter o pereche de fii frumoşi, care erau deja printre cei mai inteligenţi oameni din satul nostru. Peter era cel mai înzestrat atlet al orăşelului, iar Jack, prin rezultatele obţinute la şcoală, promitea să ajungă pe băncile Facultăţii de Drept Columbia. Însă, catastrofa a lovit familia Mullen. Mai întâi prin moartea prematură a lui Katherine Patricia, bolnavă de cancer. Săptămâna trecută moartea în condiţii încă neelucidate a lui Peter Mullen, o lovitură care a contribuit neîndoielnic la moartea lui Sam. Să vezi mâna lui Dumnezeu în toate acestea este evident peste puterea noastră de înţelegere. Eu predic doar ceea ce cunosc drept adevărat. Şi anume că viaţa asta, oricât de scurtă ar fi ea –şi întotdeauna este prea scurtă – este lucrul cel mai preţios pe care-l avem.

Eu, Mack şi Dana stăteam în rândul din faţă. În spatele nostru, toţi se jeleau – însă eu şi Mack aveam ochii uscaţi, cel puţin în acea dimineaţă. Pentru noi, nu era un mister divin, era o crimă. Oricine ar fi fost cel care îl omorâse pe Peter era în parte responsabil şi pentru atacul de cord al tatălui meu, sau măcar pentru inima lui frântă.

Cum preotul îşi continua predica în lacrimile enoriaşilor, am simţit mâna bunicului strângându-mi genunchiul. Mi-am îndreptat privirea spre faţa lui răvăşită şi ochii lui adânci de irlandez.

— Sunt câteva mistere în această viaţă preţioasă, a şoptit el, cărora noi doi o să le dăm de capăt, indiferent ce va hotărî Dumnezeu din ceruri să facă din noi.

Mi-am pus mână osoasă de Mullen peste a lui şi am strâns-o suficient de tare ca amândoi să ştim că tocmai făcuserăm un pact.

Cumva, nu ştiam cum, aveam să răzbunăm moartea lui

Peter şi a tatei.

Capitolul 18

Dacă credeaţi că-i lucru uşor să strângi laolaltă o mie de oameni care jelesc într-o biserică special construită pentru două sute, imaginaţi-vă haosul creat atunci când aceeaşi adunare a poposit pe scările casei noastre de pe Ditch Plains Road, numărul 18.

Shagwong se ocupa de bar, în timp ce Seaside Market a furnizat mâncarea, şi pentru şase ore toată suflarea din Montauk şi-a croit drum prin camerele casei. Tind să cred că orice persoană care avusese un oricât de mic contact cu tatăl sau cu fratele meu în ultimii douăzeci de ani a intrat în sufrageria casei noastre, luându-mi mâna şi privindu-mă în ochi.

Profesori şi antrenori din timpul grădiniţei au apărut descriind potenţialul nelimitat al lui Peter la nu ştiu ce sport sau în nu ştiu ce domeniu. La fel au făcut şi comercianţii care-i furnizează tatei aparatură hardware sau sandviciuri cu şuncă. Politicienii, desigur, erau în păr. La fel şi pompierii şi poliţiştii; până şi Volpi şi Belnap şi-au arătat feţele.

În ciuda destinului pe care l-a avut familia Mullen în Montauk, era imposibil să nu simţi o mare afecţiune pentru locuitorii lui lipsiţi de pretenţii. Pe aici oamenilor chiar le pasă de vecinii lor.

Cu toate astea, după câteva ore, toate feţele şi-au pierdut contururile. Bănuiesc că pentru asta sunt făcute înmormântările – ca durerea să se transforme într-un fel de ceaţă.Într-un fel, atenţia îţi este distrasă.

Dana a plecat pe la şapte. Ea nu prea bea cine ştie ce, aşa că am înţeles-o. Şi am apreciat că înţelegea că trebuie să fiu acolo şi să beau cu vechii mei prieteni şi cu rubedeniile.

Toţi prietenii meu erau prezenţi. După plecarea invitaţilor ne-am adunat în bucătărie. Fenton, Marci, Molly,

Hank şi Sammy – aceeaşi gaşcă de prieteni care-mi fusese aproape în acea noapte la Memory.

Toţi lucraserăm la cazul lui Peter, la situaţie, sau cum dracu' s-o numi asta. Fenton făcuse lobby pe lângă medicul legist din districtul Suffolk, o veche iubită de-a lui, ca moartea lui Peter să nu fie tratată ca un înec banal. Eu am discutat cu oameni de legătură de la *Daily News* şi *Newsday* despre posibile scenarii, măcar şi numai pentru a vorbi cu cineva despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte.

— Oamenii vorbesc, raportă Sammy din sursele lui. Lucrurile se precipită şi la Casa de pe Plajă. Familia Neubauer a anulat deja o petrecere pentru weekendul de pe patru. Din respect, fără îndoială.

Meritam aplauze. Mare scofală, am reuşit să-i facem să anuleze o amărâtă de petrecere.

Nu toate veştile erau bune. În urmă cu trei nopţi, Hank intrase la Nichols Café, unde era bucătar-şef de când se redeschisese, şi fusese concediat pe loc.

— Fără niciun cuvânt sau explicaţie, spuse Hank. Managerul mi-a înmânat ultimul cec şi mi-a urat noroc. Două zile am crezut că înnebunesc. Apoi o chelneriţă mi-a spus tot. Nichols este proprietatea lui Jimmy Taravalla, un capitalist speculant a cărui avere se ridică la câteva sute de milioane de dolari. Taravalla e prieten cu Neubauer. E invitat la petreceri. După spusele amicei mele, Neubauer l-a sunat pe Jimmy, Jimmy a sunat-o pe Antoinette Alois, managerul barului, şi asta a fost tot. *Hasta la vista.* Pune jos *chalupa.* Du-te direct la capătul rândului pentru şomeri.

— Devine înfricoşător, spuse Molly. Am întrebat în dreapta şi-n stânga în legătură cu petrecerea. Noaptea trecută cineva m-a urmărit. Conducea un BMW negru. În seara asta am văzut aceeaşi maşină parcată lângă casa mea.

— Asta-i foarte ciudat, s-a amestecat şi Marci. Acelaşi cretin m-a urmărit şi pe mine. Te trec fiorii.

— Păziţi-vă secretele, fetelor şi băieţilor, spuse Sammy.

Imperiul începe să contraatace.

Trecuse de miezul nopţii când ultimul îndoliat mi-a dat o ultimă îmbrăţişare stângace. Apoi am rămas doar eu şi Mack în bucătăria luminată puternic. Am turnat două porţii de whisky.

— În amintirea lui Jack şi Peter, am spus.

— În sănătatea ta şi a mea, a răspuns Macklin. Suntem singurii care au rămas.

Capitolul 19

M-am trezit mahmur în dimineaţa de după înmormântarea tatălui meu. Pe la nouă m-am hotărât să merg s-o văd pe Dana, în parte ca să-mi cer scuze pentru că nu-i oferisem suficientă atenţie în ziua precedentă, dar mai ales pentru că trebuia să vorbesc cu cineva. Ştiam că părinţii ei erau plecaţi din oraş; altfel, nu cred că m-aş fi dus acolo.

Ce e de spus despre „căsuţa de vară” pentru care familia Neubauer refuzase deja patruzeci de milioane de dolari? E adevărată sau e un conac de poveste? Nu puteam merge prin această proprietate fără să mă gândesc la cât de mult iubea Dana casa şi cele cinci hectare care o înconjurau. Cum să n-o fi iubit? O casă mare în stil georgian înconjurată de livezi cu meri. Două piscine magnifice – una deschisă pentru reflecţie, cealaltă pentru înot. Grădina oficială cu trandafiri. Alta în stil englezesc. O alee circulară pentru maşini în faţa casei care arăta de parcă ar fi fost construită exclusiv pentru maşini de colecţie.

Am mers cu motocicleta lui Peter până aproape de garaj, am oprit motorul şi am parcat-o având grijă să nu blochez accesul. Chiar dacă eram invitat, prezenţa mea acolo mi s-a apărut dintr-odată bizară. Am încercat să alung senzaţia, dar nu se lăsa alungată.

Am auzit o plescăială venind dinspre una din piscine.

Puteam vedea „piscina nordică”, după cum o numea familia, piscina pentru înot, şi dintr-odată m-am oprit. Stomacul mi s-a strâns.

Dana ieşea din piscină purtând un costum de baie splendid, despre care-i spusesem că era preferatul meu. Picături de apă îi sclipeau pe piele şi pe ţesătura neagră de lycra a bikinilor ei minusculi.

A mers în vârful degetelor traversând plăcile ornate,

pictate manual, ale duşumelei, către unul dintre cele câteva şezlonguri în dungi bej şi albastru-închis. A zâmbit, bucurându-se de căldura soarelui.

Nu puteam să-mi cred ochilor. Trântit confortabil pe şezlong se afla nimeni altul decât Frank Volpi. Chestia înnebunitoare era că Frank nu arăta deloc în ton cu munca lui de detectiv care necesită mult efort. Era la fel de relaxat, de bronzat şi de arămiu ca şi Dana.

Dana continua să zâmbească, aşezându-se lângă el pe şezlong. Şi-a pus mâinile reci pe stomacul lui, iar el a apucat-o jucăuş de încheieturi. A tras-o peste el, iar ea şi-a apropiat faţa de a lui. Cum se sărutau, tot ce puteam vedea era ceafa ei blondă şi mâinile lui desfăcând şireturile costumului ei de baie.

Am vrut să-mi întorc privirea în altă parte, să plec dracului de acolo, dar înainte ca eu să pot face vreo mişcare, sărutul luase sfârşit.

Apoi Dana a privit peste umărul lui Volpi, şi am fost sigur că m-a văzut înainte să mă furişez spre motocicletă şi să mă întorc acolo unde-mi era locul.

Capitolul 20

Am condus aiurea ceva timp – repede, prea repede pentru şerpuitele şi aglomeratele şosele din estul Long Islandului. Îmi părea cu adevărat rău, nu pentru mine – ba bine că nu, la dracu', *da, da, pentru mine.*

Când am ajuns acasă, trecuse de ora patru. Casa păstra încă pecetea dezastrului din ziua precedentă. M-am gândit să fac curat înainte ca Mack să fie nevoit s-o facă.

Un bilet era lipit pe geamul uşii. Inima mi-a stat în loc. Am apucat plicul şi l-am deschis.

Hârtia era de culoare roz şi puteam mirosi parfumul cu care era îmbibată.

Pe bilet scria – *IL8400. Memory.*

Era de ajuns. Mai primisem mesaje de genul ăsta şi altădată. Dana îmi dădea întâlnire la motelul Memory. Acum mă aştepta acolo. Literele şi cifrele compuneau numărul plăcuţei de înregistrare a Mercedesului ei SUV. Biletul, parfumul – stilul inconfundabil al Danei.

N-ar fi trebuit să mă duc la Memory, dar, ce pot să spun? –m-am dus. Poate în adâncul meu sunt un om slab fără de speranţă. Sau poate sunt prea romantic întru nenorocul meu.

Dana era acolo. Asta era cel mai rău, ştia că am să vin. Era atât de sigură pe ea. Ei bine, poate aveam să schimb ceva în sensul ăsta.

Am deschis portiera din dreapta maşinii şi m-am aplecat înăuntru. Mercedesul mirosea încă a nou. Păstra de asemenea şi mirosul parfumului ei.

— Stai jos, Jack. Trebuie să vorbim, a spus ea cu cea mai suavă voce. Lovea încet scaunul cu mâna ei îngrijită.

— Stau foarte bine aşa, am spus. E foarte bine.

— Nu e ceea ce părea a fi, Jack.

Am scuturat din cap.

— Bineînţeles că este, Dana. În timp ce călăream motocicleta aiurea în astea două ore, am înţeles totul. V-am văzut pe tine şi pe Volpi discutând la mine acasă ieri. Apoi ai plecat în jur de ora şapte. Uimitor, atunci a plecat şi Volpi. Trebuie să mă pui tu la curent cu restul.

Dana a reuşit nu ştiu cum să-mi arunce o privire mânioasă.

— A venit la noi acasă azi-dimineaţă, Jack. Nu azi-noapte. A spus că era în legătură cu investigaţiile, dar şi-a adus costumul de baie. Ăsta-i Frank.

— Aşa că l-ai invitat la o baie? Şi dintr-una-n alta…

Dana scutură din cap.

— Jack, doar nu poţi crede că Frank Volpi prezintă vreun interes pentru mine.

— Dana, am întrebat, de ce te sărutai cu el? E o întrebare cinstită.

— Ascultă, Jack, lasă-mă să-ţi spun ceva ce am învăţat de la tata – *viaţa nu-i dreaptă.* De aceea, el câştigă întotdeauna. E despre cum joci jocul. Şi, Jack, este un joc.

— Dana…

A făcut un semn cu mâna a lehamite, şi am realizat că nu cunoscusem niciodată această faţă a ei.

— Lasă-mă să termin. Ştiu că mi-am ales un moment cum nu se poate mai nepotrivit, dar mă gândesc la asta de săptămâni întregi. Cred că de aceea nu am venit să te iau vineri noapte. Jack, am nevoie de spaţiu. Chiar am nevoie să fiu singură un timp… Plec în Europa pentru câteva luni. N-am fost niciodată. În Europa.

— O, da, nici eu, am spus. Fugi din calea problemelor mele.

— Jack, nu face să fie mai greu decât este deja. Mi-e greu.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Nu-mi venea să cred că toate astea se întâmplau. Aproape că părea prea rău ca să poată fi adevărat.

— Deci, Dana, am rostit într-un final, merge şi Volpi în Europa cu tine?

Nu am aşteptat vreun răspuns. Am trântit portiera maşinii şi m-am îndepărtat. Cred că tocmai ne despărţiserăm.

Capitolul 21

Nu am putut dormi în acea noapte pentru că nu-mi puteam stăvili gândurile negre şi imaginile care mi se învârteau prin cap. Într-un final, m-am ridicat şi am curăţat mizeria rămasă în urma înmormântării tatei. Pe la cinci dimineaţa, m-am întors în pat.

Duminică am parcurs drumul de o oră şi jumătate până la reprezentanţa BMW din Huntington. M-am gândit că Peter fusese finanţat direct de dealer şi speram că dacă mă prezint cu motocicleta şi le spun ce se întâmplase cu Peter, mi-ar putea-o oferi la preţul de pe piaţă.

Singurul dealer aflat acolo era un tip pe la vreo treizeci de ani, corpolent, cu părul prins în coadă. L-am privit conducând profesionist un cuplu de pensionari către un Tourer argintiu perfect echipat.

— Bags! Spuse dealerul, prezentându-se după ce în prealabil luase cu el un teanc de broşuri. Cu toate că nu ştiu cu ce v-aş putea fi de folos din moment ce sunteţi deja posesorul celei mai frumoase, nărăvaşe şi exemplar construite forme de transport auto din lume parcate dincolo de uşă. Mă credeţi sau nu, am livrat acelaşi bolid unui puşti frumuşel din Montauk în urmă cu nu mai mult de şase săptămâni – aceeaşi vopsea albastru-închis, aceeaşi şa neagră Corbin făcută la comandă.

I-am explicat că nu era vorba de o coincidenţă, iar Bags întinse un braţ şi-mi strânse umărul.

— Ce îngrozitor. Ascultă, omule, vei obţine mult mai mult pe ea dacă vei pune un anunţ în *New York Times* şi o vei vinde de unul singur.

— Tot ce vreau este să plătesc creditul, i-am spus.

Bags a făcut ochii mari.

— Ce credit? Nu datorezi niciun ban pe frumuseţea asta. A luat actele de vânzare de pe biroul în dezordine.

— Ia să vedem. Peter mi-a semnat un cec de o mie nouă sute de dolari pentru depozitul de zece la sută, spuse, arătându-mi o copie. Restul l-a plătit cu bani gheaţă.

Cu toate că Bags ar fi fost îndreptăţit să creadă că aduce veşti bune, vedea că nu le primeam ca atare.

— Ascultă, dacă un tip vine aici cu bani peşin, îi vând pe loc o motocicletă. Aş vinde una şi unui republican dacă aş avea o lună cu vânzări slabe, spuse hohotind.

Cecul era emis de o bancă aflată la câteva staţii depărtare în Ronkonkorna. Ştiam unde este. Când eram copii, camioneta tatei se stricase odată la ieşire din oraş, şi am petrecut jumătate din noapte într-o staţie de benzină acolo. Ne plăcea atât de mult numele, încât ne-a devenit foarte drag.

Zece minute mai târziu eram în Ronkonkorna pentru a doua oară în viaţa mea, stând în faţa biroului directorului Băncii New York, Darcy Hammerman. Se aştepta să vin.

— Peter v-a numit unic beneficiar, aşa că balanţa vă aparţine. Aş putea de asemenea să vă scriu un cec acum, asta dacă nu cumva doriţi să deschideţi un cont aici în Ronkonkorna. M-am gândit eu că nu.

A deschis un carnet de cecuri de dimensiunile unui album de fotografii mare şi, răsfoind cu atenţie filele, mi-a completat unul. Pe spate a aplicat ştampila NUMAI PENTRU DEPOZIT.

Apoi a rupt cu atenţie cecul şi mi l-a întins. Suma era de o sută optzeci şi şapte de mii şase sute patruzeci şi şase de dolari.

Am citit cele şase numere nevenindu-mi să cred. Am clipit des. Nu mă mai simţisem aşa de rău din… ei bine, da, din ziua precedentă. *În ce dracu' se băgase Peter?*

Capitolul 22

Trebuia să vorbesc cu un prieten, şi ştiam unde-l pot găsi. Îmi făcusem chiar şi programare.

Sammy Giamalva avea nouă ani când i-a spus fratelui meu că este homosexual. Încă înainte de a împlini unsprezece ani, ştia că vrea să devină frizer. Probabil datorită unei precoce cunoaşteri de sine, Sammy, cu toate că era unul dintre cei mai deştepţi puşti din liceu, nu s-a prea dat în vânt după învăţătură.

La cincisprezece ani a renunţat la şcoală şi a început să lucreze la Kevin Maple. Şi-a petrecut primele şase luni măturând părul de pe jos. Apoi l-au promovat la şamponare. Şase luni mai târziu, Xavier şi-a dat demisia în timp ce tundea o clientă, iar Kevin l-a lăsat pe Sammy să dea o probă. Restul, cum se spune, e istorie.

Dar Kevin a abuzat de el, punându-l să tundă zece, unsprezece clienţi pe zi, şi după o vreme recunoştinţa lui a fost înlocuită de frustrare. În urmă cu trei luni, şi-a dat demisia deschizându-şi Bucătăria pentru Suflet a lu' Sammy în propria casă, în Sag Harbor.

Sammy îl tundea pe Peter gratis duminica şi, într-un moment îndurerat din timpul înmormântării, mi-a oferit şi mie aceleaşi servicii. Am făcut o programare imediat şi, odată întors din Ronkonkoma, am tras în faţa casei lui.

Sammy m-a întâmpinat cu o îmbrăţişare puternică, apoi m-a condus către un scaun marca Aeron care avea în faţă o uriaşă oglindă poleită.

— La ce tunsoare te gândeşti? m-a întrebat Sammy după clătit.

— Am să mă las pe mâna ta. Foloseşte-ţi imaginaţia.

Sammy s-a apucat de lucru într-un ritm lejer de patru bătăi, zgomot de foarfecă şi apoi schimbare a locului, pauză şi iar atingere. Părul îmi cădea în smocuri pe dalele negru

cu alb. Pentru câteva minute l-am lăsat să lucreze în tăcere, apoi am lansat întrebarea de al cărei răspuns mă temeam.

— Auzi, Peter era cumva dealer de droguri? Îi studiam faţa lui Sammy în oglindă.

Nici măcar nu şi-a ridicat privirea de la noua mea coafură.

— Ei, drăcie, nu. El le cumpăra.

— Atunci cum de s-a ales cu un nou motor Beemer şi cu o sută optzeci şi şapte de mii de dolari? Poţi să-mi explici asta?

Sammy s-a oprit.

— Jack, las-o baltă. Din toată afacerea asta nu va ieşi nimic bun.

— Fratele meu a fost omorât, nu pot s-o las baltă. M-am gândit că poate vrei să fii de ajutor.

Sammy îmi masa uşor ceafa.

— În regulă, Jack. Uite cum stă treaba. Peter era cel mai muncitor băiat din industria asta.

Şi-a dres glasul apoi a început să vorbească încetişor. Semăna cu un tată care-i povesteşte fiului său despre cum vin copiii pe lume.

— Într-un fel sau altul, noi toţi de aici ne câştigăm banul servindu-i pe cei bogaţi. Aşa stau lucrurile, Jack. Ei bine, Peter i-a servit un pic mai cu sârg decât restul.

Începusem să mă simt un pic rău. Şi speriat. Aproape că m-am ridicat şi am dat să plec. Îmi iubeam fratele. Dar începeam să mă întreb dacă l-am cunoscut cu adevărat.

— Era plătit pentru sex? Asta încerci să-mi spui?

Sammy ridică din umeri.

— Nu e ca şi cum ar fi fost plătit cu ora, Jack. Însă întreţinea relaţii sexuale cu unele dintre cele mai bogate femei din lumea bună şi se pare că o făcea foarte bine. Credeam că ştii. Mă gândeam că Peter ţi-a spus totul. Bănuiesc că nu a menţionat-o printre ele pe potenţiala ta soacră, Campion Neubauer. Cred, de asemenea, că şi Dana s-a numărat printre ele. Însă asta înainte ca voi doi să începeţi să vă întâlniţi.

Capitolul 23

După ce am plecat de la Sammy, am oprit la un bar numit Wolfies. Se află în aceeaşi parte frumos împădurită a East Hamptonului, unde Jackson Pollock obişnuia să picteze, să bea şi să se plimbe printre copaci.

Am comandat o cafea neagră şi o bere şi m-am aşezat la bar, gândindu-mă la ce zi avusesem şi la ce trebuia să fac în continuare. Într-un sfârşit, am scos o bucată de hârtie mototolită din portofel şi am sunat la numărul care era notat acolo.

Vocea vioaie de la celălalt capăt al firului aparţinea doamnei doctor Jane Davis. N-o mai văzusem şi nu mai vorbisem cu ea de zece ani. Dar în liceu deveniserăm prieteni destul de buni, când, spre mirarea tuturor, această timidă elevă eminentă se combinase cu amicul meu pescar, Fenton Gidley.

Jane, premianta clasei, câştigase o bursă integrală la Universitatea Binghamton, apoi mersese la Facultatea de Medicină de la Harvard. Prin Fenton, am aflat că şi-a petrecut următorii câţiva ani ca medic rezident în Los Angeles şi a condus o echipă de urgenţe la spitalul din St. Louis, până când acesta a ars complet. Acum era medic-şef legist la spitalul din Long Island şi medic-şef specialist în examinarea cadavrelor celor decedaţi prin agresiune în districtul Suffolk.

Jane mai avea o oră de stat în laborator, dar a spus că ne putem întâlni mai târziu şi mi-a dat adresa locuinţei ei din Riverhead.

— Dacă ajungi înaintea mea, poţi să o scoţi pe Iris la o mică plimbare? m-a rugat. Cheile sunt sub al doilea vas cu flori. Şi nu-ţi face nicio problemă, e o dulce.

M-am grăbit să ajung mai devreme, iar Iris, un weimaraner cu blana netedă şi ochii palizi, nu-şi încăpea în

piele de bucurie. Cu toate că avea dimensiunile unui doberman, Iris era un câine destinat iubirii, şi nu luptei. Când am deschis uşa a sărit şi a scheunat patinând în cerc pe duşumeaua de lemn.

Timp de cincisprezece minute m-a tot mirosit, salivând printre dinţi. Asta ne-a cam legat pe viaţă, şi stăteam mulţumiţi umăr lângă umăr pe verandă, când apăru Volvo-ul albastru al lui Jane.

Odată ajunşi în bucătăria ei, Jane puse crochete pentru Iris, turnă cafea pentru mine şi umplu un pahar de porto maroniu pentru ea. În ultimii zece ani se transformase dintr-o femeie greoaie într-una graţioasă şi atletică, dar rămăsese la fel de ageră.

— Nu prea s-au petrecut morţi suspecte în ultimul timp în Long Island, a spus Jane. Aşa că am avut destul timp la dispoziţie să mă ocup de Peter. A tras-o pe Iris de urechile ei translucide şi m-a privit fix în ochi.

— Ei bine, ce ai descoperit?

— Un lucru e sigur, răspunse Jane, Peter nu s-a înecat.

Capitolul 24

Jane a căutat într-un rucsac de piele uzat de unde a scos un dosar cu eticheta „Mullen, Peter 5/29” şi l-a pus pe masă. Apoi a extras din el nişte lamele de plastic cu marginile colorate, apoi a luat una şi a ridicat-o în lumina care venea de la becul din bucătărie.

— Ia uită-te la astea, a spus, privind cu coada ochiului. Sunt fotografii ale celulelor pe care am reuşit să le adun din plămânii lui Peter. Vezi forma şi culoarea din vârful lor?

Fotografiile înfăţişau un ciorchine de celule mici şi rotunde, cam de mărimea unui bănuţ, roz. Jane a extras un al doilea set de lamele.

— Astea sunt din ţesutul plămânilor unui bărbat găsit înecat în apele Long Islandului cu cinci zile înainte de Peter. Celulele erau de cel puţin două ori mai închise la culoare. Asta pentru că victima unui înec se luptă să respire şi înghite apă, care-i ajunge în plămâni. Celule cum sunt cele prelevate de la Peter se găsesc la cadavre aruncate în apele oceanului *după* ce au încetat să mai respire.

— Atunci cum a murit?

— Nu-i niciun mister, a răspuns ea, punând cu grijă la loc lamelele în suportul lor. A fost omorât în bătaie.

A deschis din nou voluminosul dosar şi de data asta a scos un teanc de amprente alb-negru.

— Ştiu că l-ai văzut pe Peter în noaptea aceea pe plajă, dar apa rece reduce umflăturile şi opreşte schimbarea culorii pielii. În fotografiile astea, trebuie să te previn, arată mult mai rău.

Jane mi-a dat fotografiile. Figura zdrobită şi diformă a lui Peter era de nerecunoscut. Abia mă abţineam să nu întorc capul. Atunci, pe plajă, frumuseţea lui era aproape intactă. În fotografii, pielea îi era cenuşie. Vânătăile îl făceau să arate ca un sac de box uman.

Jane a scotocit prin dezordinea din rucsac şi a pescuit de acolo radiografiile. Documentaseră atacul plecând de la numărul de oase fracturate. Erau cu zecile. Cu vârful stiloului, Jane mi-a arătat o ruptură vizibilă la capătul de sus al coloanei vertebrale a lui Peter.

— Asta l-a omorât, a zis.

Am clătinat din cap nevenindu-mi a crede. Mânia care se acumulase pe durata ultimelor două săptămâni era imposibil de controlat.

— Ce trebuie să facă oare cineva pentru a dovedi că o persoană a fost asasinată? Să scoată un glonţ din capul victimei? am întrebat.

— Iată o întrebare bună, Jack. Am trimis primul meu raport la Departamentul de Poliţie din East Hampton şi la biroul de avocatură al districtului acum două săptămâni şi n-am primit până acum niciun răspuns.

L-am înjurat pe Frank Volpi pe drumul de întoarcere. Avea raportul despre Peter şi nu mişcase un deget. Susţinea încă varianta înecului, a sinuciderii. Cum dracu' pot să ascundă aşa ceva? Cine nu voia să se afle adevărul?

Când am ajuns acasă, Mack sforăia pe canapeaua din living. I-am scos uşurel ochelarii şi papucii, şi am tras o cuvertură subţire peste el. Nu mă puteam îndura să-l trezesc şi să-i spun ce aflasem.

Atunci mi-a venit ideea. Am intrat în bucătărie şi l-am sunat pe Burt Kearns, reporter la *East Hampton Star,* cel care-mi strecurase numărul lui de telefon la înmormântarea tatei. Zece minute mai târziu, Kearns stătea în faţa uşii cu un reportofon şi două carnete de luat notiţe.

— Isuse, am spus, ajungi mai repede decât mâncarea chinezească.

Capitolul 25

Kearns lucrase probabil toată noaptea. Când m-am dus pe verandă să iau ziarul, am văzut că porcăria era în sfârşit dată în vileag. Totul era pe prima pagină. Un titlu cu litere de-o şchioapă, care lansa aceeaşi întrebare pe care mi-o pusesem şi eu: CUM A MURIT PETER MULLEN?

Sub titlu se afla tot ce-i spusesem lui Kearns în bucătărie cu o noapte înainte: de la ideea absurdă că Peter ar fi ales să înoate în acea noapte, până la evidenţa de netăgăduit, deşi neluată în seamă, a unei bătăi. Articolul făcea de asemenea aluzie la posibilitatea unei legături intime între Peter şi Campion Neubauer.

Relatarea era presărată cu o serie de replici de genul *no comment,* şi cu „nu a dat curs apelurilor telefonice repetate" sau „a refuzat să răspundă" atribuite detectivului Volpi şi celor aleşi – speriaţi – să reprezinte interesele lui Campion, Barry şi ale companiei Mayflower. Cuplul de bogătaşi se afla încă în călătorie, fiind ocupat cu preluarea companiei de jucării Boontaag şi se părea că moartea lui Peter nu justifica o modificare în lista lor de priorităţi.

Raportul agresiv era însoţit de un editorial onest care invoca necesitatea unei anchete în cazul morţii lui Peter. „Eşecul Poliţiei din East Hampton în interogarea lui Barry şi a lui Campion Neubauer în legătură cu o moarte care a survenit pe proprietatea lor, în timp ce victima lucra pentru petrecerea dată de ei, este revoltător". Şi, în concluzie: „Acest lucru reprezintă o aducere în memorie alarmantă a unei izbitoare lipse de echitate în sistemul nostru de justiţie".

Am citit povestea până la sfârşit, apoi l-am trezit pe Mack şi i-am citit-o şi lui.

— E un început, a spus el dispreţuitor.

În săptămâna care a urmat, povestea a făcut vâlvă prin

East End, asemenea unei furtuni de vară. Nu puteai intra într-un restaurant sau magazin fără a auzi tot felul de supoziţii şi interpretări. De bună seamă, eu, Fenton, Marci, Molly, Hank şi Sammy întreţineam focul pentru a păstra vie povestea lui Peter în minţile oamenilor. Ceea ce începuse pentru mine drept o cercetare se transformase într-o adevărată obsesie.

Relatarea despre Peter nu s-a oprit doar la apariţia din săptămânalul nostru local. *New York Magazine* a trimis un reporter şi un fotograf, iar două televiziuni din New York au relatat povestea aproape identic, cu câte un reporter în impermeabil bătătorind nisipul luminat de razele lunii acolo unde cadavrul lui Peter fusese adus de valuri.

Într-o seară, am primit un telefon de la Dominick Dunne, ziaristul-scriitor a cărui fată fusese ucisă cu ani în urmă şi care se dovedise un dur activist în timpul procesului lui O. J.

— Editorii mei de la *Vanity Fair* mă imploră să mă ocup de povestea asta, mi-a spus, dar mie nu-mi place Hamptonul pe timpul verii.

— Nici mie, dar ar trebui să te ocupi de ea oricum. Fratele meu a fost ucis.

— Probabil că ai dreptate. Îmi pare rău dacă am părut neserios. Voiam doar să-ţi spun să nu-i laşi pe nenorociţii ăştia să scape nepedepsiţi.

Mi-a adus aminte de Mack.

Înapoi la Nelson, Goodwin & Mickel, m-am ocupat numai de cazul Mudman. Lipsa de justeţe a programatei lui execuţii şi camuflarea asasinării lui Peter se legaseră cumva în mintea mea. Am pregătit un recurs de două sute de pagini la decizia judecătorului referitoare la ultima noastră cerere pentru testul ADN în Texas. Asociatul principal mi-a spus încântat că era cel mai bun recurs pe care-l văzuse vreodată la un stagiar.

Nu era de mirare. De aceea voiam eu să devin avocat.

Capitolul 26

Fenton Gidley punea momeală în undiţe pe puntea vasului său, când Reparatorul trase lângă el într-un Boston Whaler de şapte metri. Opri motorul şi strigă la pescarul vânjos şi cu părul plin de nisip care printre altele era prietenul cel mai bun al lui Jack Mullen.

— Salve, Fenton. Muşcă momeala? întrebă Reparatorul cu o voce ţâfnoasă de băiat care se pricepe.

Gidley privi în sus şi văzu un tip înalt cu o cicatrice pe obraz. N-avea timp de flecăreală.

— Ne cunoaştem de undeva, amice?

Reparatorul scoase un pistol Glock cu calibrul de 9 mm pe care-l îndreptă spre Gidley.

— Tare mă tem că o să-ţi doreşti să nu ne fi întâlnit vreodată. Acum am să-ţi cer să te ridici încetişor. Ia te uită, tipul urmează întocmai instrucţiunile. Foarte bine, îmi place atitudinea asta la un golan de doi bani. Acum sari în apă, Gidley. Sari – sau te împuşc direct între ochi. Ar fi un început de zi excelent.

Fenton sări din barcă, dispăru repede sub apă, apoi reapăru la suprafaţă. Purta pantaloni scurţi, un tricou hawaiian decolorat şi cizme de pescar. Trebuia să şi le scoată cumva.

— Lasă cizmele, spuse Reparatorul.

Se aplecă peste prora Whalerului privind stăruitor la Gidley. Apoi surâse.

— Astăzi vei muri în acest loc. Mai precis, te vei îneca. Vrei să afli de ce?

Gidley era fără îndoială mai isteţ decât părea. Se uita cu atenţie în jur, căutând o cale de scăpare. Din păcate nu exista niciuna.

— Uciderea lui Peter Mullen? spuse.

Îi era deja greu să-şi menţină capul deasupra apei. Apa

era tăioasă şi rece, iar cizmele îl trăgeau la fund.

— Peter Mullen n-a fost omorât… spuse Reparatorul. S-a înecat. Ca şi tine. Am de gând să rămân aici până te vei scufunda pentru ultima oară. Aşa, nu vei fi nevoit să mori singur.

Ceea ce şi făcu. Ţinu arma îndreptată spre Gidley şi-l privi aproape indiferent. Între timp, bău ceai Lipton la sticlă. Ochii îi erau reci şi păreau lipsiţi de viaţă, ca ai rechinilor.

Gidley era un puşti puternic şi în plus iubea cu adevărat viaţa. A trebuit să treacă aproape o jumătate de oră până să se scufunde prima oară de la contactul cu apa. Câteva minute mai târziu se scufundă din nou. În timp ce se lupta să ajungă la suprafaţă, înghiţi apă sărată şi spumă, înecându-se.

— *Peter Mullen s-a înecat,* îi strigă Reparatorul. Înţelegi chestia asta? Realizezi acum şi tu cum se întâmplă treaba asta?

În cele din urmă, Fenton începu să plângă, însă n-avea de gând să cerşească viaţa de la un nenorocit ca ăla. Hotărârea asta nu-i aducea cine ştie ce satisfacţie, dar era totuşi ceva.

Se duse iar la fund şi după asta luă o înghiţitură zdravănă de apă sărată. Simţea că pieptul o să-i explodeze, îşi trase cizmele – la naiba cu ele – lăsându-le să se ducă la fund. Apoi ieşi la suprafaţă pentru ultima oară. Ar fi vrut să-l omoare pe nenorocitul dracului, dar se părea că lucrurile mergeau tocmai pe dos.

Nu-i veni să creadă ce văzu când reuşi, zbătându-se, să iasă la suprafaţă. Ambarcaţiunea Boston Whaler se îndepărta.

— Îmi eşti dator vândut, Fenton, strigă ticălosul acoperind zgomotul motorului. Îmi datorezi amărâta ta de viaţă.

Fenton înţelese şi restul mesajului: *Peter Mullen s-a înecat. Şi aşa trebuia să rămână.*

Pluti pe spate un timp, până când îşi reveni şi reuşi să înoate până la barcă.

Capitolul 27

Reparatorul avea o zi plină şi foarte productivă. Arătând întru totul amuzant în pantaloni scurţi, care-i atârnau, un tricou mult prea larg şi cu şapca St. Louis Cardinals trasă peste ochelarii Ray-Ban, pedala leneş pe o bicicletă închiriată pe Ditch Plains Road. Trecând pe lângă numărul 18, se uită lung, apoi îşi luă mâinile de pe coarnele bicicletei şi trecu liniştit mai departe.

— Ia uite, mami, nu ţin mâinile pe ghidon, spuse către cerul senin al după-amiezii.

Câţiva zeci de metri mai încolo, ajunse în faţa motelului East Deck şi-şi parcă bicicleta în rândul pestriţ aliniat la capătul plajei.

Apoi, cu un flacon de loţiune şi ultima carte a lui Grisham într-o mână, şi cu un prosop de plajă mare şi galben atârnând pe umăr, se retrase spre casa din Ditch Plains, cu aerul lânced al unui nepăsător tânăr bogat în vacanţă. După asta urmă şmecheria.

Ajuns la două case mai jos de locuinţa familiei Mullen, o tăie de-a lungul unui teren unde se construise o casă nouă cu faţada către plaja Ditch Plains. Dar imediat, ca şi cum şi-ar fi dat seama că uitase ceva, făcu brusc cale-întoarsă până la uşa din spate a familiei Mullen.

Scoase o lamă elastică de oţel din buzunarele adânci ale pantalonilor şi încercă zăvorul. După două tentative eşuate de a produce acel clic care anunţa deschiderea lacătului, realiză că afurisita de uşă nici măcar nu era încuiată.

„Ăsta-i un semn, gândi în timp ce intra. Nu fi prea provocator”.

În următoarea jumătate de oră îşi urmă propriul sfat, scotocind sertarele, dulapurile şi rafturile de cărţi. Însă nu găsi ce căuta. La fel se întâmplă şi cu mica mansardă.

Începea să transpire. A naibii casă că nu avea aer condiţionat. Căută îndărătul fiecărui tablou agăţat pe perete şi aruncă o privire printre discurile cu Beatles şi Kingston Trio. Apoi se uită prin dulapuri, care erau înţesate cu amintiri despre Mullen.

„Unde dracu' ai ascuns-o, Peter? E important, ticălos jalnic. Ar putea muri oameni – inclusiv prietenii tăi muşchetari. Chiar şi deşteptu' de frate-tău. Deci unde naiba este, javră moartă?”

După alte treizeci de minute, era într-o dispoziţie atât de tulbure, încât aproape că îi părea rău văzând vechea maşină a lui Mack oprind în faţa casei. În orice caz, dacă bătrânul dobitoc ar fi dat peste el în timp ce căuta, n-ar fi avut altă opţiune decât să-l omoare.

Poate că trebuia să-i facă felul oricum. Să dea prilej oraşului să mai verse ceva lacrimi pentru familia Mullen, atât de vitregită de soartă. Dar nu, asta era pentru amatori. Deja făcuse destule pentru o singură zi.

Aşteptă până auzi uşa de la garaj închizându-se, apoi se strecură afară prin spate şi grăbi pasul spre plajă.

„Fir-ai tu al naibii, Peter. Unde dracu'ai ascuns haleala, camarade?”

Capitolul 28

Miercuri dimineaţă, în New York, mă baricadasem în micul meu birou încă de la ora opt. Tot ce putea să se întâmple mai rău se întâmplă. Sună telefonul. Înainte să ridic receptorul, mi-am dres puţin glasul.

Era Fenton, care mă suna din Long Island.

— Salut, omule, îmi pare bine să te aud, am spus.

— N-ai să mai zici asta după ce vei auzi ce am să-ţi spun, a răspuns.

Apoi mi-a relatat ce se petrecuse cu o zi înainte în preajma bărcii sale.

Când termină de povestit, voiam deja să gonesc înapoi la Montauk, dar ce rezolvam cu asta?

— Ai vreo idee cine a fost?

— Pun pariu că-i unul dintre nenorociţii care l-au omorât pe Peter.

După ce i-am spus să se calmeze şi să fie cu ochii în patru, m-am lăsat în scaun, simţind cât de lipsit de putere eram. Sammy avea dreptate. Imperiul chiar contraataca. Iar prietenii mei duceau greul luptei.

Momentul în care ziua mea s-a luminat s-a petrecut între 9.35 şi 9.37. Pauline Grabowski, detectivul particular, a intrat în biroul meu ridicând o pungă marcată Krispy Kreme.

— Am cumpărat două cu glazură şi eu nu pot mânca decât una, a zis zâmbind.

— Eşti sigură? am răspuns, întorcându-i zâmbetul.

— Absolut sigură. Eşti bine? Rezolvi cu Mudman în Texas azi?

— Sper. Mulţumesc că te-ai gândit la mine. Şi pentru bunătatea asta.

— *De nada,* tinere Jack. Nu-i decât o gogoaşă.

Prietenul meu cel mai bun fusese cât pe ce s-o

mierlească, iar eu mâneam gogoşi şi flirtam. Nu era în regulă. Dar ce puteam să fac?

Pe la 10 am primit un telefon de la asistentul executiv al lui William Montrose, Laura Richardson. Montrose, principalul asociat şi preşedintele comitetului de conducere mă chema sus. Mi-am spus că, dacă urma să fiu concediat, securea nu ar fi fost mânuită de însuşi atotputernicul Montrose, ci de vreun anonim de la Resurse Umane.

Chiar şi aşa, un gust metalic îmi persista în gură.

Capitolul 29

Ascensorul s-a oprit la etajul 43 şi am traversat intrarea în paradisul corporatist. Frumoasa Laura Richardson aştepta acolo. O afro-americancă imperială, înaltă, a cărei piele lucioasă făcea să pălească pereţii lambrisaţi cu mahon. Mi-a zâmbit conducându-mă printr-un coridor lung în biroul din colţ aparţinând lui Monty. Tot etajul era învăluit într-o serenitate ce ţinea parcă de o altă lume.

— Nu-ţi face probleme, nici eu nu m-am obişnuit cu ea, spuse Montrose referitor la panorama oferită de geamul cât un perete.

Montrose şi asociatul său Simon Lafayette şedeau pe canapele identice din piele neagră. În spatele lor se îngrămădea Manhattanul, de la Piaţa Naţiunilor Unite până la podul Williamsburg. Vârful sclipitor al clădirii Chrysler ardea direct în mijloc. Mi-a amintit de Pauline Grabowski şi de uluitorul ei tatuaj – printre altele.

— Pe Simon îl ştii, spuse Montrose dând din cap în direcţia lui.

Nu mi-a spus să mă aşez.

Pe un perete erau înşirate fotografii ale soţiei şi ale celor cinci copii. Fotografiile alb-negru aminteau de gravitatea portretelor regale. Simplul fapt că procrease vorbea despre el într-un mod atât de evident, încât constituia o declaraţie în sine.

— Tocmai îi spuneam lui Simon ce treabă minunată ai făcut la probarea nevinovăţiei. Impecabil. Se pare că toată lumea crede că eşti deosebit, Jack, că eşti nu numai un viitor angajat al firmei ci şi un posibil asociat cu drepturi.

Dar imediat zâmbetul i-a dispărut şi ochii lui de un albastru oţelit s-au îngustat.

— Jack, şi eu am pierdut un frate acum câţiva ani şi cred că ştiu prin ce treci. Dar trebuie să-ţi spun ceea ce probabil

nu ştii, sau te porţi ca şi cum n-ai şti. Barry şi Campion Neubauer şi compania pe care o conduc, Mayflower, sunt clienţi foarte importanţi ai firmei. Jack, aici ţi se pot întâmpla lucruri foarte bune, a mai spus Montrose, gesticulând spre panorama metropolei. Dacă îţi periclitezi situaţia la firmă, n-o să-i aduci înapoi pe fratele sau pe tatăl tău. Eu am trecut prin asta, Jack. Gândeşte-te bine. Totul are o logică, şi sunt sigur că ai să înţelegi. Acum, ştiu că eşti ocupat şi apreciez că ţi-ai rupt un pic din timp pentru a sta la taclale cu mine.

Am rămas acolo nemişcat, dar în timp ce mă chinuiam să găsesc răspunsul cel mai potrivit, Monty şi-a îndreptat atenţia asupra lui Simon. M-am trezit cu ochii pironiţi în ceafa lui.

Întâlnirea noastră se încheiase. Fusesem expediat din birou. Câteva secunde mai târziu, încântătoarea Laura m-a condus înapoi la ascensor.

Capitolul 30

În aşteptarea liftului, mă uram cu toată puterea de care e capabil un bărbat de 28 de ani. Ceea ce nu-i puţin lucru, într-un sfârşit a venit, dar când uşile s-au deschis la etajul meu eram incapabil să mă mişc.

Am privit fix la coridorul lung care ducea către biroul meu şi mi-am imaginat marşul morţii de vreo douăzeci de ani, care, dacă eram norocos şi un pic canalie, m-ar fi făcut să ajung la etajul 43. Nimeni nu trecea pe acolo, poate chemaseră paza. Sau pe infirmiera firmei.

Am lăsat ca uşile ascensorului să se închidă fără a coborî.

S-au redeschis în faţa marmurei de la parter.

Cu o uşurare enormă, am ajuns afară, pe însoritul şi murdarul Lexington Avenue. Am petrecut cele două ore care au urmat bântuind aglomeratele străzi ale centrului oraşului, recunoscător pentru un loc în revărsarea umană anonimă. M-am gândit la Peter, la tata şi la avertismentul pe care-l primise Fenton. Apoi mai erau Dana şi Volpi, Casa de pe Plajă – acel imperiu al răului, extins se vede treaba până la birourile Nelson, Goodwin & Mickel. Nu sunt foarte tare la teorii ale conspiraţiei, dar acolo se afla fără îndoială legătura între majoritatea celor întâmplate recent.

Paşii m-au dus către est, într-un parc micuţ cu deschidere spre East River. Din punct de vedere tehnic, presupun că era acelaşi râu care împarte în două panorama lui Montrose, acelaşi care se legăna în faţa mea ca o amintire de familie. Era mai prietenos văzut de aproape. M-am rezemat de un gard înalt, negru, întrebându-mă cam ce ar trebui să fac. Clădirea Chrysler văzută din biroul lui Montrose îmi amintise de Pauline. De vreme ce eram singura persoană din oraş care nu avea un telefon mobil, am introdus o monedă într-un aparat telefonic public de la

colţul unei străzi şi am întrebat-o dacă i-ar face plăcere să ia prânzul în compania mea.

— E o piaţetă micuţă cu fântână arteziană pe Fiftieth Street, între străzile 2 şi 3, spuse ea. Ia ceva de mâncare şi ne vedem acolo. Cu ce-ţi pot fi de folos, Jack?

— O să-ţi spun la masă.

M-am îndreptat imediat către locul indicat. Asta însemna că aveam şansa să o văd pe Pauline făcându-şi loc cu iuţeală pe trotuarul înţesat de lume, cu fruntea aplecată şi cu coada de păr castaniu-închis mişcându-se ritmic pe spatele taiorului ei albastru clasic. În ciuda celor petrecute în acea dimineaţă, nu mi-am putut reţine un zâmbet. Nu mergea, ci mai degrabă aluneca prin mulţime.

Am găsit o banchetă liberă lipită de un perete şi Pauline a început să despacheteze un sandvici cu pui. Era un sandvici prea mare pentru o femeie atât de zveltă. Şi ea o ştia.

— N-ai de gând să mănânci? Aşa reuşeşti să te menţii atât de suplu, prin înfometare?

— Nu prea mi-e foame, am recunoscut.

I-am povestit despre vizita mea matinală pe vârful lumii, iar ea asculta în timp ce mânca. La început, ochii ei exprimau când compasiune, când revoltă, iar când i-am descris cum se vedea din biroul lui Monty clădirea Chrysler, cea din tatuajul ei, avu o privire un pic amuzată.

Oraşul este plin de femei care, cu imaginaţie şi eleganţă, îşi pun bine în valoare frumuseţea cu care sunt înzestrate. Pauline făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a şi-o masca. Dar, cu lumina căzându-i pe faţă, era greu să şi-o ascundă, şi m-a surprins cât era de frumoasă.

Ştia deja de relaţia cuplului Neubauer cu firma şi făcuse în sensul ăsta câteva investigaţii.

— Mie personal nu-mi prea place Barry Neubauer. Ştiu că în general se face repede plăcut, însă mie îmi dă fiori. Mayflower are cont deschis la cel mai luxos serviciu de escortă din oraş, spuse Pauline. Ceea ce nu este atât de neobişnuit pentru anumite corporaţii. Este vorba de un fel

de cooperare, Jack. Ai nevoie de scrisori de recomandare, au loc interviuri, şi trebuie să menţii un nivel de cincizeci de mii. Toată lumea ştie asta. Ceea ce nu ştie toată lumea este că acum doi ani una dintre fetele lor s-a înecat după ce se presupune că a căzut de pe un iaht în timpul unei ieşiri nocturne în larg cu Neubauer şi cu un grup de prieteni de-ai lui. Corpul nu a fost găsit niciodată, iar Nelson, Goodwin & Mickel s-au ocupat de problemă cu atâta îndemânare, încât nu a urmat nicio anchetă.

M-am zgâit la ciment înfiorându-mă.

— Care mai este preţul pentru o escortă feminină moartă?

— Cinci sute de mii de dolari. Cam cât un apartament. Fata avea 19 ani.

M-am uitat în ochi ei în timp ce îşi termina sandviciul şi scutura firimiturile.

— Pauline, de ce-mi spui toate astea?

— Vreau să fii conştient în ce te bagi, Jack. *Înţelegi?*

Atunci nu m-am putut abţine şi i-am spus:

— Pauline, ajută-mă cu Peter. Fii de partea celor buni de data asta.

— Nu pare o mişcare prea bună pentru carieră, răspunse Pauline. Am să mă gândesc.

Apoi s-a ridicat şi a plecat.

Am privit-o îndepărtându-se, până când a dispărut în valul de mulţime ce străbătea centrul oraşului.

Capitolul 31

— Ceea ce caut eu, punctă Rob Coon cu o exaltare molipsitoare, nu este o altă încântătoare şi formală grădină englezească, ci un adevărat labirint unde, ajungând într-unul din capete te poţi rătăci câteva zile bune până să reuşeşti să găseşti ieşirea.

Marci Burt împreună cu un client care dorea o grădină cu un peisaj încântător – posibilă mină de aur – stăteau pe una dintre terasele la vedere din Estia, savurându-şi cafelele cu lapte în care se topea încet dulceaţa proiectului.

Coon, vlăstarul de treizeci de ani al unei familii care deţinea cea mai rentabilă afacere cu garaje din regiune, a început să explice sursa inspiraţiei.

— Noaptea trecută am închiriat *The Avengers.* În afară de Uma, plictisitor. Dar labirintul era demenţial.

— Ar fi un proiect fabulos, a spus Marci, şi, în ciuda dolarilor pe care-i vedea deja prin faţa ochilor, o spunea cu toată convingerea. Ideal ar fi să îl poţi desena în aşa fel încât să-i poţi schimba des traseul, astfel încât nimeni să nu se plictisească.

Coon a zâmbit.

— Super tare, a exclamat.

Cei doi s-au adâncit într-o discuţie entuziastă despre cele mai puternice soiuri de arbuşti pereni, grădini şi modele posibile. Vorbeau despre necesitatea unei plimbări de recunoaştere la Scotland, când Coon s-a oprit în mijlocul unei propoziţii.

Detectivul Frank Volpi împreună cu alţi doi bărbaţi în costume negre intraseră în popularul restaurant Amagansett. Coon i-a urmărit cu privirea până s-au aşezat la o masă din spate.

— Îi cunoşti? a întrebat ea.

— Tipul înalt cu barbă este Irving Bushkin. Multă lume îl

consideră cel mai bun avocat specializat în omucideri din America. Dacă vreodată îmi omor nevasta, el este prima persoană pe care o să o contactez. Cred că tipul din stânga lui este procurorul districtual al districtului Suffolk, Tim Maguire.

Spre deosebire de Coon, Marci îl recunoscuse pe Volpi şi şi-a dat seama că întrunirea ar putea avea legătură cu moartea lui Peter.

— Bob, a spus Marci, ăsta este cel mai incitant proiect la care am participat vreodată. Dar am nevoie de treizeci de secunde să dau un telefon.

Atunci m-a sunat la birou, iar eu l-am sunat pe Kearns de la *Star.* Cinci minute mai târziu s-a auzit un scârţâit de cauciuc, iar Kearns stătea cu microfonul în mână în faţa mesei lui Volpi.

— Ce v-a adus în oraş? l-a întrebat Kearns pe Irving, şi, în ciuda faptului că nu a primit niciun răspuns, a continuat neabătut: Cine este clientul dumneavoastră? Vizita dumneavoastră nu are nicio legătură cu ancheta morţii lui Peter Mullen?

Mic şi rotund, cu mâini grase şi pline de pistrui, Kearns, chiar dacă nu o arată, e foarte curajos. După spusele lui Marci, i-a bombardat cu întrebări până când Volpi l-a ameninţat că-l arestează pentru hărţuire. Chiar şi atunci a scos un aparat şi a făcut o fotografie rapidă faimosului vizitator şi amicilor lui.

Dar asta nu era tot. După plecarea lui Kearns, Megan, ospătăriţa care le luase comanda, a venit şi le-a spus că avusese loc o încurcătură.

— Mă tem că nu mai avem pastele speciale pe care le-aţi comandat, a spus.

— Dar e abia trecut de ora prânzului, a protestat Volpi, însă ospătăriţa nu a făcut decât să ridice din umeri.

După multe mormăieli şi proteste, cei trei au comandat cheesburgeri şi sandviciuri cu curcan. La scurt timp, Megan s-a întors cu veşti şi mai proaste.

— Nu mai avem nici de astea, spuse. De fapt, nu prea

mai avem nimic.

În acel moment Volpi, Irving Bushkin şi avocatul districtual Tim Maguire s-au ridicat valvârtej şi au părăsit restaurantul. Jumătate de oră mai târziu, Marci a bătut palma pentru construirea a ceea ce promitea să fie singura grădină englezească adevărată în formă de labirint din Hampton. Măcar pentru o săptămână.

Capitolul 32

De dragul lui Mudman şi pentru că nu eram încă pe de-a-ntregul pregătit să-mi îngrop cariera, m-am întors la Nelson, Goodwin & Mickel şi mi-am petrecut întreaga zi de vineri lucrând la ultimul recurs. Dimineaţa, m-am uitat iar peste procesele lui şi am fost revoltat de lipsa de interes a avocatului din oficiu.

Am luat masa cu Pauline, care mi-a spus că se gândeşte încă la propunerea mea de a lucra de partea celor buni. Nu mai ştiu despre ce am vorbit în rest, dar dintr-odată s-a făcut ora trei şi ne-am întors înapoi la birou. Separat.

Ca să trec în revistă ce s-a mai întâmplat în acea după-amiază, pot să spun că am schiţat un plan de răspuns pentru judecătorul din Texas. A ieşit convingător, dacă pot spune asta. Trecuse deja de ora unsprezece noaptea când am trimis pe e-mail o copie la Exley.

Chiar dacă avusesem o zi bună, din momentul în care m-am întors la motocicleta lui Peter şi mi-am tras peste faţă vizorul caschetei albastre marca Arai, toată viaţa mi s-a derulat prin faţa ochilor ca un film vechi şi deprimant. Introspecţia nu era o idee bună. Nu reuşeam să scot la iveală prea multe acte lipsite de egoism, ca să nu mai vorbim de cele de-a dreptul generoase.

Bineînţeles, n-aveam probleme în a găsi chestii nasoale. Cel mai prostesc incident care mi-a venit în minte se petrecuse în urmă cu şapte ani. Eram la Middlebury, pe timpul când eram un student de douăzeci şi unu de ani. Peter avea treisprezece ani pe atunci. Era vacanţa de iarnă şi Peter venise să petreacă un weekend în compania fratelui lui mai mare. Într-una din nopţi am împrumutat maşina colegului meu de cameră ca să luam nişte mâncare chinezească. La întoarcere, un poliţist local ne-a oprit pentru un far spart. Era un dobitoc care s-a apucat să ne

percheziţioneze maşina.

Acum mă gândesc că în acea noapte poliţistul juca rolul unui pierde-vară din localitate, iar noi eram micii rahaţi bogaţi. De asta nu s-a oprit până când a găsit o amărâtă de ţigară cu marijuana pe care o ţinea triumfător între degete. I-am explicat că maşina era a colegului meu de cameră şi că noi habar n-aveam că în ea era iarbă. Dar nu m-a luat în seamă şi ne-a condus la secţie ca să ne aresteze pentru posesie ilegală de droguri.

Când am ajuns acolo, Peter a declarat că jointul era al lui. N-am obiectat deloc. Aveam de gând să fac facultatea de drept. El nu intenţiona nici măcar să urmeze un colegiu. Eu eram adult. El era minor, aşa că nu puteau să-i facă nimic.

Dar, bineînţeles, tocmai de asta ceea ce *n-am făcut* a fost atât de îngrozitor. Ce model de rahat eram pentru fratele meu mai mic.

Mi-am amintit cu precizie momentul în care poliţistul s-a întors către mine şi m-a întrebat dacă era adevărat că ţigara îi aparţinea lui Peter, iar eu doar am ridicat din umeri.

Rememorarea incidentului în timp ce conduceam motocicleta lui Peter nu era o idee prea bună. Mă simţeam de parcă tot corpul îmi era străbătut de un curent fierbinte. Tot ce puteam face era să nu mă abat de la drum. O săptămână după arestul din Vermont, cazul a fost închis pentru vicii de procedură. Nu i-am spus niciodată cât de mult am greşit atunci. Cine ştie, poate am pus şi eu inconştient umărul la pierzania lui Peter.

Capitolul 33

Era aproape ora 10 când m-am trezit în acea dimineaţă de sâmbătă la plăcutul sunet pe care-l producea râsul unei femei. Macklin făcea complimente, cu o mistrie în mână. Judecând după râsul încântător care-i întrerupea firul poveştilor, mistria nu avea darul de a strica nimic.

Mă tot întrebam coborând scările cine ar fi putut să ne viziteze într-o dimineaţă de sâmbătă şi să fie atât de tânără şi de drăguţă încât să-l tulbure în aşa măsură pe Macklin.

Când am intrat în bucătărie, Pauline Grabowski mi-a zâmbit ridicându-şi privirea de la masă. Era foarte relaxată, de parcă obişnuia să pălăvrăgească sâmbăta cu Macklin de o viaţă.

— Avem un musafir, a spus Mack, care admite că-ţi este prietenă şi este atât de încântătoare, încât nici nu i-o pot reproşa.

— Nu credeam că-ţi plac femeile tatuate.

— Nici eu, răspunse Mack, uluit. Optzeci şi şase de ani am trăit în minciună.

După cum chicotea Pauline, deja îmi puteam da seama că se împrieteniseră.

— Te rog să nu-i dai apă la moară, am zis. E mai rău decât atunci când hrăneşti animalele la Grădina Zoologică.

— Bună dimineaţa, Jack, a spus ea, întrerupându-mă. Nu arăţi deloc bine.

— Mulţumesc. Am avut o noapte infernală la prăvălie. Dar, chiar dacă nu o arăt, sunt cel puţin la fel de fericit ca şi Mack să te văd.

— Păi, bea nişte cafea. Eşti de pe altă lume. Avem multă treabă.

Am umplut o ceaşcă enormă şi m-am dus pe terasa din spatele casei, iar Pauline s-a aşezat lângă mine pe cea mai de sus treaptă de lemn. După lunga mea noapte, simţeam

prezenţa ei neaşteptată drept ceva angelic, şi era atât de frumoasă, în tricoul ei Crunch, pantaloni trei sferturi şi adidaşi roşii Converse, încât a trebuit să-mi iau seama să nu mă holbez la ea ca prostul.

— Asta pentru că lucrez de partea celor buni. Sper să nu fac o mare greşeală.

Pauline a scos două bucăţi de hârtie, pe fiecare fiind scrisă o listă lungă.

— Aici sunt trecuţi toţi cei care au fost prezenţi la petrecerea de la Casa de pe Plajă, a spus arătându-mi lista mai lungă. Iar aici sunt trecuţi toţi cei care au lucrat acolo.

Pe la jumătatea celei de a doua liste era trecut Peter Mullen – valet, şi numărul nostru de telefon.

— Cum ai reuşit să faci rost de asta? am întrebat-o.

— M-am chinuit până să reuşesc. Paranoia e în floare zilele astea. Am un prieten, un hacker foarte talentat şi lipsit de scrupule. Tot ce i-a trebuit a fost adresa de e-mail a firmei care a organizat petrecerea şi adresa web-site-ului ei.

A urmat o pauză bizară. În ciuda eforturilor mele, mă holbam la Pauline.

— De ce mă priveşti aşa?

— Bănuiesc că sunt un pic surprins că te-ai hotărât să faci asta, am răspuns.

— Şi eu sunt. Şi ştii cum e, calul de dar – în cazul ăsta detectivul de dar – nu se caută la dinţi.

Capitolul 34

— Să începem cu cei care ne pot ajuta, a sugerat Pauline. În fine, cu cei cu care nu ai vorbit încă.

Primul telefon care a dat roade a fost către unul dintre colegii de muncă ai lui Peter, Christian Sorenson, a cărui prietenă plictisită a ridicat receptorul după vreo douăsprezece apeluri.

— Dacă e să iau de bun ce spune Christian, în momentul ăsta el se află la barul Clam spălând vase, a spus ea, bombănind în telefon. Asta înseamnă că probabil este în cu totul altă parte.

Barul Clam este un local pretenţios prin lipsa lui de pretenţii, situat pe Autostrada 27, la jumătatea drumului dintre Montauk şi Amagansett. Servirea şi decorul sunt aproape inexistente, dar ceva în atmosfera îmbibată de muzică reggae veche a transformat localul într-un loc foarte frecventat. În august poţi aştepta şi o oră pentru un prânz de patruzeci de dolari.

Am fost norocoşi – am găsit două scaune la bar – aşa că am comandat două boluri de supă. Parcă eram la o întâlnire.

L-am reperat pe Sorenson aplecat peste chiuvetă şi într-un final a ieşit din bucătărie cu un şorţ ud leoarcă şi mănuşi de latex.

— Nu cred că vrei să-ţi strâng mâna, mi-a spus.

I-am prezentat-o pe Pauline şi ea i-a explicat că încercam să aflu ceva mai multe despre ce i s-a întâmplat lui Peter în acea noapte la petrecere. Christian era fericit să ajute.

— Am muncit la petrecere toată noaptea. Am fost puţin surprins că cei de la poliţie nu m-au sunat deloc.

— Ăsta-i unul dintre motivele pentru care ne aflăm aici, i-am spus. Tratează totul drept un accident-sinucidere.

— Haida de, a zis Christian, sau poate poliţailor le e teamă să nu fie implicat vreun personaj de vază în ce i s-a întâmplat lu' Rabbit.

— Ei, şi dacă cei de la poliţie ar fi sunat, ce le-ai fi spus?

Sorenson şi-a încrucişat braţele musculoase şi ne-a spus varianta lui. Aici urmează partea interesantă.

— În primul rând, Peter a ajuns acolo târziu, ca de obicei, aşa că eram cam supăraţi pe el. Dar, ca de obicei, a muncit cât trei, aşa că l-am iertat. Apoi, chiar înainte să dispară, l-am văzut pe Billy Collins, care era chelner în acea seară, strecurându-i un bileţel.

— De unde ştii că era un bileţel? a întrebat Pauline.

— Pentru că l-am văzut despăturindu-l şi citindu-l.

— L-ai întrebat pe Billy Collins de la cine era bileţelul? a mai întrebat ea.

— Am vrut, dar nu am mai dat de el.

— Ştii unde l-am putea găsi?

— Ştiu că lucra la Maidstone ca voluntar. Umblă vorba că-şi petrece timpul jucând golf, încearcă să câştige nu ştiu ce miniturneu, aşa că presupun că-l lasă să se antreneze acolo.

— O afacere destul de bună, am spus.

— Nici pe departe atât de bună ca asta, a răspuns el ridicând zece degete învelite în latex.

— Mulţam frumos, Christian, a spus Pauline, şi să nu uit, iubita ta îţi trimite sărutări.

— Te cred!

Capitolul 35

— Sunt impresionat, am spus în timp ce ne croiam drum spre maşina ei.

— Asta mi-e meseria, Jack, şi câteodată chiar şi cei care lucrează benevol au noroc. Opt tipi au parcat maşini în acea noapte. Doar întâmplarea a făcut ca noi să-l găsim exact pe cel care a văzut ceva. Pe unde vine Maidstone? Mă întreb dacă sunt îmbrăcată cum se cuvine.

Trăiesc în locurile astea de când mă ştiu, dar până în acea după-amiază nu pusesem piciorul pe pământul sacru de la Maidstone Country Club. E drept, nu eram singur. Maidstone, construit la marginea Atlanticului şi proiectat să arate ca un vechi teren de golf englezesc, nu este la îndemâna tuturor.

Oricât de snob poate părea Maidstone, nu este foarte greu să intri. Niciun paznic afară. Nici măcar o poartă. O pereche de vizitatori într-un Volkswagen vechi de douăzeci de ani pot accelera până în faţa uriaşului club din piatră, îşi pot parca propria maşină şi pot porni agale spre terenul verde. Şi dacă te plimbi cu aerul că ai un permis special de la Dumnezeu care-ţi dă dreptul să fii acolo, nimeni nu va spune nimic.

Nu ştiu dacă aţi fost vreodată într-un club ca Maidstone, dar aici stăpâneşte senzaţia unui calm postoperatoriu, ca şi cum întregul loc, de la gazonul bine întreţinut până la cerul fără nori, ar fi luat Vicodin[3], pe care l-ar fi înghiţit cu un martini. Cred că m-aş putea obişnui cu asta.

Billy Collins era uşor de reperat. Era cel care lovea perfect o bilă după alta. Era, de asemenea, singurul care juca golf.

— Salut, Jack. Îţi vine să crezi cât de minunat e locul ăsta? m-a întrebat, ţinând în continuare crosa în mâini şi

[3]Medicament calmant pe bază de opiu (n.tr.)

ţintind spre peisajul idilic către care trimitea o altă minge plutitoare. Ăsta-i unul dintre cele mai bune din Long Island, dar prea mulţi dintre membri sunt în vârstă, sau au alte case de vacanţă, aşa că terenul e gol mai tot timpul.

— Joci bine? am întrebat curios.

— Impecabil, a răspuns Collins, trimiţând o minge perfectă.

Pauline s-a plasat intenţionat mai aproape de Collins, aşa că a trebuit să înceteze.

— Vrem să stăm de vorbă cu tine pentru că un fost coleg de serviciu de-al tău, Christian Sorenson, ne-a spus că te-a văzut dându-i lui Peter un bileţel. Asta s-a întâmplat fix înainte ca el să dispară în acea noapte pe proprietatea familiei Neubauer.

Îmi plăcea felul în care Pauline vorbea cu oamenii. Nu încerca să fie tăioasă sau să simuleze flirtul. Nu juca niciun rol.

— Era în mod sigur ceva în neregulă cu biletul, şi-a amintit Collins, lăsând crosa jos.

— Ce vrei să spui?

— Bileţelul era roz şi parfumat, dar mi-a fost dat de un tip care o ardea pe acolo cu un altul.

— Îi cunoşti?

— Nu. Ţinând cont de fizicul lor, cred că puteau fi animatorii personali ai lui Neubauer. Însă nu aveau ţinuta necesară, nici acea energie a omului sportiv. Şi nici nu animau atmosfera, încercând să întreţină câţiva clienţi multimiliardari. În plus, erau bătrâni. Cam patruzeci de ani.

— De ce nu ai anunţat poliţia? l-a întrebat Pauline.

— În ziua în care a fost găsit cadavrul lui Peter, l-am sunat pe Frank Volpi de trei ori. N-a răspuns. Şi nici nu mi-a telefonat.

Capitolul 36

Amurgul limpezea cerul pe când ne întorceam de la Maidstone prin Further Lane, una dintre străzile cele mai luxoase ale oraşului. E genul de stradă unde o casă de cinci milioane se evidenţiază doar prin modestia ei. Doar West End Street cu Georgica Pond şi proprietăţi ca Quelle Barn şi Grey Gardens mai rivalizează cu ea.

— În împrejurimile Detroitului, a spus Pauline, în Birmingham şi Auburn Hills, există nişte enclave somptuoase unde locuiesc mogulii automobilelor, dar e o nimica toată în comparaţie cu ce-i aici. Când eram copil, obişnuiam să mergem la Birmingham să ne zgâim la luminile de Crăciun.

— Nimeni nu-şi dă seama cât de excesive şi de ridicole devin lucrurile pe aici. Oamenii ăştia cumpără case de zece milioane de dolari pentru ca mai apoi să le dărâme.

Reşedinţele se îngrămădeau unele în altele şi, oricât de elegante ar fi fost construite, ceva era în neregulă cu ele. Totul arăta prea pestriţ, o suburbie foarte la modă, cu maşini Ferrari în loc de autobuze şi orice urmă murdară lăsată de copii imediat ştearsă.

— Trăim vremuri ciudate, am spus. Fiecare crede că-i doar la o palmă de a fi bogat. Cred că pun ceva în apă.

— Eu cumpăr bilete la Loto în fiecare săptămână, a mărturisit Pauline. Şi beau numai apă îmbuteliată.

Conversaţia s-a întors la uciderea lui Peter şi la investigaţie.

— Ca să fiu sincer, i-am rugat pe toţi prietenii mei să renunţe la caz, i-am spus.

— De ce ai făcut asta, Jack?

I-am povestit despre Fenton şi barca lui, despre cum Hank a fost concediat şi cum Marci şi Molly fuseseră urmărite.

Pauline a clătinat uşor din cap.

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus despre oamenii influenţi, tinere Jack.

— Am douăzeci şi opt de ani, Pauline.

— Da, da, a răspuns, aprobând din cap. Apoi a căutat în geantă şi şi-a scos un pistol mic. Ai tras vreodată în cineva? Ai fost vreodată ameninţat cu pistolul?

— Dar tu? am întrebat-o.

— Ţi-am răspuns deja. Doar sunt din Detroit.

I-am privit ochii veseli concentrându-se asupra drumului şi părul biciuind aerul înjur şi mi-am dat seama că singurul lucru cinstit pe care puteam să-l fac era să tac din gură şi să zâmbesc. Pentru că simplul fapt de a mă afla în prezenţa lui Pauline mă făcea fericit. Atâta tot.

— Rămâi la cină, am spus, şi îţi voi face cunoştinţă cu pizza lui Sam. Într-o zi bună ca asta, o găsim pe masă alături de ale lui John şi Lombardi.

— Cred că-i fabuloasă, dar trebuie să mă întorc. Poate altădată.

— Cu anghinare şi şuncă, alfa şi omega hiaturilor de pizza?

— Nu te dai bătut.

— De fapt, când vine vorba de femei, tind să mă descurajez destul de uşor.

— Poate a venit vremea să treci peste asta.

Capitolul 37

Motocicleta mea – bănuiesc că-i a mea acum – era încă parcată în faţa casei. După ce m-a adus Pauline, m-am aşezat lângă ea şi am privit farurile oranj ale maşinii ei dispărând încetul cu încetul, pe măsură ce se apropia de Manhattan.

Era prea devreme să mă duc la culcare şi pe deasupra mă durea puţin că Pauline îmi refuzase invitaţia la cină. O plăceam, şi credeam că şi ea mă place. Ce-i drept, crezusem că şi Dana ţinea la mine. Aşa că, fără un scop precis şi neînsoţit de nimeni, am încălecat motocicleta şi m-am îndreptat spre vest.

Lăsând în urmă oraşul, am intrat pe autostrada Old Montauk, o rută foarte circulată şi plină de suişuri şi coborâşuri, care ne-a prilejuit mie şi lui Peter prima senzaţie de gâdilătură genitală din viaţa noastră. Am poreclit-o „strada cocoşelului”, pentru că dacă reuşeai să conduci suficient de repede străpungând dealurile, acela este locul unde corpul tău simţea efectul vitezei.

În noaptea aceea m-am gândit la Peter şi la Pauline, încetinind ca să iau puţin aer. „Să trăiască strada cocoşelului”, mi-am spus în gând.

M-am trezit repede pe Autostrada 27, trecând pe lângă moteluri şi restaurante la modă. Cu cât mergeam mai mult cu motocicleta, cu atât conduceam mai bine, învăţând cum să mă aplec la curbe, simţind ritmul ambreiajului şi al pedalei de acceleraţie. Ceva din spiritul lui Peter mă contaminase.

Când am părăsit autostrada ca să intru pe Bluff Street, am realizat că urmam probabil aceeaşi rută ca şi Peter în ultima lui noapte. Nu părea a fi o coincidenţă.

Proprietatea familiei Neubauer se afla la mai puţin de o jumătate de kilometru în susul drumului. Când am văzut

porţile deschise, am frânat fără să-mi dau seama şi m-am strecurat înăuntru. O sută de metri mai încolo am oprit motorul şi am stins farurile, apoi am coborât uşor spre plajă. Am sprijinit motocicleta în nisipul gros al plajei, mi-am scos adidaşii şi m-am aşezat pe nisipul rece unde valurile ating ţărmul.

Totul îmi aducea aminte de noaptea în care m-au adus să mă uit la cadavrul lui Peter. Luna lumina la fel de puternic, iar valurile erau aproape la fel de înalte şi de zgomotoase.

În timp ce contemplam peisajul, un val a venit spre plajă şi mi-a udat tălpile. M-am retras în stare de şoc. Nimeni nu s-ar fi dus în miez de noapte să înoate în apa aceea atât de rece.

În secunda următoare, îmi smulgeam hainele de pe mine, urlând ca un zănatic şi alergând spre ocean.

„Nimeni n-ar fi intrat în apă fără un motiv întemeiat –nu-i aşa? Oare Peter a făcut-o?”

Părea un moment la fel de bun ca oricare altul să încerc să aflu.

Apa era înfricoşătoare, te dureau oasele de rece ce era, şi se mai încălzise când Peter se presupunea că se înecase acolo. După primii trei paşi în apă, labele picioarelor şi gambele au început să mă doară. Dar am continuat să alerg prin spuma primului val şi m-am scufundat sub creasta următorului.

În stare de şoc, am înotat furios îndepărtându-mă de ţărm şi numărând treizeci de bătăi de inimă. Când m-am oprit, trecusem deja de talazuri. Plaja se întindea la aproape doi kilometri depărtare.

Mi s-a părut că am înotat în valurile luminate de lună minute întregi, dar abia trecuseră treizeci de secunde. Am respirat adânc şi corpul meu s-a adaptat cumva la frig.

„Peter nu ar fi făcut asta. În ruptul capului. Peter ura frigul… şi, în plus, Peter îl iubea pe Peter.”

Îmi puteam controla respiraţia, însă nu şi creierul. Eram până la gât cufundat în marele ocean negru şi frica

începuse să-mi dea târcoale.

Am început să înot înapoi spre plajă la fel de disperat cum intrasem în apă. La jumătatea drumului, amorţit de frigul nemilos, m-am lăsat să alunec purtat de un val circular.

Dintr-odată, oceanul s-a prăbuşit şi eu am căzut într-un spaţiu negru. Am simţit golul umplut cu groază. Am încercat să ies la suprafaţă. Apoi valurile m-au tras înapoi în adâncuri. Eram pierdut într-un vârtej negru. Simţeam că eram pe cale să fiu îngropat de viu. Nu puteam să respir. Valurile mă zdrobeau şi aveam senzaţia că am căzut de pe o construcţie care se prăbuşeşte. Talazurile mă izbeau de fundul oceanului.

Nu ştiu cum mi-am adus aminte că în astfel de situaţii nu trebuie să te zbaţi. M-am apucat de nas şi am încercat să-mi ţin respiraţia. Câteva secunde mai târziu, am ieşit la suprafaţă, trăgând nebuneşte aer în piept.

Nu eram pregătit pentru un al doilea val. Era mai mic, dar mi-a pus capac. Am înghiţit multă apă în timp ce mă scufundam. Dacă nu m-aş fi gândit la rahatul pe care ar fi trebuit să-l înghită Mack, cum că şi eu, vezi doamne, m-aş fi sinucis, mă tem că aş fi renunţat la luptă. Valurile păreau să fi prins viaţă. Arătau ca nişte berbeci furioşi. Am rezistat secundă după secundă, până când, într-un final, oceanul m-a scuipat şi m-am târât înapoi spre plajă.

Chiar dacă Jane Davis îmi confirmase că fratele meu nu s-a înecat, trebuia să mi-o dovedesc mie însumi.

Ceea ce de altfel am şi făcut.

Peter nu s-a dus să înoate în noaptea aceea. Fratele meu fusese omorât.

PARTEA A TREIA

ANCHETA JUDECĂTOREASCĂ

Capitolul 38

Foarte devreme într-o dimineaţă de luni din luna august, mă răsuceam în patul meu din Montauk, oftând mulţumit. Din an în Paşti, Mack îşi pune în cap să prepare „un mic dejun ca la carte” şi nu mi-a trebuit decât să adulmec aerul ca să-mi dau seama că la parter Mack îşi ducea la îndeplinire planul gastronomic.

M-am târât pe scări şi l-am găsit aplecat peste aragaz. Era concentrat asupra ochiurilor aprinse. Braţele i se mişcau la fel de furios ca cele ale lui Toscanini când dirija pe scena de la Carnegie Hall[4].

Am savurat mirosul aţâţător de mâncare şi l-am privit pe maestru exercitându-şi îndemânarea. Mack supraveghease la viaţa lui mult prea multe fripturi ca eu să risc un cuvânt în acest moment delicat. Într-o cavalcadă pestriţă de oale şi tigăi, şunca, ciupercile, carnaţii, cartofii, roşiile şi fasolea roşie clădeau zgomotos un monument al plăcerii culinare. Am scos gemurile şi la semnalul lui am împins feliile în aparatul de prăjit pâine.

Cinci minute mai târziu, simfonia de pe aragaz se terminase. În mare goană, punctată de smulgeri, folosirea linguroiului şi de răsturnări, câte o porţiune generoasă din fiecare tigaie a fost transferată în două farfurii mari. Amândoi ne-am aşezat şi am început să mestecăm în tăcere, după bunul plac al papilelor fiecăruia.

Parcă trecuseră doar câteva secunde de când ultimele felii de toast intraseră în aparatul de prăjit pâine pentru a ţine companie ultimelor îmbucături, şi deja sorbeam gânditori ceaiul irlandez de dimineaţă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Mack, a fost mai bine decât o partidă de sex.

[4]Una dintre cele mai celebre si mai selecte săli de concerte din New York (n.tr.)

— Înseamnă că nu o faci cum trebuie, a răspuns el, însoţind o îmbucătură de pâine prăjită cu marmeladă cu o sorbitură de ceai.

— O să mai exersez, i-am promis, turnându-i o nouă ceaşcă de ceai, apoi m-am dus pe terasa din faţa casei după ziar.

L-am citit înainte să mă întorc în bucătărie şi, odată ajuns, l-am aşezat lângă farfuria pătată de resturi a lui Mack. Ştiam că aşa se va întâmpla – dar acum era oficial.

— Bucură-ţi ochii cu asta.

Am privit peste umerii bătrâni şi osoşi ai lui Mack şi am citit titlul de pe prima pagină, cu litere de-o şchioapă, frumoase: „ANCHETĂ DE OMUCIDERE DECLANŞATĂ ÎN CAZUL MORŢII SUSPECTE A UNUI BĂRBAT DIN MONTAUK”.Apoi Mack devoră articolul cu aceeaşi atenţie cu care atacasem mai devreme micul dejun.

Pentru prima dată în două luni, aveam chef să sărbătoresc momentul. Am ridicat pumnul în aer. Eram prea ghiftuiţi să sărim în sus, aşa că am şters-o în camera unde ţineam băuturile şi, la ora şapte dimineaţa, cu burţile pline, am dat pe gât o duşcă bună de alcool.

— Ai ochii tulburi, Jackson, spuse Mack.

— Îţi dai seama ce-am făcut? am spus exaltat. Am zguduit din temelii nenorocitul ăsta de sistem.

— Nenorocitul ăsta de sistem este o curvă bătrână şi deloc proastă, Jack. Tare mă tem că n-am făcut altceva decât să o scoatem din sărite.

Capitolul 39

În acea săptămână am ţinut capul plecat la serviciu. La propriu. M-am gândit că dacă nimeni nu-mi va vedea bucuria, nimeni nu se va gândi să mi-o reteze. Nu recomand asta ca strategie profesională pe termen lung, dar în acel moment nu gândeam în perspectivă la Nelson, Goodwin & Mickel, nici măcar nu conştientizam pe deplin momentul.

Din moment ce tot nu primisem un răspuns cu privire la cazul Mudman, îmi rămânea o groază de timp să mă gândesc la viitoarea anchetă.

Marţi, dis-de-dimineaţă, Pauline a sunat şi mi-a propus să luăm prânzul împreună. A spus că era ceva „important”, iar Pauline n-are obiceiul să exagereze. A sugerat ca loc de întâlnire un restaurant de pe First Avenue, numit Rosa Mexicana.

Când am ajuns, am văzut-o la o masă din fund, într-unul dintre colţurile încăperii. Ca de obicei, purta un costum închis la culoare şi părul prins în coadă. Şi, ca de obicei, arăta splendid. Dar în acelaşi timp era încordată, sau poate doar grăbită.

— Eşti bine?

Nu o văzusem de aproape o săptămână şi-mi fusese dor de ea. Pauline cea stăpână pe situaţie părea neliniştită. Am avut sentimentul îngrozitor că era pe cale să-mi spună că implicarea în cazul lui Peter a fost o mare greşealăşi că în sfârşit şi-a dat seama de lucrul ăsta. Poate o ameninţase cineva.

— Cu cât aprofundez dosarul familiei Neubauer, a spus Pauline cu un oftat, cu atât lucrurile devin mai urâte.

— Mai urâte decât obiceiul de a arunca femei tinere de pe iaht?

— Am investit foarte mult timp în chestia asta,

investigându-l pe Neubauer. Am ajuns cu investigaţia foarte departe în timp, pe când era încă la Bridgeport. Bridgeport nu-i tocmai Greenwich şi proprietăţi de două hectare, ci bande rivale şi ansambluri de locuinţe sociale. În 1962 şi din nou în 1965, a continuat Pauline, când Neubauer abia împlinise douăzeci de ani, a fost arestat pentru escrocherie, împreună cu un tip pe nume Bunny Levin.

— Are deci antecedente penale? Păi asta-i minunat!

— Nu-i aşa de minunat. În ambele cazuri, s-a renunţat la acuzaţii când martorii-cheie ai acuzării şi-au schimbat subit declaraţiile. Unul dintre ei a dispărut fără urmă.

— Deci nu putem folosi nimic din toate astea în anchetă?

— Nu asta am vrut să spun, Jack.

— Dacă vrei să renunţi, Pauline, te rog, spune-mi simplu. M-ai ajutat enorm. Înţeleg ce-mi spui despre Neubauer.

S-a crispat şi am crezut că va izbucni în plâns. Însă a clătinat doar din cap.

— E vorba despre tine, Jack. Ascultă-mă. Oamenii ăştia fac în aşa fel încât problemele lor să dispară.

Am vrut să mă aplec şi s-o sărut, dar părea destul de înfricoşată. Nu era o idee prea bună. Într-un sfârşit, am întins braţul pe sub masă şi i-am atins mâna.

— Asta pentru ce e? a întrebat ea.

— Pentru că nu te doare-n cot.

— Vrei să spui pentru că-mi pasă, Jack?

— Da, pentru că-ţi pasă.

Capitolul 40

Pauline nu se comportase astfel niciodată. Ieşind alături de Jack din restaurant, se simţea tulburată şi fără apărare.

— Nu cred că e bine să fim văzuţi mergând împreună la serviciu, îi aminti ea.

Jack, uşor confuz, schiţă un zâmbet forţat, dar Pauline îl lăsă şi dispăru în susul străzii. Fără a privi înapoi, o luă spre vest, traversă mai multe străzi spre centrul oraşului, merse iar spre vest până la gara West Central unde un tren cu numărul cinci aştepta cu uşile deschise.

De cum se închiseră uşile, îşi recapătă echilibrul.Întotdeauna îi făcea bine să meargă în centru. Iar faptul că făcea această scurtă călătorie în mijlocul zilei îi dădea un frison ludic.

Se dădu jos la staţia Canal şi îşi continuă drumul spre centru pe jos, până trecu de porţile grele ale unei foste fabrici de curele de pe Franklin Street.

Câteva apăsări pe butoane o propulsară într-un ascensor de serviciu care se deschise direct într-un fel de galerie zdrenţuită acoperită cu o colecţie pestriţă de artefacte din catalogul excentric al proprietarului. Pauline trecu de o masă prăfuită de masaj, un violoncel şi câteva picioroange de circ, îndreptându-se spre pătratul de lumină de pe peretele din fund.

Abia când ajunse în fundul galeriei zări capul cu păr ondulat al surorii ei Mona aplecat sub lumina lămpii de pe masa de lucru. Lipea cu cositor un ac de siguranţă într-un cercel rotund de aur stanţat cu ceea ce păreau a fi nişte hieroglife.

Cu doi ani în urmă, Mona îşi pusese în cui pantofii de cha-cha, optând pentru siguranţa pe care i-o dădea cariera de designer avangardist de bijuterii. În ultimele câteva luni, cerceii, colierele şi inelele ei, toate inspirate din grafica

capacelor de canal, se vindeau ca pâinea caldă în buticurile scumpe din Manhattan şi Los Angeles.

Mona nu remarcă prezenţa surorii ei până când Pauline nu se aşează pe banchetă şi începu să se frece de ea ca o pisică prietenoasă.

— Deci, cum îl cheamă? întrebă Mona fără a-şi lua ochii de la un cercel de aur de douăzeci şi patru de carate.

— Jack, spuse Pauline. Numele lui este Jack. Şi e minunat.

— Se putea şi mai nasol, spuse Mona. Ca de pildă John sau Chuck.

— Posibil. E un tip de la serviciu care stă cu bunicul lui şi al cărui frate probabil a fost omorât. Îl ştiu de trei luni şi deja fac pentru el lucruri care ar putea să mă coste tot ce am. Ceea ce mă dă peste cap este că sunt îngrijorată mai degrabă pentru el decât pentru propria viaţă. Mona, cred că omul ăsta chiar are conştiinţă.

— Am impresia că eşti captiva unui penis. Aşa e?

— În totalitate. Cu toate că până acum nu l-am văzut, însă posesorul e o dulceaţă. Cel mai tare, că nu pare să-şi fi dat seama.

— Aşa eşti tu, spuse Mona. Şi, cam ce ai vrea să-ţi spun?

— N-are niciun rost să-mi spui ceva. Ia-mă doar în braţe.

Mona lăsă ciocanul de lipit, îşi dădu jos mânuşile şi îşi îmbrăţişă înţeleapta, atotştiutoarea şi întru totul romantica ei soră.

— Ai grijă, îi spuse. Pare prea bun ca să fie aşa cum spui, Chuck ăsta al tău.

Capitolul 41

Făceam o treabă avocăţească bună în folosul lui Mudman. De fapt, modul în care acţionam semăna mult cu ceea ce făcusem la seminarul pentru avocaţi din oficiu la care participasem în acea primăvară la Universitatea Columbia. Aveam câteva reviste de la Institutul Naţional de Avocatură împrăştiate pe birou, precum şi *Fundamentele Tehnicilor de Pledoarie,* de Thomas Mauet, cunoscută în cercurile studenţilor cu numele de „Mauet”.

Telefonul a sunat şi am smuls receptorul. Era asistentul executiv al lui Montrose, Laura Richardson. La dracu'.

— Bill m-a rugat să văd dacă poţi urca până la el, spuse ea.

— Nu prea e un moment bun acum, am răspuns. Nu-mi văd capul de treabă.

— Ne vedem în faţa liftului.

Telefonul ei a dat naştere unui puseu de adrenalină asemănător cu precedentul. De data asta, eram mai puţin speriat de ceea ce avea Montrose să-mi spună decât de eventualele mele reacţii. Ca să-mi mai potolesc bătăile inimii, am parcurs foarte încet distanţa până la ascensor.

— Ce ţi-a luat aşa mult? m-a întrebat Laura când am ajuns la etajul 43.

În loc să mă însoţească pe platformă până la biroul lui Monty, m-a condus spre o mică şi elegantă sală de conferinţe, unde mi-a oferit un loc la o masă neagră, luminată de patru filtre de lumină ascunse în nişe. Ce-o mai fi însemnând şi asta?

— N-o să dureze mai mult de câteva minute, a spus, înainte de a închide uşa. Aşteaptă aici.

Dacă vreunul dintre voi a lucrat vreodată într-o mare corporaţie, probabil ştiţi ce înseamnă să fii victima acestui tip de agresiune fără vărsare de sânge. Mai întâi eşti

convocat la o şedinţă urgentă, apoi te întâlneşti cu un asistent care-ţi cere politicos să te aşezi şi să aştepţi.

Am făcut ce mi s-a cerut, dar în forul meu interior mă răzvrăteam. „Ce caut aici cu mâinile-n poală? De ce sunt cooperant?” Nu trecuseră nici zece minute şi eu nu mai puteam sta în scaunul supraîncălzit. M-am repezit afară.

Când Richardson m-a văzut plecând, am crezut că va declanşa alarma.

— Mă duc la toaletă, i-am explicat.

Figura Laurei Richardson s-a descongestionat.

Când m-am întors în sala de conferinţe, l-am văzut pe Barry Neubauer aşteptându-mă. În loc să fiu surprins sau chiar şocat, mă simţeam destul de dezgustat. Asta era de fapt prima lui reacţie după moartea lui Peter.

— Salut, Jack, a spus. Nu ştiu dacă ţi-a spus-o cineva, dar eu sunt unul dintre clienţii acestei firme.

Neubauer şi-a pus sacoul negru italian făcut la comandă pe umerii pătraţi şi s-a aşezat. Am încercat să rămân calm. Până una-alta, nu era decât un bărbat de vârstă şi talie mijlocii, umflat de vreun bun consilier de imagine. Fiecare detaliu, de la tenul bronzat până la tunsoarea perfectă şi la ramele de ochelari argintii de o mie de dolari aduceau argumente în favoarea statutului său special în acest univers.

— Ştii de ce mă aflu aici, Jack?

— Te-ai hotărât într-un final să vii să-mi prezinţi condoleanţe? E foarte înduioşător.

A dat cu pumnul în masă.

— Ascultă, gunoi obraznic! E clar că ţi-a intrat în capul ăla prost că eu am vreo legătură cu nefericita moarte a fratelui tău. Aşa că în loc să te las să-ţi vezi de amărâta ta de investigaţie pornită aiurea, m-am gândit că poate-i mai bine să vorbeşti direct cu mine.

Nu m-a invitat să iau loc, dar m-am hotărât să mă aşez.

— În regulă. Cu ce începem?

— Nu l-am omorât pe Peter. Îmi plăcea fratele tău. Era un puşti de treabă, cu un simţ al umorului remarcabil. Şi,

spre deosebire de ceilalţi iubiţi ai Danei, te plăceam şi pe tine.

Nu mi-am putut reţine o jumătate de zâmbet.

— Îmi pare bine. Dana ce face?

— Dana e încă în Europa, Jack. Într-o mică vacanţă. Acum, ascultă-mă. Singurul motiv pentru care vorbesc cu tine în acest moment este datorat respectului şi afecţiunii pe care i le port fiicei mele. Nu fi atât de naiv încât să crezi că mă poţi calomnia prin presă, să-mi încalci proprietatea şi să spargi computerele colegilor mei fără urmări. Te rog să iei în seamă ameninţarea mea, Jack. Şi să ştii că-i o ameninţare prietenească, pentru că, după cum ţi-am spus deja, îmi placi.

În timp ce Neubauer îşi etala puterea, m-am gândit la Fenton bătând apa cu cizmele în picioare, la Hank rămas fără serviciu, la Marci şi Molly prea speriate ca să mai aibă curajul să-şi conducă maşinile. Odată ajuns la limita suportabilităţii, m-am ridicat şi am început să mă rotesc în jurul mesei atât de repede, încât lui Neubauer îi era greu să mă urmărească.

L-am apucat strâns de gât şi-l ţineam astfel încât să nu se mai poată mişca. Vacanţele pe care le-am petrecut lucrând în construcţii şi la Jepson Boatyard mă făcuseră mult mai puternic decât antrenamentele lui în sala de forţă.

— Crezi că nimeni nu-ţi poate sta în cale, i-am spus printre dinţi. Ei bine, greşeşti. Înţelegi? I-am strâns gâtul un pic mai tare.

— Faci o mare greşeală, a spus Neubauer printre grimase.Îl cam durea. Tare-mi plăcea asta.

— Nu, *tu* faci o mare greşeală. Din nu ştiu ce motive de rahat eşti implicat în moartea fratelui meu. Probele au fost ascunse. Prietenii mei au fost ameninţaţi pentru că au încercat să dea de firul poveştii.

Neubauer a început să se zbată vârtos, dar îl ţineam strâns.

— Dă-mi drumul, nenorocitule! mi-a ordonat.

— În regulă, fie, am răspuns, şi i-am dat în sfârşit

drumul javrei.

Am vrut să ies din sala de conferinţe, dar m-am oprit în dreptul uşii şi m-am întors spre Neubauer.

— Într-un mod sau altul, fratelui meu i se va face dreptate. Ţi-o promit.

Părul lui Neubauer era năclăit şi avea sacoul boţit, însă îşi recăpătase atitudinea de dinainte.

— Iar tu vei sfârşi la fel ca el, m-a amenințat. Ţi-o promit şi eu.

— Ei bine, Barry, se pare că amândoi am fost avertizaţi. Şi mă bucur că am avut această discuţie.

Capitolul 42

Am coborât conştient că s-a zis cu viitorul meu la firmă şi în general cu marea mea carieră de avocat.

Nu ştiam dacă meritase, dar nu cred că am avut de ales. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot trebuia să-l înfrunte pe Neubauer. Mă bucuram că fusesem eu acela.

Am încercat să sun acasă – voiam să-i spun lui Mack ce se întâmplase şi să-i cer sfatul –, dar linia telefonică din biroul meu era moartă.

— Dumnezeule, am şoptit, sunt mai prompţi decât credeam.

Două minute mai târziu a sunat telefonul. La capătul celălalt era asistentul meu executiv preferat de la etajul patruzeci şi trei.

— Credeam că mi-aţi tăiat linia, i-am spus lui Richardson.

— Doar cu exteriorul, a răspuns. Ia spune-mi, cum a putut cineva ca tine să ajungă într-un loc ca ăsta? m-a întrebat.

— Ce să-i faci, eroare materială.

— Ei bine, s-a rezolvat. Domnul Montrose vrea să-ţi vorbească.

Mi l-a dat la telefon.

— Ce s-a întâmplat cu ambiţiosul plin de zel care odată implora pentru slujba asta? a întrebat Montrose, ambalându-se. Am ţinut deschisă o uşă care nu se deschide aproape niciodată pentru oameni ca tine, iar tu ne-ai trântit-o în faţă. Singura muncă decentă la care ai pus umărul aici a fost pentru un caz *pro bono* fără nicio importanţă.

— Nu cumva vorbeşti despre Innocence Quest? l-am întrebat. De la Exley ştiu că-i inima şi sufletul lui Nelson, Goodwin & Mickel. Ceea ce face din *mine* inima şi sufletul

firmei.

— Cu tine am terminat, spuse Montrose. Apoi a trântit receptorul.

Cam cinci minute mai târziu, o pereche de bodyguarzi mătăhăloşi de la serviciul de pază – unul afroamerican, iar celălalt de origine spaniolă – stăteau la uşa biroului meu. Îi ştiam din echipa de softball a firmei.

— Jack, ni s-a cerut să te escortăm afară din clădire, a spus cel mai scund şi mai lat în umeri dintre ei. Numele lui era Carlos Hernandez. Era un tip în regulă. Totodată ni s-a cerut să-ţi dăm asta, m-a anunţat, înmânându-mi o bucată de hârtie numită Act de Lichidare.

„Intră în vigoare imediat faptul că Jack Mullen a fost concediat de la Nelson, Goodwin & Mickel pentru folosirea neadecvată a timpului şi a resurselor, şi comportament în detrimentul intereselor firmei”, am citit.

— Îmi pare rău, a spus Carlos, ridicând din umeri.

Aş vrea să vă pot spune că, împingând uşa de oţel lucitor şi îndreptându-mă spre ieşire, mă simţeam uşurat. Adevărul e că eram pe atât de înfricoşat, pe cât Montrose şi Barry Neubauer îşi doreau să fiu. Dintr-odată, ameninţările pe care i le lansasem lui Neubauer mi s-au părut ridicole şi fără fond. Ştiam că făcusem ceea ce trebuie, dar atunci de ce mă simţeam ca un mare prost?

Am mers ameţit până la Biblioteca Publică din New York şi am intrat în frumoasa sală de lectură cu lambriuri, unde obişnuiam să-mi pun la cale viitorul când veneam cu trenul în oraş, pe vremea când eram încă în liceu.

I-am scris o scrisoare lui Mudman. I-am transmis vestea că vechiul lui procuror părea în sfârşit de acord să accepte proba de nouăsprezece ani pentru testele ADN. I-am urat noroc şi m-am arătat dispus să ţinem legătura, dacă va putea.

Am sunat-o pe Pauline de la un telefon public, dar mi-a răspuns robotul şi nu mă simţeam în stare să-i las un mesaj.

Apoi am traversat oraşul până la staţia Penn şi m-am

târât încă o dată la Montauk. Pe drumul spre casă am tot încercat să rezolv aceeaşi enigmă. „Ce pot să fac să dau de capătul poveştii ăsteia?”

Capitolul 43

Fenton a ridicat paharul şi a închinat pentru neaşteptata mea ieşire de pe autostrada succesului.

— Ai făcut bine, fiule. Te-ai întors la nivelul nostru, poate chiar un pic sub el.

— Ne-ai lipsit, a spus Hank. Bine ai revenit în lumea reală.

Era vineri noapte, la motelul Memory. Membrii Asociaţiei Localnicilor Voluntari erau pregătiţi de raport şi, cu data anchetei deja stabilită, respiram o anumită *joie de vivre* optimistă.

În acest grup, situaţia mea de şomer nu prea era motiv de compasiune. În ciuda celei mai mari explozii economice din istorie şi a faptului că o parte obscen de mare din acei bani se ducea pe lucruri neînsemnate chiar în vecinătatea noastră, noi aveam parte de foarte, foarte puţin.

Tot comparându-ne „rapoartele”, ne-am dat seama că eram toţi trecuţi pe lista neagră. Nu eram deloc paranoici, dar cineva *voia* să ne facă felul.

— Am bătut pe la uşi prin tot oraşul şi n-am reuşit să fac nimic, a spus Hank. Chiar şi în locuri ca Gilberto, unde ştiu că fac angajări, am fost refuzat.

— Mie nu ştiu care dobitoc mi-a tăiat plasele de pescuit, s-a plâns Fenton. Ştiţi cât de greu e să repari o plasă? Ca să nu mai zic că mi-e frică să mai merg singur cu barca.

— Cazul meu e şi mai grav, a zis Marci, pentru că mă priveşte direct. Acum două săptămâni un mare magnat în spaţii de parcare din Georgica Pond m-a angajat să construiesc primul labirint autentic din Hampton. Azi-noapte mă sună şi-mi spune că-i dă proiectul lui Libby Feldhoffer. I s-a spus că dacă rămâne cu mine, comisia de urbanism nu i-l va aproba niciodată.

— Libby Feldhoffer! a exclamat Molly scandalizată. E

complet lipsită de imaginaţie!

— Ştiam că vei fi alături de mine, dragă.

— Nu voiam să-ţi spun, dar în această dimineaţă cineva şi-a anulat programarea pentru ora unsprezece şi jumătate în ultimul moment, spuse Sammy în ropot de aplauze.

Date fiind circumstanţele, eram aproape fericit să-mi scutur poleiala de băiat de aur. Am dat pe gât berea şi mă duceam să iau alt rând când Logan, barmanul din tura de noapte, mi-a dat un plic mare de carton.

— Pentru mine? l-am întrebat. De la cine?

— L-a lăsat un tip. A spus că-i pentru voi toţi.

— Îl cunoşti?

— L-am mai văzut pe aici. Odată a încercat să comande un martini.

M-am întors la masă.

— Avem o scrisoare.

I-am dat plicul lui Molly şi am început să umplu halbele, când am văzut zburând pe deasupra mesei nişte hârtii.

— Nu ştiu dacă mai sunt în stare de chestia asta, Jack. De fapt, nu mai sunt. E înfricoşător. E mai mult decât înfricoşător. Numa' uită-te la astea!

Plicul conţinea şase fotografii, câte una cu fiecare dintre noi. Fenton stând în barca lui, la asfinţit. Sammy bând cafea în bucătăria lui. Eu, parcându-mi motocicleta. Hank era surprins alergând pe peluza noastră cu un defibrilator.

Una cu Marci alături de clientul pentru labirint, chiar înainte ca acesta s-o lase baltă.

În fiecare poză eram singuri, fotografiaţi din spate. Asta ca să ne amintească poate cât de vulnerabili suntem. Fotografia cu Molly era cea mai elocventă. Un prim-plan foarte apropiat cu ea dormind în pat. Fotograful stătuse la mai puţin de un metru distanţă.

Sub fiecare fotografie erau numere: 6-5,4-3, 10-l,3-l. Nimic altceva.

Capitolul 44

Pe la miezul nopţii, un grup turbulent de nepoftiţi se năpustiră la Memory. Barul „nostru” era inundat de zâmbete forţate, râsete false şi scâncete ascuţite în celulare.

— Ce speluncă – mă înnebunesc după ea! a urlat un nou-venit din cale-afară de entuziast.

— Ia du-te dracului, a venit replica unui isteţ de-al locului.

— Ia te uită, a spus Marci, arătând spre o figură bronzată care trăgea în piept aer curat în mijlocul grupului vesel. Ăsta-i Horst Reindorf!

Reindorf, fost *bodybuilder,* jucase rolul principal în nu mai puţin de zece filme de succes. Ultimul, care marca şi prima implicare a lui Neubauer în producţia de filme, *Intergalactic Messenger Boy,* avea să fie lansat vinerea următoare în douăzeci şi cinci de mii de cinematografe.

— Şi ia uite-l şi pe Dennis Soohoo, care joacă rolul partenerului tăntălău, a adăugat Marci, în timp ce actorii pozau şi se lăsau fotografiaţi.

— Se pare că *unii* dintre noi se uită la Canalul E! a spus Sammy.

— Ca şi cum tu nu te-ai uita! a replicat Marci.

— Eu nu mă uit la chestiile astea! Eu le trăiesc.

— Cineva de la Casa de pe Plajă probabil a venit cu ideea unui băruleţ din localitate, am spus. Le-a spus că-i numai bun pentru huiduieli.

Horst Reindorf îşi dăduse jos tricoul fără mâneci şi-l învârtea deasupra capului. Dennis Soohoo brusca o fătucă drăguţă, care întâmplător era verişoara mai mică a lui Gidley. Din fericire, ea a reuşit să scape de el. Una dintre femeile care îi însoţeau s-a urcat pe bar şi a început să danseze.

— Dacă Barry Neubauer are de gând să se pună cu noi, spuse Gidley, e timpul să-i răspundem cu aceeaşi monedă. Noi nu-i stricăm petrecerile. Ar trebui să fie suficient de inteligent să ne lase în pace.

— Nu prea cred că-i o idee aşa de bună, a spus Molly. Pe bune, Fenton.

— Sunt sigur că ai dreptate, replică Gidley, ridicându-se şi croindu-şi drum prin mulţime.

Eu, Hank, şi Sammy l-am urmat. Ce altceva puteam face?

N-am realizat că Gidley se pregătea să abordeze adunarea la fel de încrezător precum atacase muntele Everest Sir Edmund Hillary[5]. În dreapta lui, un fotograf de evenimente mondene aşeza un producător executiv lângă Reindorf şi Soohoo pentru un istantaneu. În ultima secundă, Gidley s-a strecurat în faţa obiectivului. Şi-a aruncat un braţ musculos de gâtul vedetei.

— Nu-mi vine să cred că sunteţi aici la Memory! a urlat el. Subtextul era: „Unde nu aveţi ce căuta!”

— Scuză-ne, a spus fotograful, dar pozăm pentru *Vanity Fair.*

— Putem să facem şi una cu mine şi cu noul meu prieten, spuse Horst, cu zâmbetul lui sexy brevetat. Eşti pescar? Aşa miroşi.

— Mulţam mult, Horst, spuse Fenton. Sunt pescar. A patra generaţie.

— Să-l ia cineva pe boul ăsta de lângă Horst, a cerut unul dintre asistenţi.

Obişnuiţii locului mirosiseră că ceva nu era în regulă. Făcuseră cerc în jurul celebrităţilor şi a anturajului.

— Domnule Fotograf, poţi să faci două, în caz că una nu iese cum trebuie? s-a interesat Fenton. Nu în fiecare zi ai şansa să faci o fotografie alături de cel mai netalentat dobitoc din toată industria artistică. Şi pe deasupra şi prieten cu slinosul de Neubauer!

[5]Alpinist şi explorator neozeelandez, primul cuceritor al piscului Everest din masivul Himalaya, performanţă reuşită pe 29 mai 1953 (n.tr.)

În următoarele câteva minute, totul deveni ceţos. Reindorf l-a apucat pe Gidley de gât. Fenton, al cărui surâs dement dispăruse, a venit peste ei şi i-a administrat lui Horst un pumn zdravăn la baza nasului, care-l surprinse pe eroul momentului. Sânge *adevărat* ţâşnea peste tot.

— Doamne, ce faci? ţipă ascuţit o jurnalistă îmbrăcată în negru lucitor. La dracu', ăsta-i Horst Reindorf!

Într-un elan care depăşea cu mult îndatoririle profesionale, se aruncă asupra lui Fenton şi a început să-i care lovituri cu agenda electronică, până când Horst a putut să se retragă şi să fugă pe o uşă laterală.

Restul petrecăreţilor lui Horst nu au fost la fel de norocoşi. În momentul în care producătorul a apucat o sticlă de bere, l-am trântit de bar şi l-am ţinut acolo. Apoi Hank a făcut la fel cu Dennis Soohoo, care într-o secundă era la pământ. Cea mai mare disproporţie de forţe îl adusese pe Sammy faţă în faţă cu un tânăr asistent executiv. În ciuda faptului că tipul era cu cincisprezece centimetri mai înalt şi mai greu cu douăzeci de kilograme,Giamalva a dat cu el de podea cu o lovitură de dreapta care l-ar fi făcut mândru şi pe Sugar Ray.

Cineva ar fi putut să o păţească rău de tot dacă Belnap şi Volpi nu ar fi intervenit cu bastoanele, făcând încă o dată din Hampton un loc sigur pentru lumea civilizată. Volpi a făcut curăţenie spărgând niscaiva capete, şi treaba asta părea că-l încântă.

Pe mine nu m-a lovit, dar m-a întrebat, făcându-mi cu ochiul:

— Ce-ţi mai face iubita, Jack?

Capitolul 45

Reparatorul stătea în umbra garajului familiei Mullen de o oră, când lumina singurului far al motocicletei lui Jack pătrunse prin ceaţa de pe Ditch Plain Road. Îi dădu un cot partenerului lui plin de muşchi când motocicleta albastru-strălucitor încetini în faţa casei mici. „Iată-l şi pe băiatul nostru rău”.

Îl urmări pe Jack oprind motorul, punând cricul şi respirând adânc aerul răcoros al nopţii. „Rahatul ăsta mic încă îşi savurează victoria”, gândi Reparatorul. Nodul aşteptării se strânse când Jack îşi scoase casca, ridică uşa de la garaj şi-şi duse motocicleta înăuntru. Aştepta această întâlnire de săptămâni.

Jack deschidea uşa mică din dreptul garajului, când Reparatorul începu să numere până la trei. Când Jack se strecură prin ea, nimeri în pumnul înmănuşat în negru al Reparatorului.

Pentru Reparator, un pumn ca un piston propulsat la timp era una dintre plăcerile nepomenite în poemele despre viaţă. Îi plăcea felul în care provoca şoc şi durere într-o singură secundă explozivă, iar când Musculosul veni din spate şi îl apucă pe Jack de păr ridicându-l, Reparatorul putu citi în ochii lui Jack durere la cote maxime. Atunci îi trase lui Jack un pumn în faţă.

Cu braţele imobilizate la spate şi cu un genunchi în şira spinării, tot ce reuşi fu o răsucire dureroasă. De ajuns însă pentru a evita un pumn. Eschiva îl făcu pe Reparator să se împleticească şi să înainteze câţiva paşi astfel încât se întâlniră faţă în faţă în întuneric.

— Du-i mesajul ăsta lui Neubauer. Poţi face asta pentru mine? întrebă Jack. Apoi îşi apropie fruntea de rădăcina nasului Reparatorului şi-i pocni una.

Reparatorului îi curgea sânge mai rău decât lui Jack,

ceea ce-l făcu să ia serios în consideraţie folosirea cuţitului de vânătoare în scopul eviscerării lui Mullen în propriul garaj. În schimb, începu să-i care la pumni lui Jack cu ambele mâini. Şi făcea o treabă pe cinste, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Când Jack ajunse o masă inertă, Reparatorul nu mai pierdea sânge. Asta îl înveseli peste poate. Curând se simţi suficient de bine să lanseze un mesaj, cuvintele lui fiind ritmate de furie.

— Niciodată – poc –, dar niciodată – poc – să nu te pui cu oameni care-ţi sunt superiori în toate – poc – privinţele, îl avertiză.

Reparatorul mai avea nişte lucruri de împărtăşit, dar Jack era deja aproape inconştient.

— Cât despre domnul Neubauer, poţi să-i spui şi singur ce ai de spus.

Nu se ştie cum, Jack auzi asta şi-şi promise că aşa avea să facă.

Dar omul cu mănuşi negre de şofat nu terminase încă. Îl trase pe Jack în sus de păr. Apoi îi şopti în ureche:

— Trezeşte-te. Următorul va fi bunicu-tău, jigodie. Şi va fi foarte uşor, Jack. E aşa de bătrân.

Capitolul 46

Să fii învingător într-o bătaie crezi că-i cel mai incitant sport din lume. Numai să pierzi o dată, rău, şi-ţi dai seama ce prost erai. După ce mi-am cules faţa de pe podeaua garajului şi am făcut un inventar al stricăciunilor, am ştiut că trebuia să mă duc la spital.

Mă gândeam că trebuie să-l trezesc pe Mack sau să-l sun pe Hank, dar când m-am ridicat în picioare, mi-am dat seama că pot şi singur, ceea ce era şi cea mai bună soluţie. Am intrat în casă să văd ce face Mack. Dormea ca un ţânc bătrân de optzeci de ani.

Am luat cheia şi am condus vechea maşină a lui tata până la Camera de urgenţe din Southampton. În ciuda faptului că era ora patru dimineaţa, mi-a luat cam treizeci şi cinci de minute să ajung.

Nu se întâmplă cine ştie ce grozăvii la acest capăt de Long Island. Southampton nu e St. Louis. Când am ajuns la urgenţe, doctorul Robert Wolco şi-a abandonat integrama din New *York Times* şi şi-a concentrat atenţia la faţa mea.

— Salut, Jack, a spus, nu te-am văzut demult.

— Bună, Robert, am scrâşnit. Să-l vezi pe celălalt.

— Sunt convins.

— Eu n-aş fi în locul tău.

Mi-a curăţat foarte atent rănile. Apoi m-a pus să mă întind sub o lumină portocaliu-deschis, mi-a făcut anestezie cu novocaină şi m-a cusut. Îmi simţeam pielea de pe faţă legată strâns cu şireturi ca patinele de hochey. Am avut nevoie de douăzeci şi opt de copci.

Wolco mi-a spus că a făcut o treabă foarte bună şi că cicatricele avea să se vindece fără urme. Eu însă nu eram prea îngrijorat. Oricum, nu eram frumosul familiei. Mi-a dat un tub de Vicodin pentru coaste (radiografiile au arătat că trei dintre ele erau rupte) şi m-a trimis acasă. Noaptea aia,

bătaia, iată un alt lucru pe care i-l datoram lui Neubauer.

Şi *le* număram.

Capitolul 47

Lucrurile începeau să se precipite. Ancheta cu privire la moartea lui Peter Mullen se apropia.

Luni noaptea, Reparatorul îşi parcă maşina pe o stradă mai jos de o casă modestă în Riverhead, Long Island. Pe veranda casei se afla un vas decorativ de teracotă, iar pe garaj, o giruetă veche. În afară de cutia poştală în stil retro cu numele J. DAVIS pictat de-a lungul ei cu litere galbene imitând scrisul unui copil, mai era un iepure de piatră care se sprijinea pe labele din spate. „Valeu!”

Pentru această bucăţică de rai, doamna doctor petrecuse paisprezece ore pe zi zgândărind prin cadavre, venind cu tot felul de teorii despre cum acestea au ajuns cum au ajuns. Profundul simţ civic al lui Davis îl deruta pe Reparator. Ar fi putut să scoată milioane în Manhattan. Dar în loc să facă asta, rămânea aici scotocind prin cadavre.

„De ce se bagă oamenii în astfel de lucruri? Ce le pasă dacă cineva s-a înecat sau a fost forţat s-o facă? Probabil se uită la prea multe filme. Toţi vor să fie eroi. Ei bine, ghici, Jane? Doar nu te crezi şi tu vreo Julia Roberts. Ascultă-mă pe mine, că ştiu ce spun.”

Ştia că potaia lui Jane avea să resimtă efectele delicioasei gustări pe care i-o strecurase prin deschizătura pentru ziare din josul uşii – altă chestie desuetă, retro – cu câteva ore mai devreme. Nu prea mai arăta a câine de pază acum, lungit pe o parte şi sforăind de mama focului.

Reparatorul intră fără să facă vreun zgomot, păşi peste câine şi urcă scările spre dormitorul lui Jane Davis.

„De asta, se gândi, de asta mă plătesc atât de bine.”

Jane dormea şi ea. „Da, Janie, cam sforăi.” Întinsă peste aşternuturi, doar în sutien şi chiloţei. „Nu-i un top-model,

conchise Reparatorul, dar are nişte picioare mişto pentru un medic.”

Se aşează lângă ea pe pat privind-o cum respiră. „Dumnezeule, doarme atât de adânc, de zici că-i moartă.”

Îi puse o mână între picioare, ceea ce avu darul de a o trezi imediat – iritată şi pusă pe harţă.

— Hei! Ce dracu'? Cine eşti? ţipă, ridicându-şi pumnii gata atac.

Însă apoi văzu arma, cu amortizorul ataşat la capătul ţevii lungi.

— Eşti o femeie foarte isteaţă, un medic, aşa că ştii despre ce-i vorba, nu-i aşa?

Dădu din cap, înghiţindu-şi un suspin.

— Da.

— Curând va fi o anchetă şi deja ai fost contestată de unul dintre superiorii tăi. Asta ar trebui să-ţi uşureze sarcina.

Apoi Reparatorul făcu ceva obraznic – împinse ţeava armei între picioarele lui Jane Davis. O plimbă încetişor împrejur. Îi era uşor s-o facă.

— Îmi rămâi *datoare,* Jane, spuse, ridicându-se. Nu mă face să mă întorc. Pentru că mi-ar plăcea să-ţi fac felul. A, şi, Jane, în locul tău n-aş chema poliţia. Şi ei sunt implicaţi. Cheamă poliţia şi mă voi întoarce imediat.

Părăsi dormitorul şi coborî scările. În sfârşit, Jane putu respira. După asta auzi zgomotul înfundat al unui glonţ.

Îşi dădu seama ce făcuse nenorocitul, şi-i dădură lacrimile în timp ce se grăbea în jos pe scări.

El era încă în casă, zâmbind amuzat, pentru că nu o împuşcase pe Iris, aşa cum se temuse Jane.

— Îmi eşti *datoare,* Jane.

Capitolul 48

Mai întâi te omoară. *Apoi te denigrează.* Asta a fost „revelaţia de dimineaţă” pe care am avut-o la Estia, despăturind ziarul *Star* lângă omleta de la micul dejun. Am oftat, am clătinat din cap şi m-am întristat din nou. Trist şi al dracului de amărât.

Peter apărea din nou într-un titlu cu litere groase, dar povestea căpătase cu totul altă turnură. Se făcea altă supoziţie privind moartea lui Peter: „POLIŢIA SUSPECTEAZĂ BANDE RIVALE DE TRAFICANŢI DE DROGURI ÎN CAZUL MORŢII LUI PETER MULLEN”.

Primul paragraf dezvăluia:

O luptă aprigă pentru teritoriu sau trafic de droguri scăpat de sub control sunt cele două posibilităţi pe care le întrevede poliţia în cadrul investigaţiei în curs de derulare cu privire la moartea unui localnic din Montauk în vârstă de douăzeci şi unu de ani, pe nume Peter Mullen, după informaţiile pe care le avem de la detectivul-şef Frank Volpi.

Mack avea dreptate. Viaţa e o luptă.

Volpi mai adăugase că exista posibilitatea ca Peter Mullen să fi fost sub influenţa drogurilor în momentul morţii sale şi că au fost cerute teste care să determine cu exactitate dacă aşa au stat lucrurile.

„Am cerut teste care să detecteze prezenţa cocainei, a alcoolului sau a marijuanei în sângele victimei, a declarat Volpi, şi ar trebui să le avem la dispoziţie la timp în vederea anchetei.”

Avocaţii lui Neubauer utilizau aceeaşi strategie care dăduse roade în cazul lui O.J. Simpson şi cu mulţi alţii, adică emiteau o seamă de scenarii semiplauzibile, astfel încât era aproape imposibil să ajungi la concluzia că are rost să te îndoieşti de vreunul dintre ele.

M-am dus la telefonul localului şi într-un sfârşit am intrat în legătură cu editorul de la *Star.*

— Cine vă tot alimentează cu astfel de poveşti? l-am întrebat. Volpi, nu-i aşa?

— Nimeni nu ne alimentează cu nimic. Luăm în considerare şi publicăm tot ce are relevanţă. Asta-i treaba ziarelor, domnule Mullen.

— Rahat. De ce nu încercaţi măcar o dată să publicaţi adevărul?

După ce editorul de doi bani mi-a închis telefonul, am sunat iar şi am cerut să vorbesc cu Burt Kearns, reporterul care scrisese articolele precedente.

— Nu puteţi vorbi cu Burt Kearns. Kearns a fost concediat acum trei zile.

Apoi editorul mi-a închis telefonul pentru a doua oară.

Capitolul 49

Lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult pe măsură ce se apropia prânzul. Făceam progrese – regresând.

Am aruncat o privire spre biroul lăcuit al Nadiei Alper şi abia mi-am reprimat îngrijorarea. Alper era asistentul procurorului districtual însărcinat cu ancheta. Felul în care arăta biroul ei, îngrămădit la un etaj superior al vechii clădiri Seaford Town, nu dovedea un mare nivel de organizare şi pregătire. Fiecare centimetru al biroului era acoperit cu rapoarte ale poliţiei şi ale reprezentantului Parchetului, agende telefonice, carneţele, casete şi ambalaje mototolite de la fast-foodurile din staţiile de metrou.

Scotocea prin hârţogăraie şi mici coloane de praf se înălţau în razele oblice de soare.

— Ştiu că e aici, insistă Nadia. Doar m-am uitat prin el acum un minut.

— Te ocupi singură de toate astea? am întrebat-o cât de calm am putut.

Neubauer avea o armată de avocaţi din Ivy League pe care-i plătea cu cinci sute de dolari pe oră ca să-l protejeze ca o vestă antiglonţ. Se pare că Peter avea parte de un avocat stagiar, tânăr şi prost plătit care să-i facă dreptate.

— Am şi un detectiv care-i acum în Montauk unde ia declaraţii oamenilor, a spus ea. Şi nu, ăsta nu e primul meu caz.

— N-am vrut să sugerez…

— E al treilea.

Amândoi am deplâns faptul că multe dintre probele care demonstrau înşelătoria în cazul morţii lui Peter erau privite drept neesenţiale. Puteam miza doar pe raportul medico-legal al lui Jane şi pe fotografiile cu cadavrul lui Peter bătut cu bestialitate. Într-un sfârşit, dezgropă dosarul care ne

lipsea şi am început să-l răsfoim împreună. Erau acolo ataşate copii ale unor radiografii care arătau multiple fracturi de oase şi ale câtorva vertebre, precum şi fotografii cu ţesutul pulmonar al lui Peter.

Având experienţa unei bătăi în toată regula, aveam o vagă noţiune despre cum trebuie să fi arătat ultimele minute de viaţă ale fratelui meu. Asta mi-a făcut greaţă pentru a nu ştiu câta oară.

De undeva de sub teancul de hârtii, a sunat un telefon. Scormonind după el, Nadia a răsturnat cu cotul o ceaşcă de cafea, trimiţând un jet de lichid peste fotografii. Înainte să le pot salva, câteva dintre ele s-au pătat. A încercat să le tamponeze cu grijă cu un şerveţel pentru a repara ce mai putea fi reparat, dar simţeam impulsul să iau fotografiile cu mine acasă.

— Cu ce pot fi de folos? am întrebat într-un final.

— Cu nimic. Eşti student la Drept, domnule Mullen. Noi ne descurcăm aici. Vorbesc serios.

— În regulă, am răspuns cu un oftat. Ce altceva puteam să spun?

— Aş putea să te ajut, Nadia. Pot să mă ocup de cafea şi de sandviciuri la nevoie.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat în sfârşit.

Mi-am dat seama că luase deja o decizie şi că acum încerca să schimbe subiectul.

— Am fost bătut. Foarte posibil de aceiaşi oameni care l-au omorât pe Peter. Neubauer mi-a făcut asta.

— De ce nu-l dai în judecată? mi-a sugerat.

Am strâmbat din nas, clătinând din cap.

— Se pare că ai şi aşa destule pe cap.

Capitolul 50

Sammy Giamalva avea din nou acelaşi coşmar, unul în care cădea şi cădea şi tot timpul se pregătea pentru un impact care nu venea niciodată. Era a treia oară în săptămâna respectivă, aşa că pe undeva ştia că era doar un vis.

Deschise ochii şi se trezi într-un coşmar cu totul diferit. Unul real de data asta.

Pe scaunul de lângă pat stătea un bărbat masiv, cu ochi mici şi răi ca de porc. Purta un costum negru bine croit. Stătea relaxat picior peste picior, ca şi cum ar fi fost invitat la o şuetă. În loc de pahar ţinea o armă îndreptată spre el, la fel ca şi zâmbetul lui îngrozitor.

— Hai, sus, Sammy, spuse Reparatorul. Am nevoie de o tunsoare.

Îi vârî ţeava pistolului pe gât şi-l înghionti pe scări în jos, până-n bucătărie. Cu arma aţintită spre Sammy, Reparatorul se aşeză confortabil într-un scaun încăpător din faţa unei oglinzi înalte. Cu degetele de la mâna liberă începu să se scarpine în părul lui rar de culoare castaniu-deschis.

— Ce tunsoare crezi că m-ar avantaja, Sammy? întrebă. Cu părul foarte scurt, aş arăta ca un nazist. Cu el mai lung, aş semăna cu un fraier cu coamă.

— Mai scurt e cel mai bine, încercă să spună Sammy, dar gura îi era atât de uscată, încât îi ieşi mai degrabă un fel de tuse.

— Nu pari prea sigur, Sammy.

— Dar chiar sunt.

De data asta Sammy, reuşi să vorbească limpede, încerca disperat o evaluare a situaţiei în care se afla. Îşi amintea ce i se întâmplase lui Peter. Ca să nu mai vorbim de Fenton Gidley. Tipul din faţa lui se potrivea descrierii lui

Fenton până la ultima cicatrice de pe obraz.

— Bănuiesc că ţi-ai dat seama că nu am venit hăt de la Fag Harbour numai pentru o tunsoare.

Sammy dădu din cap şi începu să despăturească pelerina albă de plastic de pus pe umeri. Încerca să schiţeze un plan. Orice să-l ţină în viaţă. Bărbatul cu ochi obraznici se cam umfla în pene. Poate putea să-l lucreze pe chestia asta.

— E din cauza celor petrecute la Memory? spuse Sammy într-un final.

— De treaba aia m-am ocupat deja. N-a fost cine ştie ce ciomăgeală. Mă aflu aici pentru ce s-a întâmplat pe plajă.

Pentru că Sammy rămăsese perplex, bărbatul zise:

— Nu fi atât de trist. Nu vrem decât negativele. N-are rost să cerem altceva. Jocul s-a sfârşit. Eu am câştigat. Tu ai pierdut.

Tipul de pe scaun lansă aceste ultime cuvinte pe un ton teribil de categoric. Situaţia era mai dramatică decât îşi închipuise Sammy. Nu venise să-l ameninţe. N-avea nicio legătură cu ancheta.

— Ce aştepţi? întrebă Reparatorul. Chiar am nevoie de o tunsoare. Şi voi ţine cont de sfatul tău în ce priveşte lungimea.

În scurt timp, părul bărbatului cădea pe prelata de plastic întinsă peste scaun, şi, în ciuda celor întâmplate mai devreme, Sammy intră în ritmul competent pe care i-l impunea ocupaţia de frizer. Taie, mişcă şi trage. Taie, mişcă şi trage. Uită că tipul avea o armă în mână.

O frază simplă îi pulsa în cap: „Fă ceva sau mori. Fă ceva sau mori”.

Sammy se concentra la lucru ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta, iar când Reparatorul se aplecă în faţă ca Sammy să-i poată scoate pelerina de plastic se vedea că era impresionat.

— Acum ştiu de ce toate femeile alea bogate veneau până aici.

„Fă ceva sau mori.”

— Ultima tuşă, spuse Sammy, bătându-l uşor pe umăr. Bărbatul chicoti satisfăcut, apoi îşi reluă locul. Când se uită în oglindă, văzu mâna dreaptă a lui Sammy umbrindu-i rapid pieptul.

Doamne Dumnezeule, nu-i venea să creadă. „Nu poponarul ăsta firav. Nu aici – nu aşa. O, Doamne, nu.”

Tăietura lăsată de lamă fusese făcută atât de rapid şi de curat, încât Reparatorul nu ştiu dacă-i fusese tăiat gâtul până când nu văzu o a doua pereche de buze deschizându-i-se sub bărbie. Apoi, când frizerul veni în spatele scaunului şi-l ţintui cu o furie ce părea ultima surpriză a vieţii lui, Reparatorul simţi cum se scurge viaţa din el.

— Cine se va ocupa de treaba asta? au fost ultimele lui cuvinte.

Când Sammy îl eliberă din strânsoare, bărbatul masiv alunecă din scaun pe prelata de plastic de pe linoleum. Sammy respiră adânc şi încercă să-şi adune gândurile, să găsească o soluţie. Şi asta repede. Isuse, îl omorâse pe tipul ăsta. Nu se mai putea face nimic.

Odată ce hotărâse ce are de făcut, merse sus şi-şi făcu bagajul. Apoi se duse în garaj şi scoase cu furtunul câţiva litri de benzină din rezervorul maşinii. Udă cu ea casa, metru cu metru. Apoi aruncă înăuntru o brichetă Zippo aprinsă.

La sosirea primei maşini de pompieri, nu mai rămăsese nimic din prăvălia lui Sammy. Absolut nimic.

Capitolul 51

Mă chinuiam să scriu câteva rânduri pentru Nadia Alper, când am auzit vocea puternică a lui Mack.

— Jack, vino afară. A venit prietena ta. Bineînţeles, drăguţă ca întotdeauna.

Pauline tocmai ieşea din maşină când Mack a rugat-o insistent să rămână la cină. Zece minute mai târziu a anunţat că îi părăseşte pe „amorezi” ca să studieze diversele oferte de la tarabele locale cu verdeţuri şi peşte.

— *Rămâi* la cină, i-a spus lui Pauline, care nu s-a obosit să obiecteze.

Peste vreo două ore, când soarele se îndrepta către apus, a reapărut triumfător. Într-o mână ţinea primul porumb al verii. În cealaltă, trei bucăţi grase de peşte-spadă.

— Sal jură pe sufletu' maică-sii că a tăiat bucăţile astea dintr-un peşte de o sută şaptezeci de kile, s-a făli Mack.

După ce şi-a pus jos comoara, a deschis trei beri şi ni s-a alăturat pe verandă, unde l-am pus rapid la curent cu ultimele descoperiri ale lui Pauline.

După ce a ascultat mizeriile, Mack ne-a evaluat cunoştinţele gastronomice, apoi ne-a împărţit sarcinile. Eu m-am îndreptat spre garaj să caut vechiul grătar japonez. El şi Pauline au dispărut în bucătărie.

Cu Pauline în preajmă, toată lumea era fericită. Pentru prima oară de ani buni, am simţit că acel loc era un cămin şi nu un adăpost pentru băieţi pierduţi.

Mack era euforic. Se purta ca şi cum cineva i-ar fi strecurat o pastilă de Ecstasy în bere. La răstimpuri, ieşea din bucătărie numai ca să se aşeze lângă mine şi să-şi manifeste afecţiunea în timp ce eu vâram cărbuni în cuptor.

— Ştiu că mori să-mi spui cât de mult îţi place Pauline, aşa că de ce nu o spui odată? i-am zis.

— Ar trebui să o vezi ocupându-se de sosul de salată, Jackson. Madam Curie în blugi tăiaţi. Te somez să o iei degrabă în căsătorie pe această femeie. În seara asta, dacă se poate.

— Nici nu ne-am sărutat până acum.

— Ei, şi! E timpul pierdut?

— Macklin, pot să-ţi pun o întrebare personală, dar să rămână numai între noi? Ca de la Mullen la Mullen?

— Te rog. Zi.

— Crezi că s-au încălzit suficient cărbunii ăştia?

— Eu îţi vorbesc despre năzuinţele sufletului uman şi tu mă întrebi de cărbuni. Prăjeşte afurisitul ăsta de peşte, Jack. Arată că poţi face şi tu ceva ca la carte.

— Dar o plac, OK? am spus într-un final exasperat.

— Asta nu-i de-ajuns, Jack. Femeia asta merită mai mult decât s-o „placi”!

— Mack, crede-mă că ştiu.

Jumătate de oră mai târziu, stăteam cu toţii pe terasa din spate savurând o cină perfectă de vară.

Totul ieşise exact cum trebuie – peştele-spadă, porumbul, vinul. Chiar şi sosul de salată făcut de Pauline era la înălţime.

Eram cu toţii relaxaţi după masă. M-am uitat la faţa ca o hartă cu asperităţi a lui Mack. Părea luminată dinăuntru, ca o lanternă. Pauline arăta mai relaxată şi mai încântătoare decât o văzusem vreodată.

Mack a întrebat-o pe Pauline despre copilăria ei în Michigan. Ne-a povestit că batrânu' era un poliţist retras din activitate din Detroit, iar maică-sa preda engleza într-un liceu din oraş. Majoritatea mătuşilor şi a unchilor ei lucrau în domeniul automobilelor.

— Cum s-au cunoscut ai tăi? a fost Mack curios, impunând un anumit curs conversaţiei.

— *Tatăl* meu este cel de-al doilea soţ al mamei, spuse Pauline. Primul a fost un tip mare, rău, dar charismatic din cartier, pe nume Alvin Craig. Craig era pilot de curse, scandalagiu, mereu certat cu legea, şi o dată, după ce se

făcuse criţă, a bătut-o pe mama. Ultima dată când a mai încercat asta, ea era însărcinată în cinci luni cu mine. A chemat poliţia. Poliţistul care a venit acasă era şi el un tip mare şi dur. I-a aruncat o privire mamei şi i-a cerut lui Alvin să iasă afară pentru o mică discuţie. Părinţii meu trăiau într-o căsuţă mică dintr-un şir de case, şi pentru o oră Alvin şi poliţistul au stat în pridvor. N-a avut loc nicio luptă. Nu s-a auzit niciun strigăt. Niciunul n-a ridicat glasul. După ce au terminat, tatăl meu s-a dus sus, şi-a aruncat boarfele în două valize şi ne-a părăsit pentru totdeauna. Poliţistul a rămas la o cafea şi câteva luni mai târziu mama avea un nou soţ. Aveam mari şanse să nu fi aflat niciodată adevărata poveste, dar odată, când aveam cincisprezece ani şi mă purtam ca o puştoaică cretină, l-am făcut pe tata jegos. Mama era furioasă. Atunci s-a hotărât că era timpul să aflu cum s-au întâlnit şi s-au îndrăgostit. Una peste alta, sunt un cuplu tare drăguţ.

Era o poveste prea frumoasă pentru a fi egalată, aşa că Mack nici nu s-a obosit s-o facă. În schimb, a povestit întâmplări din copilăria lui, inclusiv una de pe vremea în care el şi prietenul lui cel mai bun, Tommy McGoey, au sărit într-un camion şi au umblat trei zile prin Dublin, dormind pe unde apucau şi trăind cu lapte furat şi chifle, vrăjiţi de toate lucrurile pe care le întâlneau. Pauline îl inspirase să ţeasă poveşti pe care nici măcar eu nu le auzisem înainte.

Cam aşa am petrecut o seară magică şi liniştită, una dintre acelea în care prietenia pare la fel de solidă ca familia, iar familia la fel de luminoasă şi fără griji ca prietenia. Probabil era prea frumos ca să dureze. Chiar înainte ca ceasul să bată miezul nopţii, am auzit portiera unei maşini trântindu-se în faţa casei. Apoi sunetul unor paşi scârţâind pe pietriş.

Când m-am întors să văd cine e, am zărit-o pe Dana venind spre noi ca o nălucă înaltă şi blondă.

— Vorbeşti de lup şi lupu'-i la uşă, spuse Mack.

Capitolul 52

După treizeci de secunde agonizante, privirile din jurul mesei se succedară rapid şi de furios, ca într-o dramă Kabuki.

— Nu-i nevoie să fiţi atât de entuziasmaţi că mă vedeţi, a rupt Dana tăcerea. S-a întors spre străina cu păr închis la culoare. Eu sunt Dana, iubita lui Jack. Cel puţin aşa cred.

— Pauline.

După ce am ridicat din umeri împăciuitor spre Pauline, m-am întors către aşa-zisa mea iubită.

— Pauline este o foarte bună prietenă de la Nelson, Goodwin & Mickel, am spus, regretând imediat.

— Unde, din câte am înţeles, nu mai figurezi ca angajat.

— Mi s-a oferit un sac de bani în schimb.

— Deci, ce faci acolo? a întrebat-o Dana pe Pauline. Eşti avocat?

— Sunt anchetator, a răspuns Pauline, cu o voce egală şi neutră.

— Ce anume investighezi?

— Văd că şi tu ai veleităţi de anchetator, a remarcat Pauline, rupând vraja acelei seri liniştite.

— Îmi pare rău, nu încercam decât să fac, stângaci ce-i drept, puţină conversaţie.

Cât despre Mack, nu scosese încă nicio vorbă. Ca să nu lase loc la interpretări de partea cui era, nici măcar nu se uitase la Dana. Nu mă privea nici pe mine, dar nu trebuia să-i văd faţa ca să-mi dau seama cât de supărat era. Considera că toată povestea asta se petrecea din vina mea.

Pauline, care asistase destul la acea telenovelă de prost gust, s-a ridicat să plece.

— Cina a fost delicioasă, a spus, zâmbindu-i lui Mack. La fel ca tot restul.

— Tu ai făcut-o să fie aşa, dragă Paulie, a răspuns Mack,

ridicându-se şi îmbrăţişând-o. Hai să te conduc la maşină.

— Nu e nevoie să pleci, am spus.

— Oh, dar trebuie, a răspuns Pauline.

Apoi a plecat împreună cu Mack, braţ la braţ, ca şi cum eu şi Dana nici nu am fi fost acolo.

— Lasă-mă să te însoţesc, Pauline, am zis. Te rog. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu, m-a refuzat ea, fără să se întoarcă. Rămâi să discuţi cu iubita ta. Sunt convinsă că aveţi multe să vă spuneţi.

Capitolul 53

— Sper că n-am întrerupt nimic, a spus Dana. Părea bosumflată, însă ochii îi zâmbeau cu viclenie.

— Şi vrei să te şi cred! Ce cauţi aici, Dana?

— Ei bine, nu te poţi aştepta ca o fată să renunţe fără să lupte, a spus ea, însoţindu-şi vorbele cu unul dintre zâmbetele ei fermecătoare şi sfielnice.

— Nu m-ai căutat două luni de zile. A fost ideea ta, îţi aduci aminte?

— Ştiu asta, Jack. Am fost la Paris. La Florenţa. La Barcelona. Aveam nevoie de timp de gândire.

— Aşa, şi ce ai rezolvat mergând prin Europa? Ai descoperit cumva că nu te placi?

— M-ai pus într-o situaţie imposibilă, Jack. Tu sau tatăl meu.

— Am fost un cretin, evident. Doar tăticu' te-a plimbat prin Europa, nu?

— Câteodată nu ştii despre ce vorbeşti, Jack. Tatăl meu este un om minunat în multe privinţe. Se poartă remarcabil cu mama. M-a susţinut în toate proiectele. În plus, e taică-meu până la urmă. Ce vrei de la mine?

Fidelitatea ei filială m-a făcut să-mi fie dor de propriul tată.

— OK, şi ce cauţi aici în seara asta?

— Pe tine, a spus Dana privindu-mă intens. Mi-ai lipsit chiar mai mult decât mă gândeam. *Eşti* special, Jack.

Când mi-a atins braţul aproape că am sărit în sus.

— Dumnezeule, mă urăşti, nu? A început să plângă. Oh, Jack. Nu ai chiar nimic să-mi spui?

— Bănuiesc că ai auzit despre anchetă, am spus.

Şi-a dat capul pe spate, iar părul blond s-a unduit.

— Nu pot să-mi imaginez că cineva se poate gândi că familia mea a avut de-a face cu moartea lui Peter. Tu chiar

crezi asta, Jack? Ce te face să crezi că Peter a fost omorât?

— Cadavrul îi era plin de contuzii, Dana. A fost bătut pe plaja voastră. Aş fi vrut să-l fi văzut.

— Multă lume zice că furtuna ar fi putut fi cauza. Nici acum nu-mi venea să cred că Dana trecuse de partea cealaltă. Pe de altă parte, realizam că ar fi curată nebunie din partea mea să dau pe goarnă chestii pe care eu şi Pauline ne chinuiserăm să le aflăm în ultimele două luni.

— Dana, n-ai fost prin preajmă când aveam realmente nevoie de tine, şi am avut *într-adevăr* nevoie de tine, i-am spus.

Lacrimile încă îi brăzdau obrajii.

— Îmi pare rău, Jack. Ce pot să fac să îndrept lucrurile?

— Înainte să pleci ai promis ceva. Apoi n-ai sunat şi nici nu mi-ai scris. Nici măcar o ilustrată. Iar acum mă trezesc pur şi simplu cu tine aici?

Şi-a şters faţa.

— Jack, hai să mergem undeva împreună. Am putea lua o cameră. La Memory. Te rog, vreau să-ţi vorbesc.

A venit spre mine şi m-a înlănţuit cu braţele. Nu era deloc în regulă. Am îndepărtat-o uşor.

— Nu merg la Memory, Dana. Cred că ar trebui să pleci.

Dana şi-a împreunat mâinile şi m-a fixat furioasă.Transformarea era remarcabilă.

— Despre cine-i vorba, Jack? Curva aia care a fost aici mai înainte?

— O foarte bună prietenă. Mă ajută la caz. Şi, apropo, ce mai face Volpi?

Dana a tresărit, apoi a sărit din scaun. Nu se mai smiorcăia. Era nervoasă la culme. Fata tatii semăna bine de tot cu Tati.

După ce a plecat, am intrat în casă, am trecut pe lângă Mack ursuz, care se uita la meciul dintre Yankees şi Red Sox, şi am încercat să dau de Pauline telefonându-i pe mobil.

Ori îl închisese, ori nu voia să-mi răspundă.

Capitolul 54

Am ieşit cu o sticlă de Guinness pe verandă privind la întârziaţii care se întorceau în oraş din destinaţiile turistice de weekend. În curând, Hampton avea să fie iar adăpost pentru localnicii cu somn pe la gene. În aşteptarea somnului, m-am aşezat pe dalele reci de piatră gândindu-mă la cele întâmplate. Un dezastru. Începeam chiar să mă îndoiesc că Dana nu ştia că Pauline era la noi. O credeam în stare de aşa ceva.

Se făcea târziu, iar urmărirea SUV-urilor semăna cu număratul oilor. Aţipisem, când o maşină de poliţie a virat în mare viteză intrând pe contrasens.

Spre surpriza mea, s-a oprit în faţa casei. Frank Volpi şi un ofiţer de poliţie pe care nu-l ştiam au ieşit din maşină. Ce dracu'?

— Te superi dacă-ţi pun câteva întrebări? m-a întrebat Volpi când a ajuns pe verandă.

— Contează ce am eu de spus, Frank?

— Nu chiar. Unde ai fost în seara asta?

— Aici. De ce?

— Cineva a prefăcut casa lui Sammy Giamalva în scrum. La modul profesionist. Cu Sammy înăuntru după toate estimările.

Parcă fusesem lovit în cap cu o cratiţă de bucătărie. M-am gândit la fotografiile cu Sammy în prăvălia lui – cele care ne fuseseră lăsate la Memory. Sammy, cu o ţigară în gură şi cu o cană de cafea în mână. Un băiat de douăzeci şi trei de ani străduindu-se să facă ce-i plăcea. Portretul stilistului în tinereţe.

Atunci mi-am amintit de perechile mici de numere mâzgălite cu creionul sub fiecare fotografie.

Dintr-odată, am realizat că erau *ciudate* şi că a lui Sammy – 6-5 – era cea mai scurtă.

Volpi se afla încă în faţa mea.

— Există cineva care poate confirma că ai fost aici în ultimele ore?

— Ce te-a apucat, Frank, tu chiar crezi că eu am dat foc casei lui Sammy? Acum nu mai am familie şi mă apuc să-mi omor prietenii?

Toată furia mea legată de supoziţiile lui Volpi era o nimica toată comparativ cu panica iscată de pericolul la care îmi expusesem prietenii.

— Te deranjează dacă eu şi ofiţerul Jordan ne uităm puţin pe aici? întrebă Volpi.

— Ca să fiu sincer, da, am răspuns, dar Jordan se îndrepta deja spre garaj. Hei! I-am strigat. N-ai voie să intri acolo.

L-am urmat şi am stat lângă el cât a ridicat uşa garajului şi a plimbat lumina lanternei peste dezordinea de acolo. Raza ei s-a mişcat încet peste strălucirea albastră a motocicletei lui Peter.

— Ce scooter tare, a spus cu un zâmbet de atotcunoscător. Face cam douăzeci de miare, nu?

— Ce faci tu aici este ilegal, am spus. Hai. Şterge-o din garaj!

S-a aplecat să deschidă mica şi imaculata trusă de scule a BMW-ului. Ce dracu' tot căuta?

Am făcut un pas înainte şi l-am apucat de mână.

— Ţi-aş rămâne recunoscător dacă ai pleca imediat. Lasă motocicleta în pace.

Jordan s-a ridicat şi m-a împins în Frank Volpi, care ne urmase în garaj. Volpi m-a imobilizat cât ai zice peşte. Apoi l-a lăsat pe Jordan să-şi facă treaba.

Dacă primul pumn nu mi-a rupt din nou coastele aproape vindecate, cel de-al doilea a făcut-o în mod sigur.

— Eşti arestat pentru lipsă de cooperare într-o investigaţie a poliţiei şi pentru atac asupra unui poliţist, a spus Volpi.

Rânjea punându-mi cătuşele pentru ca apoi să mă târască la maşină. Nu s-a obosit să-mi citească drepturile,

iar eu am priceput mesajul: *Nu aveam niciunul.*

Capitolul 55

Hopa sus, trezirea.

O cană de cositor zăngănind pe gratiile de oţel m-a trezit brusc dintr-un vis în care încercam să-i salvez pe Peter şi Sammy. Am sărit în sus ca ars cercetând frenetic celula. Abia atunci am văzut zâmbetul silit al lui Mack, cu mica pungă de hârtie plină de pete unsuroase la subraţ şi cu vechea cană de metal de campanie în mână, pe care probabil că a căutat-o toată dimineaţa.

— Dă-te jos din pat, leneşule. Tocmai ţi-am plătit cauţiunea.

— Ce bine că eşti aici, Macklin! Şi mulţumesc pentru senzaţia de revoltă în închisoare pe care mi-ai oferit-o.

Mi-am aruncat hainele pe mine, iar Paul Infante, poliţistul care lucrase în tura de noapte, a apărut în faţa celulei. A ales o cheie ataşată de curea printr-un lanţ lung şi subţire şi marele zăvor s-a deschis cu un zăngănit care a produs ecou. A tras uşa greoaie spre el, iar eu am păşit înapoi în lume.

— Jack „Uraganul” Mullen, a spus Macklin, bătându-mă pe umăr. Nici măcar şase ore în East Hampton Hilton n-ar putea să-l dărâme pe acest bărbat.

— Adevăr grăieşti.

Ajunşi sus, Infante mi-a dat un plic în care erau ceasul şi portofelul meu. Am semnat un proces-verbal în care eram convocat să mă prezint la judecătorie pentru lipsă de cooperare cu poliţia în cadrul unei investigaţii. Acuzaţia de atac fusese retrasă.

— Ar trebui să mergem s-o vedem pe mama lui Sammy în după-amiaza asta, a spus Mack sumbru. Suntem singurii care îi înţelegem suferinţa.

— Presupun că vor spune că şi ăsta a fost un accident, am spus. O sinucidere, de ce nu.

I-am povestit despre vizita lui Volpi şi a lui Jordan, despre cât de incredibil de neruşinaţi şi de aroganţi fuseseră.

— Pot să iasă basma curată din asta?

— Bineînţeles. Mi se pare că tocmai au făcut-o.

Ieşind de pe şosea, am înşfăcat punga cu gogoşi cumpărată de la Dreesen din poala lui Mack. Înăuntru erau trei gogoşi – închise la culoare, moi şi stropite cu scorţişoară. Să vezi minune, cred că faptul că tocmai petrecusem prima mea noapte în închisoare le făcuse şi mai bune la gust.

— Deci, spune-mi tu mie, m-a privit Mack luându-mi de la gură ultima gogoaşă, încă te mai simţi în stare să fii ăla care îngenunchează nenorocitul de sistem?

Capitolul 56

Eram pe cale să aflu. Ancheta în cazul morţii fratelui meu se ţinea în sala de gimnastică a Şcolii Generale din Montauk. Nu se putea o alegere mai proastă. Ani buni eu şi Peter am jucat baschet acolo sâmbăta. *În fiecare* sâmbătă. Mergând alături de Mack spre locurile noastre, auzeam în urechi *pocnitura* mingilor reverberând în pereţii văruiţi.

În timp ce mă aşezam, mi-am amintit cum ne-am strecurat în sala de gimnastică prima oară, pe vremea când eram puştani. Fenton făcuse rost de o cheie şi, după ce ne-am ascuns bicicletele în pădure, ne-am adunat în jurul lui, iar el a introdus cheia în broască. În mod miraculos, se potrivea. Am intrat pe mica uşă de serviciu în întunericul greu şi tăcut cu mai multă pioşenie decât dacă am fi vizitat Catedrala Sfântul Patrick. Hank a găsit întrerupătorul şi încăperea în care intrasem fără permisiune, cu podeaua din lemn de esenţă tare cernită şi panouri din fibră de sticlă albe, s-a luminat ca un vis Tehnicolor.

În dimineaţa anchetei, peste două sute de scaune pliante fuseseră aşezate în rânduri lungi de-a lungul sălii. Toţi oamenii care le ocupau mai fuseseră acolo înainte, fie în calitate de absolvenţi, fie de părinţi mândri, sau ambele.

Marci reuşise să păstreze pentru mine şi pentru Mack ultimele două scaune din primul rând. M-am uitat înjur şi i-am văzut pe Fenton, Molly, Hank cu nevastă-sa, precumşi incredibil de mulţi prieteni din oraş. Dar, desigur, nu şi pe bietul Sammy Giamalva. N-a fost nevoie să aşteptăm prea mult începutul acţiunii.

— Atenţiune! Atenţiune! a vestit aprodul care venise cu maşina în acea dimineaţă tocmai din Riverhead. Toţi cei care se află în sala Curţii Supreme din districtul Sufflok să se ridice pentru intrarea distinsului judecător Robert P. Lillian.

În rigida lui robă neagră, judecătorul arăta ca un crainic de dimineaţă. A intrat în sală venind dinspre micuţa cafenea aflată în spatele ei şi s-a aşezat în jilţul înalt. La o privire mai atentă, chiar dacă era vorba de o mulţime de localnici, balanţa puterii înclina greu în partea opusă. Stând umăr la umăr la o masă lungă şi subţire, în faţa judecătorului, erau trei membri fondatori de la Nelson, Goodwin & Mickel, conduşi de nimeni altul decât de Bill Montrose. În spatele lor, asemenea unor fii mândri, stăteau trei dintre cei mai promiţători asociaţi ai firmei.

La masa de vizavi, stătea avocatul districtual asistent, de douăzeci şi patru de ani, Nadia Alper. În jurul ei, patru scaune goale. Alper sorbea dintr-o Cola uriaşă şi scria notiţe scurte într-un carneţel galben.

— Nu are nici măcar o coafură ca lumea, a observat Mack.

Lillian, un bărbat mic şi robust de aproape şaizeci de ani, ne-a informat că, deşi nu exista niciun inculpat, ancheta judiciară avea să se desfăşoare ca o judecată fără juraţi. Urmau să fie chemaţi martori care să declare sub jurământ, iar interogarea încrucişată a martorilor avea să fie permisă în măsura în care acest lucru era necesar. Cu alte cuvinte, el era Dumnezeu acolo.

Lillian a dat cuvântul echipei de avocaţi a lui Neubauer, iar Montrose a convocat-o pe o anume Tricia Powell, o tânără cu părul închis la culoare, de vreo douăzeci de ani.

Nu o mai văzusem niciodată, şi mă întrebam oare ce legătură are ea cu Peter.

Sub călăuzirea lui Montrose, Tricia Powell a mărturisit că se numărase printre invitaţi la petrecerea dată de familia Neubauer. Pe la sfârşitul serii, ieşise la plimbare pe plajă.

— Ai văzut pe cineva în drumul tău? a chestionat-o Montrose.

— Până să ajung pe plajă, nu, a răspuns Powell. Dar când am ajuns, l-am văzut pe Peter Mullen.

Am tresărit dureros. De două luni încoace ăsta era primul semn că cineva l-a văzut pe Peter după ce şi-a luat

pauza de masă. Depoziţia ei stârni un val de şoapte în sala de gimnastică.

— Ce făcea în momentul în care l-ai văzut? a întrebă Montrose.

— Se uita la valuri, a răspuns Powell. Nu părea în apele lui.

— Îl cunoşteai?

— Nu, dar l-am recunoscut ca fiind bărbatul care-mi parcase maşina. Apoi, evident, i-am văzut fotografia în ziar.

— Ce s-a întâmplat în acea noapte? Spune-ne exact ce ai văzut.

— Am fumat o ţigară şi am vrut să mă întorc. Dar în acel moment, am auzit un plescăit, m-am întors şi l-am văzut pe Peter Mullen înotând prin valuri.

— Ţi s-a părut un pic neobişnuit?

— Bineînţeles. Nu numai din cauza mărimii valurilor, dar şi pentru că apa era foarte rece. Îmi băgasem un deget de la picior în apă, dar l-am retras imediat, şocată.

În aceeaşi stare eram şi eu. Femeia aia, oricine era, minţea de rupea. M-am aplecat spre Nadia Alper şi i-am şoptit un mic mesaj.

După ce Montrose a terminat, Alper s-a ridicat să-i pună întrebări lui Powell.

— De unde îl cunoaşteţi pe Barry Neubauer? a întrebat ea.

— Suntem colegi, a spus, foarte calmă. Voiam să mă duc la ea să-i trag o palmă.

— Eşti şi dumneata implicată în afacerea cu jucării, doamnă Powell?

— Lucrez la Departamentul de promovare în cadrul companiei Mayflower.

— Altfel spus, lucrezi *pentru* Barry Neubauer.

— Vreau să cred că suntem de asemenea şi prieteni.

— Sunt sigură că cel puţin de acum încolo veţi fi, a răspuns Nadia Alper.

Râsetele batjocoritoare din sală au fost întrerupte de mustrarea ascuţită venită din partea lui Lillian.

— Vreau să cred, doamnă Alper, că nu voi mai fi nevoit să-ţi cer să te abţii de la digresiuni personale.

Alper s-a întors spre martor.

— Am aici o listă a tuturor persoanelor care au fost invitate la petrecerea din acea seară. Numele dumitale nu se află pe listă, doamnă Powell. Aveţi idee de ce?

— L-am întâlnit pe domnul Neubauer la o şedinţă cu câteva zile înainte. A avut bunătatea să mă invite atunci.

— Înţeleg, şi pe la ce oră aţi ajuns? a întrebat Nadia.

— Neelegant de devreme, mărturisesc. Pe la şapte seara, maximum şapte şi cinci. Cu toate celebrităţile prezente acolo, nu voiam să pierd o secundă.

— Şi cel care v-a parcat maşina a fost Peter Mullen?

— Da.

— Sunteţi absolut sigură, doamnă Powell?

— Absolut. Era… de neuitat.

Alper s-a duse la pupitru de unde a luat un dosar şi s-a apropiat de scaunul judecătoresc.

— Aş dori să supun curţii spre examinare declaraţii scrise date de trei dintre cei care au lucrat alături de Peter Mullen în acea seară. Ei au declarat că decedatul a ajuns la muncă cu cel puţin patruzeci de minute mai târziu. În consecinţă, era imposibil ca el să-i fi parcat doamnei Powell sau oricui altcuiva maşina înainte de ora şapte şi patruzeci de minute.

Cei adunaţi au început din nou să se agite. Şoaptele s-au înteţit. Oamenii erau iritaţi.

— Aveţi vreo explicaţie pentru această discrepanţă, doamnă Powell? a întrebat judecătorul.

— Am crezut că el mi-a parcat maşina, domnule judecător. Bănuiesc că e posibil să-l fi văzut în alt moment al petrecerii. Arăta foarte bine. Poate că de aceea figura lui mi s-a întipărit atât de bine în minte.

Sala fremăta atât de tare când Nadia Alper s-a întors la locul ei, încât Lillian a trebuit să izbească tare cu ciocănelul şi să ceară din nou linişte.

— Alper asta are ceva vână, mi-a decretat Mack în

ureche. Am să consider runda asta drept una câştigătoare.

Capitolul 57

Era de-a dreptul chinuitor.

Voiam să fiu eu cel care se ocupă de examinarea martorilor, să obiectez la fiecare frază scoasă de Bill Montrose, mă scotea din minţi atitudinea lui blazată, până şi afurisitul lui de sacou albastru de caşmir şi pantalonii cenuşiu-metalic. Arăta de parcă se pregătea să meargă la Bath & Tennis Club de îndată ce problema asta neînsemnată se va fi rezolvat.

Următorul martor al lui Montrose era domnul doctor Ishier Jacobson, care demisionase din postul de medic legist la Los Angeles în urmă cu zece ani, când descoperise că se poate descurca de cinci ori mai bine ca martor expert.

— Domnule doctor, cât timp aţi funcţionat ca medic-şef legist în cadrul spitalului Cook Claremont din Los Angeles?

— Douăzeci şi unu de ani, domnule.

— Şi în această perioadă, doctore, cu aproximaţie, cam câte victime înecate aţi examinat?

— O droaie, o spun cu regret. În Los Angeles, plajele sunt foarte multe şi foarte pline de surferi. Atât timp cât am lucrat acolo, am făcut autopsia a peste două sute de cadavre de înecaţi.

Montrose i-a zâmbit judecătorului, apoi doctorului Jacobson.

— Deci nu exagerez cu nimic afirmând că ăsta e un domeniu în care dumneata ai un nivel de expertiză excepţional.

— Tind să cred că am examinat mai mulţi înecaţi decât orice alt medic legist din Statele Unite.

— Şi care au fost concluziile dumneavoastră în cazul morţii lui Peter Mullen?

— În primul rând, că s-a înecat. În al doilea, că moartea a survenit fie ca urmare a unui accident, fie a unei

sinucideri.

Ştiam cât de uşor poate fi cumpărat un martor expert. Dacă clientul îşi poate permite, întotdeauna poate avea o altă opinie care să contrazică puternic orice obţine acuzarea. Amânarea, acest artificiu al avocaţilor, pare un pic nefericită când victima omorului este propriul frate.

— Cum explicaţi starea cadavrului, domnule doctor Jacobson? Fotografiile făcute decedatului odată adus de valuri pe mal arată faptul că era plin de contuzii şi se speculează că a fost bătut.

— După cum ştiţi, în acel weekend asupra oraşului se abătuse o furtună. Cu asemenea valuri, un cadavru plin de contuzii este o regulă, nu o excepţie. Am examinat zeci de înecaţi. Credeţi-mă, arătau cel puţin la fel de bătuţi ca Peter Mullen. Unii chiar mai rău.

— Ăsta mănâncă rahat cu lingura, spuse Hank, aplecându-se spre noi. Omul ăsta e dezgustător. Cumpărat şi plătit pentru asta.

Montrose şi-a continuat şarada. Dezgustător şi el.

— După cum ştiţi, v-am rugat să prezentaţi câteva fotografii ale unor astfel de victime pentru a vă ilustra depoziţia. Sunteţi amabil să le arătaţi Curţii, doctore Jacobson?

Jacobson a ridicat două fotografii, iar Montrose, ca şi cum nu le-ar mai fi văzut înainte, se înfioră.

— Ambii surferi erau cam de vârsta domnului Mullen, a spus. După cum puteţi vedea, prezintă aproape la fel de multe contuzii ca domnul Mullen şi, după câte ştiu, condiţiile climaterice nu erau nici pe departe atât de severe.

Montrose a dus fotografiile judecătorului, care le-a aşezat lângă declaraţia primită de la Alper.

— Aţi mai găsit ceva prin arhive care să aducă puţină lumină în acest tragic deces? a întrebat Monty.

Jacobson a dat din cap.

— Autopsia a scos la iveală urme semnificative de marijuana în sânge, trebuie să fi fumat una, poate chiar

două ţigări cu marijuana cu puţin timp înainte de a intra în apă.

— Domnule judecător, l-a întrerupt Alper, acest efort neruşinat de a păta reputaţia *victimei* se face încă din ziua în care aceasta a decedat. Când oare va înceta?

— Rugămintea mea, doamnă Alper, spuse judecătorul, este să luaţi loc şi să aşteptaţi să vină rândul dumneavoastră.

— În ce măsură consumul de marijuana poate fi relevant, domnule doctor? a întrebat Montrose.

— Studii recente au arătat că, imediat după ce se consumă marijuana, riscul unui atac de cord creşte dramatic. Adăugaţi la asta o temperatură a apei de mai puţin de cinci grade, şi devine astfel o posibilitate de luat în seamă. Consider că exact asta i s-a întâmplat şi lui Peter Mullen.

— Vă mulţumesc, domnule doctor Jacobson. Nu mai am întrebări.

Capitolul 58

Era deja prea mult pentru mine. Să fi fost în locul procurorului, l-aş fi interogat pe doctorul Jacobson până în pânzele albe. L-aş fi pus să spună Curţii câte zile de mărturie expertă au fost trecute pe nota de plată de la Nelson, Goodwin & Mickel în ultimii cinci ani (patruzeci şi opt), cât făcea în medie pe zi (şapte mii cinci sute de dolari) şi cât i se dădea zilnic pentru cheltuieli (trei sute de dolari), precum şi numele restaurantului lui preferat din New York (Gothtam Bar & Grill, cel cu cele mai scumpe aperitive, printre care un medalion de viţel la patruzeci şi opt de dolari porţia).

Ca să intru în detalii, l-aş fi întrebat dacă aceste patruzeci şi opt de zile l-au calificat pentru planul de pensii la Nelson, Goodwin & Mickel (nu), dacă a reuşit să-şi păstreze bonusul (nu, de asemenea) şi dacă a emis vreodată vreo opinie expertă alta decât cele pentru care a fost plătit (bineînţeles că nu).

Nadia Alper a ales să nu adreseze aceste întrebări dure. Poate că s-a gândit că Lillian ar fi întrerupt-o. Poate s-a gândit că, pe cât de repede aducem şi noi expertul nostru în boxă, pe atât mai bine. Oricare i-ar fi fost motivele, indignarea justificată a întregii săli s-a intensificat, moment în care a chemat-o ca martor pe Jane Davis.

Cel puţin urma să auzim o mărturie care nu fusese cumpărată, iar oamenii din Montauk aveau să îl asculte pe unul de-al lor. De asta luam parte la această anchetă – să mai auzim şi adevărul.

Până şi Nadia Alper părea mai optimistă când a pus întrebarea:

— Doamnă doctor Davis, vă rog să ne confirmaţi rolul dumneavoastră în această investigaţie.

— Sunt medicul patolog de la Spitalul Huntington şi

medic legist şef pentru Suffolk County, a spus Jane.

— Deci, spre deosebire de doctorul Jacobson, dumneavoastră chiar aţi examinat cadavrul lui Peter Mullen, corect?

— Da.

— Cât timp aţi consacrat acestei examinări?

— Peste şaizeci de ore.

— Nu e cumva mai mult decât se obişnuieşte?

— Am crescut în Montauk şi cunosc familia Mullen, aşa că am făcut o cercetare extrem de minuţioasă, a spus Jane.

— La ce probe v-aţi gândit?

— Pe lângă un examen fizic amănunţit al cadavrului, am făcut multiple radiografii, am prelevat şi am comparat ţesut pulmonar.

— Iar concluzia raportului, pe care-l ţin acum în mână, este că domnul Mullen nu s-a înecat deloc, ba dimpotrivă, a fost omorât în bătaie. Citez din raportul dumneavoastră: „Moartea lui Peter Mullen este rezultatul multiplelor lovituri la ceafă şi cap, lovituri date cu pumnii, picioarele sau alte obiecte necontondente. Expunerea la raze X arată două vertebre complet secţionate, iar gradul de decolorare al ţesutului pulmonar indică faptul că victima a încetat să mai respire cu mult timp înainte de a lua contact cu apa”.

— Acestea au fost concluziile mele, a recunoscut Davis, care părea nervoasă şi trăgea adânc aer în piept. Însă ca urmare a unor investigaţii ulterioare şi cu aportul bogatei experienţe a domnului doctor Jacobson, am ajuns la concluzia că aceste prime opinii au fost incorecte, că evidenţa indică înecul. Realizez acum că judecata mea a fost influenţată de relaţiile apropiate pe care le aveam cu familia decedatului.

Davis făcea acea declaraţie năucitoare cu o voce gâtuită şi părea că se face mică, mică în boxa martorilor. Alper gesticula aiurea, mută. Nici mie nu-mi venea să cred. Nici oamenilor din sală. Toată lumea dădea din cap a neîncredere.

— Cât ţi-au dat ăştia, dragă? a întrebat o femeie al cărui

băiat fusese coleg de clasă cu Peter.

— Sper că mai mult decât i-au dat doctorului Jacobson, a strigat Bob Shaw, care deţinea un magazin de delicatese pe Main Street. El nu trebuia să-şi vândă prietenii.

— Las-o în pace, s-a auzit într-un sfârşit glasul lui Macklin. Au fost la ea. Au ameninţat-o. Ce naiba, se vede de la o poştă.

Lillian a izbit cu ciocănelul cerând linişte, dar văzând că n-are niciun efect, a anunţat o pauză de o oră.

În confuzia iscată, Jane Davis părăsise deja boxa martorilor. Am fugit afară, dar maşina ei demara de pe aleea din spate.

Capitolul 59

Eu şi Mack am ieşit clătinându-ne din sala de gimnastică pe durata pauzei. Ajunşi în parcare, ne-am prăbuşit pe o bancă micuţă. Mă simţeam de parcă tocmai o încasasem din nou, numai că ciomăgeala asta era mai nasoală decât celelalte.

— Probabil ai învăţat mai multe în ultimele două ore decât în doi ani la facultatea aia a ta de drept, a spus Mack. Asta dacă cei de acolo nu oferă stagii de practică în cumpărarea martorilor, mită şi intimidare corporală. Poate ar trebui.

Mack contempla încântătoarea dimineaţă de august şi scuipă între ghetele lui negre lipsite de formă. Din multe puncte de vedere, asta era o scenă idilică. O şcoală mică şi drăguţă, bine întreţinută, cu terenuri de sport verzi. Era genul de loc unde televiziunile trimiteau câte o echipă cu camera de filmat în dimineaţa alegerilor. Captarea pitorescului maşinii democratice la lucru. Filmarea localnicilor umplând sala de gimnastică a micii şcoli a orăşelului cu ghetele lor grele, intrând în spatele cortinei ca să-şi exprime liber votul.

Când vii într-o asemenea sală de gimnastică într-o dimineaţă ca asta, îţi dai seama că se întâmplă ceva, ceva ce nu poate fi catalogat drept drăguţ sau idilic, şi în nici un caz democratic. *E vorba de Marea Minciună, Zgomotul Alb, Reţeaua.*

Marci ne-a reperat şi a venit la noi ca să fumeze o ţigară.

— Tipii ăştia din New York nu iau prizonieri, nu-i aşa? a spus, scoţându-şi pachetul de ţigări.

Am clătinat din cap.

— Eşti sigur? E o zi dementială pentru un obicei care zice-se scurtează viaţa, a adăugat ea.

Pe vremuri, de fiecare dată când mă uitam la locul ăsta de parcare, era de obicei gol, cu excepţia unui rând modest de maşini care aparţineau profesorilor. Privindu-l acum, am văzut un Mercedes învârtindu-se uşurel pe asfalt. Lung şi argintiu, cu ferestre negre, s-a oprit la douăzeci de metri de noi.

Nişte oameni solizi în costume negre au coborât din faţă. S-au grăbit să deschidă uşile din spate.

Într-o fulgerare de picioare albe, lungi, şi păr blond, a coborât Dana. Îşi pusese pe ea o rochie de culoare închisă şi, nu puteam nega, arăta la fel de bine ca întotdeauna. Pe partea cealaltă a maşinii a apărut tatăl ei. Şi el arăta extraordinar. Atotputernic şi atotştiutor. A luat-o de mână şi, flancaţi în faţă şi în spate de bodyguarzi, au intrat în sala de gimnastică.

— Ia te uită, fosta ta prietenă, a spus Mack. Probabil că am judecat-o greşit, căci iată că a venit în sprijinul tău şi al fratelui tău.

Capitolul 60

Marci şi-a stins ţigara şi i-am urmat pe Neubaueri cu bodyguarzi cu tot înapoi în sala de gimnastică. Judecătorul Lillian încerca să facă ordine în sală. A lovit cu ciocănelul de câteva ori şi localnicii din Montauk au pus capăt discuţiilor lor amare şi şi-au târşâit picioarele până la scaunele lor de metal.

Tocmai se aşezau când Montrose a chemat-o pe Dana Neubauer în boxa martorilor. Mi s-a strâns stomacul.

— Dumnezeule mare, a bolborosit Mack. Ce are de spus?

Dana s-a îndreptat solemnă spre boxă. După cum am mai spus, era foarte atrăgătoare. Acum îmi dau seama că arăta şi foarte cu dare de mână, serioasă şi complet credibilă.

— L-ai cunoscut pe decedat, Peter Mullen? a întrebat Montrose.

— Da, chiar foarte bine.

— De cât timp?

— Vin aici în fiecare vară de douăzeci şi unu de ani. L-am cunoscut pe Peter şi pe restul familiei lui mai demult.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb asta, Dana, dar ai fost vreodată implicată într-o relaţie intimă cu Peter Mullen?

Dana a dat din cap.

—Da.

S-a auzit un murmur, dar sala se gândea încă la celelalte mărturii. Ştiam deja despre Peter şi Dana, dar mă scotea din minţi s-o aud în plin proces.

— Cât timp a durat relaţia? a întrebat el.

— Aproape şase luni, a spus Dana, răsucindu-se în scaunul devenit inconfortabil.

Montrose a oftat, ca şi cum şi lui îi era la fel de greu ca şi Danei.

— Eraţi împreună când a murit?

„O, Doamne, mă gândeam, e din ce în ce mai urât.”

— Tocmai ne despărţiserăm, a spus Dana, privind în direcţia mea.

Ştiam că minţea. Cel puţin, aşa credeam. Dar când am încercat să-i prind privirea, se uită înapoi la Montrose.

— Când v-aţi despărţit, mai exact? a întrebat el. Ştiu cât de greu trebuie să-ţi fie.

— În seara aceea, a spus Dana cu un suspin dramatic, în seara cu petrecerea.

— Ce femeie minunată ai acolo, Jack, a zis Mack, fără să-mi arunce măcar o privire.

Dana s-a uitat la mine temătoare şi a început să plângă încetişor. I-am întors privirea îngrozit. Cine era femeia asta din boxă? Era oare *vreun dram de adevăr în* spusele ei?

— Peter a primit vestea despărţirii destul de rău, a rezumat ea. Parcă o luase razna. A spart o veioză. A dărâmat un scaun şi s-a repezit afară. Mi-a telefonat o oră mai târziu şi mi-a spus că fac o mare greşeală, că noi doi eram făcuţi unul pentru celălalt. Ştiam că era supărat, dar nicio clipă nu m-am gândit că va face ceva necugetat. Niciunul dintre cei care l-au cunoscut nu s-ar fi gândit la una ca asta. Se purta mereu ca şi cum nimic nu l-ar doborî. Evident, m-am înşelat. Îmi pare aşa de rău pentru ce s-a întâmplat.

Apoi Dana şi-a lăsat capul în mâini şi a început să plângă cu sughiţuri.

— Bravo! a strigat Gidley din spate. Bravissimo!

Apoi a sărit în picioare şi a început să aplaude frenetic jocul Danei demn de o mare actriţă.

Capitolul 61

Odată, un bun prieten de-al meu a petrecut o vară ca stagiar la un post de televiziune de ştiri din New York. Şeful echipei îl plăcea şi i-a destăinuit la o bere secretul succesului în direct. „Totul în afacerea asta este sinceritatea. Odată ce ai învăţat să te prefaci sincer, restul e foarte uşor.”

Barry Neubauer a fost următorul martor. Specialitatea lui Neubauer nu era fabricarea empatiei, ci proiecţia propriului statut. Fiecare detaliu sub care se prezenta, de la croiala costumului gri şi scrâşnitul maxilarului, până la părul lui grizonant întărea mesajul că acolo se afla un bărbat căruia trebuia să i te subordonezi.

— Domnule Neubauer, a început Nadia Alper, după spusele unui barman care aranja barul la dumneavoastră acasă în după-amiaza de dinaintea petrecerii, dumneavoastră şi doamna Neubauer v-aţi angajat atunci într-o dispută lungă şi nu tocmai elegantă. Ne puteţi spune care a fost motivul acestei dispute?

— Îmi amintesc într-adevăr de o ciorovăială, a spus Neubauer ridicând din umeri, dar nu cred să fi fost o dispută serioasă. Drept urmare, nici nu-mi aduc bine aminte despre ce era vorba. Probabil din cauza agitaţiei de dinainte de petrecere. Bănuiesc că barmanul în chestiune nu ştie ce înseamnă să fii căsătorit de douăzeci şi şase de ani.

— V-ar reveni memoria, domnule Neubauer, dacă v-aş spune că acelaşi barman v-a auzit pronunţând numele Peter Mullen de câteva ori în cursul disputei, însoţit de multe ori de un cuvânt obscen?

Neubauer s-a încruntat, forţându-se să-şi aducă aminte incidentul.

— Nu, îmi pare rău. Nu-mi pot imagina nicio situaţie în

care numele lui să apară în vreo dispută dintre mine şi Campion. Peter Mullen a fost un prieten al familiei de când mă ştiu. Privim moartea lui, oricare ar fi fost circumstanţele, ca pe un fapt extrem de tragic. Am transmis condoleanţele noastre familiei îndoliate. L-am vizitat pe fratele lui mai mare, Jack, la firma de avocatură unde a lucrat şi am vorbit cu el pe îndelete.

Ca martor, Neubauer avea ceea ce poate fi descris drept postura perfectă. Poziţie dreaptă, privire directă, voce profundă şi un discurs raţional, toate combinate astfel încât să creeze senzaţia unei credibilităţi absolute. Să judeci ce spunea ca nefiind adevărat părea cinic şi conspirativ.

Alper a insistat. Spre meritul ei, nu părea intimidată de el.

— Aţi putea să ne spuneţi cu ce v-aţi îndeletnicit în ziua morţii lui Peter Mullen?

— Am rezolvat nişte treburi dimineaţa, apoi am jucat golf pe rupte la Maidstone toată după-amiaza. Apoi eu şi Campion ne-am pregătit pentru petrecere.

— Ne puteţi spune ce făceaţi pe la ora zece şi jumătate în acea seară, ora la care a murit Peter Mullen?

— Eram în biroul meu de la etaj şi vorbeam la telefon, a spus Neubauer fără nicio urmă de ezitare. Asta îmi amintesc perfect.

Nadia Alper a clătinat din cap a surpriză. Aşa am făcut şi eu şi cu Mack.

— Există vreun motiv pentru care vă amintiţi atât de bine un telefon, dar nu şi disputa cu soţia?

Nimic nu părea să-l atingă pe Barry Neubauer.

— În primul rând, a fost un telefon care a durat foarte mult timp, un pic mai mult de o oră. Îmi amintesc chiar că mă simţeam puţin vinovat că-mi neglijez musafirii.

— Pentru că e o fiinţă umană căreia îi pasă, a spus Macklin printre buze.

— Aveţi dovada că această convorbire telefonică a existat?

— Da, am adus cu mine o copie a facturii telefonice.

Arată o convorbire de şaptezeci şi patru de minute, de la ora zece şi trei minute până la unsprezece şi şaptesprezece minute seara. Neubauer i-a dat factura lui Alper.

— Ne puteţi spune cu cine vorbeaţi, domnule Neubauer? a întrebat Alper.

Neubauer a ezitat puţin şi imediat Montrose a început să latre.

— Obiecţie.

Cei doi avocaţi şi-au îndreptat privirile spre Lillian.

— Se respinge, a spus judecătorul. Vă rog să răspundeţi la întrebare.

— Robert Crassweller Junior, spuse Neubauer.

Urma unui zâmbet i-a străbătut faţa.

— Procurorul general al Statelor Unite, a adăugat. Acest răspuns epuiza şi ultima picătură de energie şi de tensiune din sală. Câţiva se ridicară şi părăsiră încăperea, ca şi cum ancheta era un joc pe o insulă care tocmai se scufundase. Barry Neubauer trecea neatent în revistă auditoriul. Când a ajuns la mine, mi-a oferit un zâmbet leneş. *Ora dedicată amatorilor s-a încheiat, băieţi.*

După alte câteva întrebări, Nadia Alper l-a lăsat să plece pe Neubauer. Apoi avocaţii au informat Curtea că prezentaseră toată listă de martori.

Judecătorul Lillian şi-a aranjat ritualic cutele robei înainte de a se adresa sobru Curţii.

— În mod normal, a spus Lillian, aş amâna decizia până mâine-dimineaţă. În acest caz însă, nu mă găsesc la nimic care să necesite timp de gândire. Concluzia acestei anchete este că pe data de douăzeci şi nouă mai, Peter Mullen s-a înecat ca urmare a unui accident sau a unei sinucideri. Această anchetă judecătorească este încheiată, iar Curtea se retrage.

Capitolul 62

Curtea s-a retras în jurul orei 16.40. Când am ajuns la Shagwong era 17. M-am aşezat pe un scaun în fundul barului şi l-am rugat pe Mike să-mi toarne şase pahare de Jameson.

Fără să se mire, a luat nişte pahare şi, cu o precizie îndelung şlefuită, le-a aliniat şi le-a umplut.

— Fac eu cinste, a spus.

— Aş fi cerut şapte dacă ştiam, i-am răspuns. Am zâmbit pentru prima dată în ziua aceea.

Mike mai aduse un pahar pe care-l umplu.

— Glumeam.

— Şi eu.

În timp ce Mike turna în pahare doctoria irlandeză, mi-am amintit micul zâmbet îngâmfat pe care Montrose mi-l fluturase la ieşirea din sala de judecată. Era mai mult silă decât bucurie. De ce, părea că întreabă, eram singurul din sală care nu putea înţelege că justiţia nu e nici mister, nici aruncare de zaruri, ci o chestie care se cumpără? Cheltuieşte-ţi banii cu cap şi discret, şi eşti liber. Aşa stăteau lucrurile în America zilelor noastre. Sau, cine ştie? Poate aşa a fost mereu.

Pentru următoarele două ore am muncit îndelung de la un capăt la altul al mesei. Am dat pe gât câte un pahar pentru fiecare martor cumpărat. Am ridicat un pahar pentruTricia Powell, fără îndoială Angajatul Lunii la Mayflower, altul pentru bunul doctor Jacobson, magicianul legist din Los Angeles. Sau cum îl descria Mack, „o curvă cu o acreditare”.

Fosta mea drăguţă, Dana, a bifat două pahare de Jameson. Primul pentru că a venit tocmai hăt din Europa numai pentru că îi era dor de mine. Al doilea pentru interpretarea ei demnă de Oscar din acea după-amiază.

Nerecunoscând aproape pe nimeni în jur, am sorbit şi am fiert până când furia acumulată a izbucnit. Cred că asta s-a întâmplat pe undeva pe la al doilea pahar dedicat Danei şi al patrulea dat pe gât în patruzeci de minute.

Cu toate că nu eram chiar cel mai de încredere martor al acelor momente, îmi aduc aminte cum Fenton şi Hank au venit şi cum m-au luat de după umeri, dar simţind că nu era momentul îmbrăţişării de grup m-au lăsat să-mi administrez singur medicamentul. Încercau şi ei cum puteau mai bine să facă exact ce trebuie.

Când m-am gândit la numărul de pahare, aveam în minte şi unul pentru Jane Davis, dar când a venit rândul ei mă simţeam mai degrabă îngrijorat pentru ea decât furios.Întorcându-mă de la toaletă, m-am oprit la telefonul din bar şi i-am lăsat un mesaj destul de incoerent pe robot.

— Nu e vina ta, Jane, am strigat ca să acopăr zgomotul de fond, ci a mea. N-ar fi trebuit niciodată să te implic în rahatul ăsta.

Atunci l-am văzut pe nimeni altul decât pe Frank Volpi. Stătea în spate aşteptând să termin de vorbit la telefon.

— Felicitări, boule, a spus. Apoi a rânjit şi a plecat înainte să pot da pe gât un pahar.

Înapoi la bar, am închinat pentru Frank. Fusese acolo de la început, şi jucase comedia fără greşeală.

— Volpi, am spus, şi am ras o duşcă.

Numărul şase era pentru însuşi Barry Neubauer. Râul de whisky îmi mângâiase coarda poetică şi am născocit un cuplet cu această ocazie. *Neubauer Barry, secătura serii.*

Ăsta trebuia să fie ultimul, dar, mulţumită lui Mike, mai aveam încă un glonţ de argint sclipitor pe ţeava. Mă temeam că trebuie să beau pentru ceva vag şi amorf ca, de pildă, Sistemul. Apoi m-am gândit la procurorul general Robert Crassweller Junior. Cu toate că meritul era al lui Montrose, cum a pregătit el marele knockout de final cu falsa lui obiecţie. Câtă eleganţă pompoasă. A strunit-o pe Nadia Alper ca pe un Stradivarius. Câtă clasă! Ce învingător!

După ultimul toast, nu mai puteam să merg drept. Ca s-o zic p-aia dreaptă, toată încăperea se învârtea cu mine. Am tratat problema cu vreo două beri. Cui pe cui se scoate. Apoi am încercat de câteva ori să-i las lui Mike un bacşiş de patruzeci de dolari. Mi l-a tot vârât înapoi în buzunarul de la cămaşă până când într-un sfârşit m-am rostogolit afară pe uşa barului.

Două străzi mai încolo, m-am oprit la un telefon public şi am sunat-o pe Jane din nou. Privirea aia terifiată a ei nu-mi ieşea din cap. Plănuiam să las o versiune ceva mai inteligibilă a primului meu mesaj când mi-a răspuns.

— E în regulă, Jane, am spus.

— Nu, nu e deloc în regulă. Of, Doamne, Jack. Îmi pare rău. *Îmi pare rău.* M-au căutat acasă.

— N-ar fi fost oricum un verdict diferit.

— Şi ce!

Era isterică.

Patru turişti de weekend trecură pe lângă mine şi intrară într-un Saab decapotat.

— Jane, trebuie să-mi juri că n-ai să faci nimic periculos.

— Fii pe pace. Dar există un lucru pe care trebuie să ţi-l spun. Nu ţi-am spus înainte, pentru că nu vedeam ce rost ar avea. Când i-am făcut testele alea lui Peter, am făcut de asemenea şi analize de sânge. Jack, fratele tău era infectat cu HIV.

Capitolul 63

Plimbarea de trei kilometri şi briza oceanului mi-au prins bine. Când am trecut de parcarea dinspre plaja Ditch Plains şi am traversat pajiştea jilavă din faţa casei, eram aproape treaz.

Am văzut ceva pentru care voi fi veşnic recunoscător. Stând pe verandă cu spatele la intrare, într-unul dintre puloverele mele vechi se afla Pauline.

Era aproape 20.30. Strada şi peluza erau acoperite de un strat subţire de brumă. Poate părea o comparaţie ciudată şi habar n-am de ce mi s-a năzărit asta, dar văzând-o pe Pauline blocându-mi intrarea în casă m-am gândit la Gary Cooper aşteptând răbdător în stradă în *High Noon*[6]. Era ceva în legătură cu nemişcarea şi cu zâmbetul ei care spunea: „Iată-mă, ce ai de gând să faci în acest sens?”

— Eşti o binecuvântare pentru doi ochi obosiţi, Pauline.

— Şi tu, Jack. Am fost şi eu în sala de sport azi. Apoi am condus spre oraş. Apoi m-am întors aici. Nebunie curată, nu? Nu încerca să negi.

— Ai făcut ceva teribil care l-a determinat pe Mack să te dea afară din casă?

— Nu.

— Voiai doar să iei o gură de aer?

— Nu.

— Măcar sunt pe aproape?

— Nu.

În general, prea multe nu-uri nu-s bune, dar astea erau pe atât de bune pe cât pot fi nu-urile. M-am aşezat pe dalele de piatră şi m-am sprijinit de uşa roşie de lemn a casei noastre. I-am atins braţul Paulinei. Am simţit o

[6]Western american, realizat în 1952, regizat de Fred Zinnemann, cu Gary Cooper şi Grace Kelly, în care şeriful unui oraş este pus în situaţia de a lupta de unul singur împotriva unei bande de ucigaşi. (n.tr.)

furnicătură. Mi-a luat mâna într-a ei, şi mi s-a uscat gura.

— Dar când am vorbit cu Macklin, ceva mi-a apărut foarte clar, a şoptit ea.

— Ce anume, Pauline? am şoptit la rândul meu.

— Cât de mult ţin la tine.

Am privit-o din nou şi am făcut ceea ce probabil voiam să fac de mult timp. Am sărutat-o uşor pe gură. Buzele îi erau moi şi se mulau perfect pe ale mele. Am rămas aşa un dulce moment apoi ne-am retras privindu-ne.

— A meritat aşteptarea, am spus.

— N-ar fi trebuit să aştepţi, Jack.

— Promit că n-o să mai aştept aşa de mult pentru următorul.

Am început să ne sărutăm iarăşi şi nu ne-am mai oprit.

Acum apreciez faptul că pentru aceia dintre voi care m-au urmărit până acum nu e nimic prea surprinzător în această evoluţie romantică a lucrurilor. Probabil vă aşteptaţi la asta. Eu însă nu.

Nu până am traversat peluza din faţa casei în acea noapte. Nu pentru că nu aş fi vrut să se întâmple. Mi-am dorit să se întâmple aşa din primul moment în care Pauline a intrat în micul meu birou. Doream lucrul ăsta atât de mult, încât mă temeam până să şi sper.

— Eşti un om bun. Şi foarte plăcut, spuse Pauline în timp ce ne îmbrăţişam pe peluza din faţa casei.

— Să nu mi-o iei în nume de rău.

— N-am s-o fac. Mi-a arătat o pătură pe care o luase cu ea din casă. Hai să mergem pe plajă, Jack. Mai e ceva ce vreau să fac cu tine, şi asta tot de mult timp.

PARTEA A PATRA

ABSOLVENTUL

Capitolul 64

Soarele împrăştiindu-şi razele peste Queens şi East River poate că nu creează aceeaşi simfonie ca răsăritul lui din Atlantic, dar nici imaginea asta nu este de lepădat. Nici faptul că am reuşit să mă apropii şi să-mi strecor braţul în jurul Paulinei care dormea liniştită alături de mine nu era. Mă gândisem eu că ne-ar sta bine împreună, dar habar n-aveam că ne putea fi atât de bine. Pentru prima oară în viaţă eram îndrăgostit.

La sfârşitul verii, l-am abandonat pe Mack în Montauk şi m-am mutat cu Pauline pe B. Street. În fiecare zi a următoarelor cinci luni am luat metroul spre centrul Manhattanului ca să îndeplinesc condiţiile de obţinere a unei diplome la Facultatea de Drept Columbia.

Cu toate că vara aceea îmi domolise entuziasmul pentru practicarea avocaturii, nu făceam o treabă de mântuială. Mânat de furie şi dezgust la fel cum alţi colegi de-ai mei erau motivaţi de ambiţie, am muncit mai mult decât niciodată. Ancheta judecătorească îmi dezvoltase în mod pervers o înclinaţie către litigii şi am studiat *Tehnici de pledoarie* de Thomas Mauet ca şi cum ar fi fost Biblia. Am făcut la fel cu *DreptConstituţional* şi *Cazuri şi probe ca dovezi.*

Am muncit atât de mult şi la celelalte lucrări de la cursuri, încât, atunci când s-au afişat notele finale, am aflat că absolvisem al treilea din grupa mea.

Cu toate că perspectivele de obţinere a unei slujbe erau incerte, m-am gândit că meritam o pauză. Aşa că, în timp ce alţi studenţi în anul trei se băteau pentru poziţii de asociaţi la firme de avocatură de prestigiu sau studiau pentru intrarea în barou, eu mă bucuram de viaţă la East Village. Era un loc potrivit pentru cultivarea sufletului, care-i permitea unui bărbat de douăzeci şi nouă de ani furios şi

supraeducat să înţeleagă ce trebuie făcut mai departe.

Starea mea de spirit întoarsă pe dos a fost echilibrată de un e-mail primit de la Huntsville, Texas. Mudman se hotărâse să dea curs ofertei mele de a menţine legătura. Îmi trimise veşti crunte, cum că premisele efectuării analizelor ADN în vederea unei rejudecări erau minime. Nimic însă din ce-mi spusese nu mă pregătise pentru conţinutul celei de-a doua misive primite de la el.

Tocmai se stabilise data execuţiei.

Capitolul 65

Prima oară când l-am văzut pe Mudman, era într-o dimineaţă amarnic de friguroasă de februarie. Era cu puţin timp înainte să fie condamnat la moarte de statul Texas. Eram despărţiţi de geamul de plexiglas care separa camera de unde puteai privi de camera unde urma să fie executat.

Eu şi Pauline zburaserăm cu avionul la Dallas în dimineaţa de dinainte şi închinaserăm o maşină cu care am ajuns în Huntsville după o călătorie de trei ore. În ultimul minut, funcţionarii închisorii au revocat permisiunea vizitelor private. Din vreme ce eram pe lista de vizitatori privaţi ai lui Mudman, ne era permis să asistăm la execuţie.

Împreună cu sora uneia din bunicile lui Mudman şi cu un şi mai vârstnic reporter care stăteau lângă noi pe o banchetă cu trei scânduri, l-am văzut pe Mudman când a fost adus în scaunul lui cu rotile în camera de execuţie, cu câteva minute înainte de ora opt dimineaţa.

Mudman stătuse în secţia închisorii rezervate pentru condamnaţii la moarte douăzeci de ani. O viaţă de om. Ultima fotografie pe care am văzut-o cu el, fost angajat la un bar, însărcinat cu înlăturarea scandalagiilor, data de aproape douăzeci şi unu de ani deja, şi chiar dacă încă era un bărbat masiv care cântărea cam o sută treizeci şi cinci de kilograme, arăta îmbătrânit înainte de vreme. Părul şi barba îi încărunţiseră. O artrită degenerativă care-i atacaseşoldurile îl imobilizase într-un scaun cu rotile în urmă cu trei ani.

La sosirea custodelui şi a preotului, un supraveghetor i-a pus lui Mudman nişte ochelari pentru citit. Apoi gardianul a ridicat o bucată de hârtie la nivelul pieptului lui Mudman. Cu toate că era sedat, a început să citească.

— Această închisoare precum şi guvernul care mă reprezintă, a rostit cu o voce surprinzător de exaltată, mi-

au luat deja cei mai frumoşi ani din viaţă. În această dimineaţă îmi vor lua şi ceea ce mi-a mai rămas. Vor comite o crimă. Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor.

Şi-a întors capul şi m-a văzut în rândul din faţă. Mi-a trimis un zâmbet recunoscător de o blândeţe care m-a mişcat profund. A trebuit să-mi înghit un suspin, moment în care Pauline m-a luat de braţ.

Următoarele minute au fost de coşmar. În vreme ce rafale reci de ploaie bombardau acoperişul, preotul a început să cânte Psalmul 23. Apoi gardienii l-au săltat pe Mudman din scaun pe brancardă.

Fragilitatea lui de om cărunt, scaunul cu rotile al închisorii şi blândeţea exersată a gardienilor creau impresia înşelătoare că eram martorii unei proceduri medicale care avea să însănătoşească un om bolnav. Această impresie a fost întărită de apariţia unui infirmier care a pus un manşon alb în jurul braţului viguros al lui Mudman. A găsit vena, a curăţat zona cu un tampon, apoi a injectat un intravenos.

Când custodele, un om cu o alură surprinzător de blândă, trecut de cincizeci de ani, a văzut că injecţia a fost făcută, a ridicat braţul drept. Asta semnala administrarea primei doze de otravă.

Treizeci de secunde mai târziu, a ridicat din nou braţul, ordonând administrarea clorurii care urma să-i curme viaţa lui Mudman.

Pe toată durata procesului, ochii lui Mudman au rămas fixaţi asupra mea. În ultima lui scrisoare, m-a rugat să-i fiu martor la execuţie. Mă voia acolo ca să poată privi într-o pereche de ochi care-l ştiau nevinovat. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să fiu demn de privirea lui oţelită.

În ultimul lui minut de viaţă, Mudman a încercat să cânte începutul unui vechi cântec semnat Allman Brothers, care-i plăcuse încă de pe vremea când era copil.

Să mergem la ţară, iubito,
Vrei să mergem la ţară?

Cumva, reuşi să-l fredoneze.

În cele din urmă, clorura l-a doborât. Expira aerul din plămânii lui uriaşi atât de violent, ca şi cum ar fi primit un pumn. S-a aplecat în faţă atât de mult, încât ochelarii i-au căzut pe podea.

Medicul închisorii l-a declarat mort prin execuţie ordonată de stat la ora 8.17 a.m.

Eu şi Pauline am părăsit închisoarea în tăcere. Mă simţeam găunos şi lipsit de valoare. Eram într-o stare aproape la fel de jalnică ca în noaptea în care l-am văzut pe Peter pe plajă. Simţeam că i-am dezamăgit pe amândoi.

— Omul ăsta era nevinovat, i-am spus Paulinei mergând înapoi cu maşina spre Dallas. Iar Barry Neubauer este un criminal. Trebuie să-l înfundăm cumva pe nenorocit. O doză de clorură i-ar prinde bine.

S-a apropiat de mine şi mi-a luat mâna într-a ei cu blândeţe. Apoi a început să cânte foarte încet:

Să mergem la ţară, iubito,
Vrei să mergem la ţară?

Capitolul 66

Într-o dimineaţă de marţi, la începutul lunii mai am căzut în aceeaşi rutină contemplativă pe care o cizelam încă de la întoarcerea din Texas. Am ieşit să cumpăr ziarele, am făcut nişte cafea pentru Pauline şi am îmbrăţişat-o înainte să plece la noua ei slujbă la mica firmă de avocatură MacMilan & Hart. Apoi, după douăzeci de minute de flotări şi scârţâituri pe covorul din sufragerie, am ieşit afară.

Mai întâi, m-am întâlnit cu Philip K, fost redactor-şef la o revistă. Fost dependent de heroină în cură de dezintoxicare şi tratament ambulatoriu cu metadonă, Philip avea o mică afacere cu cărţi vechi şi-şi petrecea timpul la o măsuţă pentru jocul de cărţi situată în colţul de nord al parcului Thompson Square. Estet şi snob, Philip vindea numai cărţi pe care le considera demne de a fi citite. În multe dimineţi nu găseai pe masă mai mult de trei, patru volume ferfeniţă.

În acea dimineaţă, Philip făcea reclamă unui volum broşat, pătat de cafea, numit *Câinii nopţii.* I-am dat pe el cât cerea şi l-am băgat în buzunarul din spate oprindu-mă într-un restaurant pe Second Avenue, unde am început să-l citesc stând la o tejghea în faţa unei cafele şi a unei pâiniţe nedospite.

Cu toate că nu aveam cercei şi tatuaje, mă transformam, subtil ce-i drept, într-un adevărat locuitor din EastVillage. Începuseră să-mi placă plăcintele şi clătitele şi alte feluri de mâncare dulci, est-europene, care se vindeau în birturi înghesuite şi veşnic deschise din Second Street până pe C Street. Îmi plăceau barurile autohtone întunecoase ale căror tonomate muzicale erau burduşite cu piese pe care nu le mai auzisem niciodată. Şi lui Mack îi plăceau şi, din când în când, lua autobuzul şi ne însoţea într-un tur al barurilor locale.

Macklin era în pas cu moda, şi părea să se simtă mai mult decât mine acasă în Village. Cu pălăria de fetru şic, aidoma celei purtate de Indiana Jones, pe care i-o cumpărasem, arăta ca Henry Miller revenit din morţi pentru un ultim chef boem.

Pentru că tot veni vorba despre pălărie, mai nou îmi cumpăram lucruri de la second-hand. În acea dimineaţă, nimic din ce purtam nu costa mai mult de şase dolari, aşa că, după micul dejun şi cincizeci de pagini din ultima achiziţie de la Philip, m-am decis să-mi pierd timpul pe la magazinul de haine retro al lui Ferdi de pe Seventh, unde-mi făcusem unele dintre cele mai inspirate cumpărături.

Mă fâţâiam printre rafturile cu tricouri când un tip micuţ cu părul scurt şi ţăcălie, ambele vopsite blond, a intrat în magazin.

L-am privit răscolind printre nişte costume vechi. M-a făcut să-mi fie dor de Sammy. Era cam de aceeaşi înălţime şi avea aceeaşi construcţie. Avea până şi aceeaşi alură obraznică.

Asemănarea era atât de izbitoare, încât am început să mă întreb dacă nu avem toţi câte o clonă umblând pe străzi în varii oraşe din întreaga lume.

Tipul mic şi slăbănog mi-a simţit probabil privirea aţintită asupra lui pentru că s-a întors să mă înfrunte.

Tocmai schiţam o scuză când uimirea îl făcu să tresară şi să se dea câţiva paşi înapoi.

— Sammy!

Mi-a tras un pumn şi m-am trezit pe podea, cu ochii la tivurile descusute ale unor tricouri ponosite.

Capitolul 67

Sammy era în viaţă? Nu era posibil. Pe naiba nu se putea, chiar era!

M-am ridicat la fel de repede cum căzusem. Am ieşit în fugă din magazin şi l-am văzut sprintând spre vest, pe Seventh. A luat-o spre sud pe First şi a dispărut. Fugea de parcă ar fi văzut o fantomă. Eu la fel.

În colţ, se afla un bar pentru homosexuali, fereastra din faţă tăinuind ce se întâmpla înăuntru cu ajutorul unor perdele de un roşu-închis. Când am deschis uşa, lumina de pe First Street îl surprinse pe Sammy tulind-o prin spatele barului.

— Sammy, opreşte-te! am ţipat. Trebuie să-ţi vorbesc.

L-am urmat prin întuneric până aproape m-am ciocnit de un barman masiv care sărise cu agilitate din spatele barului. Îmi bloca trecerea.

— Încerc doar să vorbesc cu un vechi prieten pe care-l credeam mort.

— Nu asta vrem cu toţii, drăguţă? mi-a tăiat-o el. Dar câteodată trebuie să ne mulţumim şi cu un refuz.

M-am întors şi am dat de uşa de la intrare. Sammy traversa First Street, spre sud. Şocul pe care l-am resimţit când l-am văzut prima dată se transforma în furie.

Am luat-o repede după el. Când i-am văzut din nou ceafa albă, încetinise viteza şi avea un mers vioi.

Abia am reuşit să nu-l pierd din vedere în timp ce o lua pe Sixth Street, trecând de frizeria indiană, de vechea biserică ucraineană şi de un magazin de cadouri ţinut de un guatemalez. Apoi l-am urmărit pe Second şi Third Street, lăsând în urmă Cooper Union, alergând printre pierde-vară pe skateboarduri care executau onduleuri în umbra cubului de antracit deschis la culoare din piaţa Astor.

Sammy se îndrepta spre canionul de pe Fourth Street,

capul lui alb legănându-se prin roiul de albine lucrătoare în comerţul pe internet, lăsate libere pentru prânz.

De fiecare dată când privea peste umăr, mă făceam că-mi leg şiretul sau intram în vreun magazin. La zece secunde în spatele lui, am traversat Fourteenth Street spre Circuit City, apoi Union Square, unde era să-l pierd în furnicarul de femei şic înveşmântate în negru vociferând după fructe proaspete şi zarzavaturi.

Certitudinea că Sammy era în viaţă începea să dea naştere unor întrebări. Ce se întâmplase în casa lui în acea noapte? Cine murise în incendiu? De ce fugise Sammy? Şi ce naiba făcea în New York?

Am lăsat răspunsurile să mai aştepte şi m-am concentrat pe ceafa blondă a lui Sammy. La o stradă de Paragon, a luat-o iar spre vest. L-am urmărit spre Chelsea, unde toate barurile sunt pentru gay şi manechinele din ferestre au capul ras şi se ţin de mână.

La intersecţia dintre Eighth şi Eighteenth Street, aproape de Covenant House, s-au interpus între noi nişte cărăuşi care livrau un set de canapele Art Deco. Până să fac eu vreo manevră, Sammy se făcuse nevăzut pentru a doua oară.

Capitolul 68

După ce părăsi Union Square, Sammy aruncă o privire înapoi şi-l reperă pe Jack la o stradă în spatele lui, lângă City Bakery.

Fără a grăbi pasul, o luă spre vest. Exact înainte de a o coti pe Seventh, se ascunse sub o scară joasă de ciment şi aşteptă ca vechiul lui amic să treacă de el.

Odată ce Jack traversă strada, Sammy o luă la fugă spre centru. Parcurse vreo cinci străzi fără să se uite înapoi. Apoi o luă spre vest pentru ultima oară. La capătul următoarei intersecţii, se afla un mic parc. Dibui o bancă într-un colţ şi-şi lipi spatele de ea.

Timp de vreo oră stătu în umbră la fel de invizibil ca un vagabond. Ascultă şuieratul taxiurilor îndreptându-se spre Tenth Street, câte patru, bară la bară, şi ţipetele ţâncilor aduşi în parc şi lăsaţi în voia lor ca porumbeii de către bonele lor masive şi impasibile.

„Care sunt şansele, se gândi Sammy, să-l văd pe Jack scotocind printre rafturile unui magazin de haine purtate în East Village? Sau să dau peste el într-un bar gay?” Ei bine, viaţa era plină de surprize şi ghici? Majoritatea erau de rahat. Ar trebui să fie mai cu băgare de seamă. Serios. În ultima vreme avusese sentimentul că era urmărit.

Îşi odihni picioarele preţ de două ture făcute de bone. Apoi ieşi din parc şi merse pe Tenth, pe trotuare pline de frunze şi clădiri în care se ţineau seminarii. Rătăci în umbra unui depou de tren, unde chiar şi după-amiaza devreme travestiţi cu picioare lungi şi umeri largi ieşeau la agăţat navetişti dispuşi să aleagă drumul mai lung către casă.

Ajuns pe Eighteenth Street, coti spre est, trecu de garajele de taxiuri şi câteva minute mai târziu intră în propria locuinţă. Avea un apartament subînchiriat într-un bloc dintr-un ansamblu de locuinţe din Chelsea şi era

singurul alb de pe acolo. Dar, cum aveau vecinii lui obiceiul să spună, era un bordei în regulă. Unde în altă parte găseşti un apartament cu un dormitor şi o mică terasă la etajul douăzeci şi patru pentru o chirie de numai patru sute de dolari? În Akron[7]?

Luă ascensorul gol până la etajul douăzeci şi patru gândindu-se la întâlnirea întâmplătoare cu Jack Mullen. Doamne! Poate era un semn să părăsească oraşul, să se mute la South Beach şi să-şi găsească o slujbă într-un salon excentric pe Collins Avenue. Ieşi din lift la etajul douăzeci şi patru, acelaşi număr de ani avându-l şi el pentru încă trei zile, şi merse până la capătul unui culoar nesfârşit, singurul lucru din clădire care-i dădea fiori.

În momentul în care vârî cheia în broască, doi bărbaţi se iviră din spaţiul destinat ghenei. Îl recunoscu pe Frank Volpi.

— Vai, doamne, Frank, ai nevoie de o tunsoare.

Volpi îl împinse cu faţa în uşă şi celălalt nenorocit îl lovi în coaste. Partenerul lui Volpi era unul dintre ticăloşii care-l omorâseră pe Peter. Dintr-odată, realiză că nu avea să ajungă să trăiască în South Beach.

Poate de aceea se hotărî să nu le spună nimic. În următoarea oră, Volpi şi tipul care-l însoţea îl ciomăgiră pe rând, şi se pricepeau de minune la această operaţiune. DarSammy se ţinu de cuvânt. Poate din respect pentru Peter, sau chiar pentru Jack, abia dacă scoase vreun sunet.

Nici când l-au băgat cu capul în veceu. Nici când i-au gătit mâna în flăcările aragazului. Nici măcar când l-au dus în balconul de ciment lucitor cu vedere spre Eighteenth Street.

Şi l-au aruncat de acolo.

[7]Oraş în nordul statului american Ohio (n.tr.)

Capitolul 69

La o jumătate de oră după ce l-am pierdut pe Sammy încă rătăceam, ameţit, prin Chelsea. Într-un final, m-am prăbuşit într-un separeu dintr-o cafenea de pe Ninth Street. M-am simţit dator să-i mulţumesc lui Dumnezeu. Trecuse ceva timp de când cineva pe care-l consideram mort se dovedea a trăi.

După cafea, m-am întors la Ferdi. Poate Sammy mai cumpărase haine de pe-acolo. Poate a folosit o carte de credit sau a lăsat vreun număr de telefon. Puţin probabil, dar era singura chestie la care puteam spera, şi pe deasupra simţeam nevoia să mă deplasez.

La colţul cu Eighteenth Street, o tânără mamă şedea pe un vas lat de ciment pentru plante. Imita triluri de păsări săltându-şi bebeluşul deasupra capului.

Pentru o secundă, întruchipa extazul Fecioarei cu copilul. Imediat, mama ţipă uitându-se spre cer, şi-a apucat copilul şi a alergat ca din calea unui pericol mortal.

Am privit în sus.

La început, am crezut că o mare pungă de plastic de gunoi, neagră, fusese aruncată de la balconul unui etaj superior. În plină cădere, am distins braţe şi picioare fluturând ca o morişcă şi o fulgerare de carne. Cred că am înţeles că era vorba de Sammy încă înainte de a lovi trotuarul.

Oribilul, jilavul *bum* al impactului i-a împietrit pe trecători. Preţ de câteva bătăi de inimă, Chelsea a fost mai tăcută decât fusese vreodată într-o după-amiază însorită de weekend.

Un Lexus alb parcat în apropiere şi-a aprins farurile a panică, iar imediat după aceea alarma pentru hoţi a început să urle.

Un puşti din vecini a venit pedalând pe o bicicletă BMX

strălucitoare, s-a holbat la străinul mototolit şi la pata roşie care înflorea sub el după care s-a îndepărtat rapid. M-am apropiat şi un minut am fost singur cu el. Numele din carnetul de şofer din portofelul lui era Vincenzo Nicolo. Dar era Sammy. Vânătăile de pe braţele şi faţa lui arătau la fel de rău ca cele de pe cadavrul lui Peter. Pe mâini avea arsuri proaspete.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Un minut mai târziu, eram singur în mijlocul unui cerc de curioşi. După cinci minute mai rămăseseră doar trei. Când am auzit ţiuitul sirenei maşinii de poliţie apropiindu-se, m-am strecurat prin mulţime şi m-am îndepărtat.

Eram chiar bucuros că, în cădere, Sammy mă lovise. Cel puţin avusesem şansa de a-l atinge o ultimă oară înainte de a muri.

Capitolul 70

O oră mai târziu, picioarele mele s-au oprit în sfârşit din tremurat. Mă aflam la colţul unei clădiri dezafectate cu lacătul pus de pe D Avenue. Am tras prelata de pe motocicletă.

Chiar dacă nu mai fusese atinsă de două luni, a pornit de îndată. Am ambalat motorul, am trecut în viteză de Parcul Naţional şi am lăsat în urmă oraşul. Îl vedeam pe Sammy căzând întruna, ca şi cum stătuse în aer minute întregi. Imaginea lui nu voia să mă părăsească. Deloc.

M-am oprit undeva pe drum ca s-o sun pe Isabel Giamalva. I-am spus că s-ar putea să trec pe la ea, iar Isabel mi-a răspuns:

— Cum să nu, a trecut ceva timp, Jack.

Trei ore mai târziu, băteam la uşa casei din modesta ei fermă, la o stradă depărtare de artera principală din Montauk. Mama lui Sammy încă purta pantalonii marinăreşti negri şi jacheta de serviciu, pentru că abia ieşise din tura de la Gordon, în Amagansett. Am încercat să mă prefac că eram numai într-o vizită de curtoazie, dar nu reuşeam să mă amăgesc singur.

— Bacşişuri grase azi? am întrebat, forţându-mă s-o privesc pe Isabel în ochi.

— Ei, ştii cum e, a răspuns ea.

Isabel era brunetă, un pic rotunjoară, dar minionă. Fusese mereu bună cu noi – cu Peter, cu Sammy şi cu mine.

— Oamenii vin mai devreme pe an ce trece. Dacă nu erau şalurile de caşmir, puteai să juri că-i o sâmbătă de august. Deci cine-i această Pauline, pe care Mack nu pridideşte s-o slăvească de câte ori are ocazia?

— Presupun că are în vedere o nouă generaţie de Mulleni, cu toate că te-ai gândi că a văzut destule până acum. Am s-o aduc să o cunoaşteţi, odată. Şi tu o s-o placi.

— Ei bine, care-i treaba, Jack? a întrebat ea în sfârşit. Nu aveam de gând să-i spun Isabelei ce se întâmplase cu fiul ei. Ce rost ar fi avut? Cu actele false ale lui Sammy şi un pic de noroc, poate nu avea să afle niciodată. Dar i-am spus că eram convins că cel care l-a omorât pe Peter l-a ucis şi pe Sammy. Am întrebat-o dacă vreodată i-a bănuit pe Sammy şi pe Peter că sunt implicaţi în ceva necurat.

— Nu, niciodată, spuse Isabel. Asta face din mine o mamă denaturată? Sammy muncea de când împlinise şaisprezece ani şi dintotdeauna a fost un copil tare secretos. M-am gândit că era din cauză că era gay şi voia să mă scutească de detalii, detalii pe care nu aş fi vrut să le ştiu, de altfel. Nu mi-a făcut niciodată cunoştinţă cu vreunul dintre prietenii lui, Jack. Nici acum nu ştiu dacă a avut vreodată vreo relaţie serioasă.

— Dacă a avut, nici eu n-am ştiut, Isabel.

— Eşti bine-venit să te uiţi prin camera lui, a spus, dar nu prea e mare lucru acolo.

M-a condus la capătul unui mic hol şi s-a aşezat pe pat, în timp ce eu am căutat prin sertare şi pe masa neagră lungă cât camera. Sammy nu mai locuia acasă de ani de zile. Singura urmă palpabilă a şederii lui era un vraf de reviste *Vogue* şi *Harper's Bazaar.* În afară de ele se mai aflau nişte rămăşiţe ale unei educaţii americane de liceu: o veche gramatică franceză, un manual de algebră, reproduceri după *A Separate Peace*[8] şi *Regele Lear.*

Celelalte cărţi erau manuale de fotografie. Înghesuite lângă perete se aflau manuale despre portretistică, tehnici de lumină pentru interior şi exterior, folosirea lentilelor telefotografice pentru fotografierea animalelor sălbatice.

— N-am ştiut că Sammy cocheta cu fotografia, am spus.

— Da. Nimeni n-a ştiut, m-a asigurat Isabel. Iată un alt lucru pe care-l ţinea pentru el. Dar înainte ca Peter să

[8]Roman de John Knowles, apărut în 1959, a cărei acţiune este plasată într-o şcoală fictivă din New Hampshire, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

moară venea aici una sau două nopţi pe lună. Lucra toată noaptea.

— Aici? În casa ta?

— A construit o cameră obscură în beci. Acum vreo cinci ani. Am vrut să dau un anunţ în *Star* să vând echipamentul, dar îmi vine foarte greu să fac asta.

Capitolul 71

Lumina nu voia să se aprindă în beci. Sărise siguranţa. Isabel nu apucase să o înlocuiască. Aşa că, înainte să cobor scările de lemn, mi-a dat o lanternă antică. Am plimbat raza ei slabă prin camera mirosind a mucegai. Am văzut contururile unei vechi lămpi de gaz, o pereche de schiuri de apă din lemn mâncat de carii şi o masă de ping-pong nedesfăcută.

În mijlocul acestor resturi numai bune de vândut în faţa casei pe nimica toată, am desluşit camera obscură. Se întindea pe jumătate de perete şi era încadrată de scânduri înguste şi placaj. Era aproape de dimensiunea unei săli de baie spaţioase. O uşă rotativă din cauciuc îţi permitea să intri şi să ieşi fără să pătrundă lumina.

Ajuns înăuntru, am luminat suprafaţa mesei negre, mate. Era acoperită cu tăviţe de plastic unsuroase pentru developat. Am văzut şi un aparat de mărit impozant, multietajat.

Lipite de perete, se aflau recipiente cu revelator şi un vraf înalt de cutii nedeschise pline cu hârtie de imprimat Kodak de calitate superioară. Din nu ştiu ce motive, începusem să urăsc Kodakul cam de pe vremea când au început să facă acele calde şi linguşitoare reclame TV.

M-am aşezat pe singurul scaun existent şi am proiectat lumina lămpii pe perete. Era căptuşit cu lambriuri ieftine care se deformaseră de la umezeală. Plimbând alene lanterna de-a lungul lambriurilor, am putut vedea că partea de sus din stânga era serios deteriorată şi crestată. Probabil fusese smulsă şi fixată de nenumărate ori.

M-am lăsat pe spate şi m-am uitat sub masă. Mirosul de mucegai era mult mai puternic acolo, iar blugii mei se udaseră de la mâzga formată.

Ţinând lanterna într-o mână, am încercat din greu să

smulg lambriul cu cealaltă. Nu-mi puteam vârî degetele sub niciunul din capete.

În acest loc fixat cu scoabe şi neluminat, şi cea mai mică manevră era incomodă. Am pus jos lanterna şi, sprijinindu-mă într-o mână, am încercat să scot cheile din buzunarul de la spate cu cealaltă.

Ar fi trebuit să mă retrag de sub masă. Cum mă chinuiam să scot cheile, un şoarece a ţopăit peste mâna mea şi şi-a continuat drumul. Nu puteam face nici cea mai mică mişcare fără riscul de a cădea cu faţa-n podea.

Am reuşit să scot cheile şi am fost în sfârşit capabil să ridic capătul crăpat suficient pentru a putea strecura înăuntru un deget. Cu o smucitură puternică, bucata de lemn a ieşit cu zgomot în afară. A dat la iveală un spaţiu mucegăit între temeliile fundaţiei.

Am întins mâna în întuneric şi degetele mele au aterizat pe ceva moale şi umed. Am tras-o repede înapoi. Poate era un şobolan mort, sau o veveriţă. Oricum, ceva foarte scabros.

Am luminat locul şi am reuşit să disting ceva alb. Ţinându-mi respiraţia, mi-am vârât din nou mâna.

De data asta obiectul îmbibat de apă nu mai părea a fi un cadavru în putrefacţie, ci mai degrabă o cutie de carton înmuiată. Am apucat-o de un colţ şi am scos-o cu grijă afară.

Mi-am purtat comoara pe braţe, făcându-mi drum prin întuneric spre locul unde ştiam că se află masa. Era o cutieKodak ca cele de lângă perete. Ridicând încet capacul – era atât de ud, încât m-am temut că se va desprinde – am luminat interiorul cu lanterna şi am văzut că era burduşit cu fotografii.

Deasupra era un index de fotografii înţesat cu o grilă de instantanee micuţe, aproape identice, cam de mărimea a două timbre poştale.

La lumina lanternei, am văzut că în toate pozele era vorba de un cuplu care şi-o trăgea în poziţia capră. Trecând cu lanterna de la o poză la alta, ochii mei păreau să

animeze imaginile, până când au început să se suprapună unele peste altele, asemenea unor actori într-un film mut la cinematograf.

Nu o ştiam pe femeia roşcată îngenuncheată, dar nu am avut nicio problemă în a-l recunoaşte pe bărbatul din spatele ei.

Era fratele meu.

Capitolul 72

Am urcat scările beciului ca un adolescent speriat ieşind dintr-un magazin, având mână un *Penthouse.* Ţineam albumul de familie pornografic strâns la subraţ. Isabel aştepta la capătul scărilor.

— Eşti bine? m-a întrebat aplecându-se. Arăţi ca naiba, Jack.

— E din cauza chimicalelor. Am nevoie doar de o gură de aer proaspăt. Apoi am adăugat nonşalant: Am găsit nişte fotografii vechi pe care i le-a făcut Sammy lui Peter. Speram să mă uit pe ele mai pe îndelete acasă. Mi-au stârnit o grămadă de amintiri.

— Bineînţeles, Jack. Păstrează tot ce doreşti. Nu trebuie să-mi aduci înapoi nimic. Dar am să ţin minte ce ai promis, de-abia aştept să mi-o prezinţi pe Pauline.

Nici nu ieşisem bine de la Isabel, că mi se şi făcuse pielea de găină. Eram confuz şi copleşit de lucruri pe care nu le înţelegeam. Dar mai ales eram înfricoşat.

M-am gândit la necunoscutul care a pătruns în casa noastră vara trecută. Am hotărât că cei care i-au purtat sâmbetele lui Sammy căutau de fapt fotografiile. Şi erau pregătiţi să-l tortureze, să-l omoare chiar pentru a pune mâna pe ele. Am pus grijuliu fotografiile în punga ataşată cu o cureluşă de rezervorul de benzină al motocicletei.

Am gonit jumătate de kilometru până în oraş şi am

sunat-o pe Pauline de la primul telefon public pe care l-am găsit.

— Pauline, nu te întoarce în apartamentul nostru, i-am spus. Du-te la surorile tale. Sau aiurea. Numai nu te duce acasă!

După ce am închis, am parcat motocicleta în spate la Shagwong şi am parcurs pe jos cele două străzi care mă despărţeau de motelul Memory.

Am închiriat o cameră în spate, am încuiat uşile de două ori şi am tras draperiile. Dacă cei care îl omorâseră pe Sammy mă reperaseră, nu aveam prea mult timp la dispoziţie.

Am început să golesc cutia îmbibată de apă, poză apoasă după poză. În vârful vrafului se aflau mai multe indexuri aidoma celui pe care l-am văzut în beci.

Am desprins cel puţin douăzeci ca să ajung în cele din urmă la primul set de fotografii cu dimensiunea douăzeci pe douăzeci şi cinci.

Îl înfăţişau pe Peter stând pe marginea patului, schimonosindu-se inconştient în lentila aparatului. O femeie de vreo patruzeci de ani îl călărea ca un jocheu.

Am scos toate fotografiile, una după alta, până când fiecare piesă de mobilier, fiecare centimetru al dormitorului cu iz de mucegai, fiecare placă crăpată de faianţă din sala de baie fură exploatate cum trebuie de Sammy şi de Peter, în plin avânt al unei cariere de succes. Fotografiile lucioase, amintind încă de chimicalele procesului de developare, captaseră grupuri de doi, de trei, de patru, una chiar reda sex în cinci. Era vorba de sex normal, raporturi homosexuale şi bisexuale.

Munca lui Sammy nu era lucru de amator. Lumina era bună, focalizarea exactă, unghiurile aparatului clare.

Sammy avea un ochi bun, iar fratele meu era un model talentat. După o vreme, nu mai puteam privi nicio fotografie. Am sunat-o pe Pauline pe mobil. I-am spus ce am găsit şi unde mă aflam.

A ajuns la miezul nopţii şi, după o lungă îmbrăţişare, i-

am arătat performanţele lui Sammy şi ale lui Peter. Câteva ore am băut cafele şi am studiat fotografiile. Când şocul a trecut, ne-am dat seama că aveam probe. Chiar aveam ceva puternic. Ca nişte curatori pregătind o expoziţie, luam notiţe, făceam liste şi estimam date.

Apoi le-am rearanjat cronologic. Am început cu Peter arătând nu mai mare de cincisprezece ani şi am terminat cu poze care fuseseră făcute cu doar câteva săptămâni înainte să moară.

În ultimele fotografii, stătea într-un jacuzzi împreună cu un bărbat cărunt şi o tânără femeie splendidă în bikini. *Barry şi Dana Neubauer.*

Mi-am dat seama că era într-adevăr fetiţa lu' tati. Credeţi sau nu, nu fotografia cu Dana şi tatăl ei m-a dat peste cap, ci instantaneele cu Peter la paisprezece şi cincisprezece ani. Era în anul doi de liceu când se apucase de chestiile astea.

În noaptea aceea, regulile s-au schimbat definitiv. L-am sunat mai întâi pe Fenton, apoi pe Hank şi pe Marci. La urmă, l-am sunat şi pe Mack.

Douăzeci de minute mai târziu, eram toţi adunaţi în aceeaşi jerpelită cameră de motel. Înainte ca soarele să apună, nu numai că am jurat să răzbunăm moartea fratelui meu, ci aveam deja o idee despre cum puteam s-o facem.

PARTEA A CINCEA

ADEVĂRUL ŞI NUMAI ADEVĂRUL

Capitolul 73

Pentru milionarii obişnuiţi cu o avere medie din Hampton, începutul unui nou sezon estival în paradis este marcat de un ambuteiaj pe Ninety-sixth Street, urmat de o înaintare cu viteza melcului până pe Autostrada 27 şi o oră de aşteptare pentru o pizza de douăzeci şi cinci de dolari la Sam. Pentru cei care ocolesc traficul zburând în avioane şi cu elicoptere particulare, vara începe cu petrecerea de la Casa de pe Plajă a familiei Neubauer.

După spusele amicilor lui Marci şi Hank, care făcuseră parte din vasta armată a furnizorilor de servicii, Barry Neubauer îi semnase organizatoarei petrecerii un cec în alb. Înainte cu o săptămână de petrecere, cheltuise deja un milion de dolari. Printre altele, pentru rafinamente de genul David Bouley[9] ca să mestece în sosuri, Yo-Yo Ma[10] să scârţâie la Stradivarius, precum şi inimitabilul Johan Johan ca să taie cozile florilor şi să facă buchetele. Şi au rămas destui bani pentru şampania servită în pahare de cristal cu picior lung, de trei sute de mililitri, răcite; zece tipuri diferite de stridii; DJ-ul în vogă, Samantha Ronson; şi un ring de dans de lemn, construit pe terasa din spatele casei.

Eu şi Pauline am cheltuit şi noi ceva bani. Ca să aflăm care sunt invitaţii de anul ăsta, Pauline a luat din nou legătura cu vechiul ei amic cunoscător în ale internetului. El a intrat iar nepoftit în fişierului cu planificarea petrecerii de unde a extras lista invitaţilor.

Compararea celor două liste ne-a permis o privire scurtă asupra diagramei interacţiunii dintre celebrităţi şi personalităţile la modă. Dintre bogătanii anonimi care formau grosul invitaţilor de anul trecut, practic toţi se aflau

[9]Reputat bucătar american (n.tr.)

[10]Cunoscut violonist de origine chineză, născut la Paris, care locuieşte actualmente în Statele Unite (n.tr.)

pe lista curentă. În schimb, în ceea ce le priveşte pe celebrităţile proeminente, lucurile se schimbau radical. Maestrul de ceremonii, cântăreţul de hip-hop de anul trecut, fusese înlocuit cu proaspeţii câştigători ai premiilor Oscar. Locul creatorului de modă de anul trecut fusese luat de o tânără designer în vogă. Chiar dacă erai un artist al cărui succes era garantat pentru încă un an, nu te mai regăseai pe lista curentă. Invită desfrânaţii doi ani la rând şi te-ai putea trezi că au sentimentul că acolo e casa lor. Şi nu e. Pentru multimilionarii serioşi, celebrităţile sunt doar cu un cap deasupra angajaţilor de rând.

În ceea ce mă privea, singura diferenţă care conta pentru mine era că fratele meu, Peter Rabbit, nu avea să mai fie în faţa casei, parcând maşini.

Capitolul 74

În schimb, Fenton Gidley era acolo.

Cu o săptămână înainte de petrecere, eram cu Fenton când l-a sunat pe amicul nostru din localitate, Bobby Hatfield. Bobby deţinea franciza parcării la petrecerile date de Neubauer de ani buni, aşa că arunci când Fenton îi spuse că nu mai prinsese un peşte-spadă ca lumea de luni de zile, Bobby îl adăugă cu bucurie pe lista echipei.

În acea seară caldă, dar ploioasă de sfârşit de mai, Fenton stătea în spatele elegantei prelate cu dungi aurii care fusese repede înălţată pentru a oferi invitaţilor lui Barry şi Campion Neubauer adăpost de ploaie de la maşină până la uşă.

Cât despre Fenton, era extrem de prezentabil. Purta pantofii de gală, cea mai bună pereche de blugi, precum şi unul din cele două tricouri cu guler pe care le avea. Era de asemenea proaspăt bărbierit, spălat şi parfumat. Arăta atât de bine, că eram tentat să-i fac o poză şi să i-o trimit mamei lui.

Pe lângă sfaturi utile pentru meseria de garderobier şi valet, i-am oferit lui Fenton manualul începătorului cum să te dai pe lângă cei bogaţi, ceva pentru care, deşi sunt jenat s-o mărturisesc, manifest un talent înnăscut.

— Nu e musai vorba despre cât de rapid sari să le deschizi uşa sau despre cât de competent îţi îndeplineşti îndatoririle de valet, i-am explicat. În general, ultrabogaţii nu caută o servitudine excesivă, nici măcar recunoştinţă. Asta îi jenează mai degrabă. Ce vor ei, i-am explicat lui Fenton, e ca tu să fii încântat. Vor să vadă că faptul că le periezi hainele de mii de dolari te excită.

Când Gidley s-a prezentat în faţa lui Hatfield, punctual, la ora 19.15, primul lucru pe care l-a făcut a fost să examineze lista de invitaţi. Voia să fie sigur că este identică

întru totul celei pe care o studiase cu mine şi cu Pauline şi că nu erau absenţi de ultimă oră.

La 20.05, a început parada Audiurilor, Beemerilor şi Mercedesurilor. În decurs de o oră, aproape toţi cei o sută nouăzeci de invitaţi trecuseră de uşile falnice de stejar şi ajunseseră pe terasa cu copertină încântătoare şi cu dale luminate cu felinare.

Acolo, picoli şi picoliţe în sacouri sport de culoarea purpurii, purtând semnătura casei de modă Comme des Garçons, împărţeau sushi şi şampanie de colecţie. Cu alurile lor alungite, cu figurile lor frumoase şi încrezute, păreau a fi fotomodele experimentând un al doilea job.

Printre primii sosiţi se număra Patricia Powell. De la mărturia mincinoasă din ancheta judecătorească, cariera ei la Mayflower luase un avânt considerabil. Coborâse dintr-un Mercedes E430 într-o micuţă rochie neagră semnată Armani, privise prin Gidley ca şi cum ar fi fost un ochi de geam murdar şi îşi făcuse intrarea în pantofi marca Manolo.

Avocatul lui Neubauer şi fostul meu mentor, Bill Montrose, au sosit cu al doilea val de invitaţi. Când Jaguarul verde-închis al lui Montrose s-a oprit în faţa casei, Gidley nu era primul din rândul de valeţi, dar şi-a croit imediat cale în faţă.

După ce i-a dat lui Montrose bonul, a scos maşina de pe şosea şi a condus-o pe o pantă fină, către una din cele două porţiuni defrişate luminate de razele lunii care servea drept loc de parcare. A parcat maşina la loc ferit, în colţul îndepărtat.

Înainte ca el şi colegii lui să ia o pauză, Gidley a notat sosirea câtorva bărbaţi şi femei din portofoliul pornografic al lui Sammy. Nu s-a putut abţine să nu se gândească că arătau mult mai bine cu hainele pe ei.

Capitolul 75

Sarah Jessica şi *Matthew* aşteptau la rând. La fel şi *Bill,* care stătea acasă la *Steven,* fără *Hillary. Richard* era şi el acolo, fălindu-se cu noul lui copil. Se părea că pruncii sunt din nou cel mai la modă accesoriu estival. *Allen* era acolo, precum şi *Kobe,* dar nu şi *Shaq. Caroline, Patricia* şi *Billy* erau şi ei prezenţi, ca şi cei patru protagonişti ai serialului *Clanul Soprano.*

Pe la unsprezece noaptea, când petrecerea începuse să-şi piardă un pic din magie, Bill Montrose a pornit în căutarea gazdelor. O ultimă îmbrăţişare cordială (Barry), un sărut dat în fugă (Campion), şi şi-a anunţat retragerea.

Şi-a făcut loc prin mulţimea sclipitoare spre uşile din dos ale casei. Imediat ce Montrose a ieşit, Fenton a ţâşnit de pe bancheta cu structură de oţel de lângă şosea şi a desprins din panou cheia cu numărul 115.

Montrose căuta încă prin buzunare bonul de parcare, când Gidley s-a apropiat de el.

— Nu vă faceţi probleme, domnule, i-a spus. Un Jaguar verde, aşa este?

Montrose i-a făcut cu ochiul.

— Te pricepi.

— Încerc, domnule.

Gidley s-a repezit spre locul unde parcase Jaguarul cu doar câteva ore în urmă. Fluierând vechea temă a emisiunii lui Johnny Carson[11], s-a strecurat în spatele volanului din lemn de nuc şi a adus maşina de pe terasă în faţa casei.

— Straşnică maşină, i-a spus lui Montrose ieşind din ea, acceptând bacşişul de cinci dolari. Să aveţi parte de o noapte excelentă.

Uşurat să poată părăsi în sfârşit petrecerea, Montrose şi-a smuls cravata de mătase de la Hermes. A format

[11]Gazda unui show de televiziune american (n.tr.)

apăsat un număr la telefonul din maşină. După câteva secunde de ţârâit blând, vocea asistentei lui, Laura Richardson, a curs în receptor.

— Cine este?

— Laura, eu sunt. Chiar acum plec de la Neubaueri. Crede-mă, n-ai pierdut absolut nimic.

— Rahat, Monty. Pentru un avocat, minţi teribil de prost. Toată lumea era acolo, aşa e?

— Bine, adevărul este că am stat lângă Morgan Freeman.

— Lasă-mă să ghicesc. Are un metru şaizeci şi un miros cel puţin bizar.

— Un metru şaptezeci şi parfumat.

— Altcineva?

— Nimeni pe care să-l ştii. Ascultă, Laura, nu pot veni la tine astă-seară.

— Ce surpriză, Monty. Ce mai e de data asta?

— În termeni de divorţ pe cale amiabilă, custodie şi altele, nu prea este bine să lipsesc de acasă weekendul ăsta.

— Vrei să spui că ar fi foarte nasol dacă se află că ţi-o tragi cu asistenta ta neagră de trei ani de zile.

Montrose şi-a stăpânit un căscat.

— Laura, chiar trebuie să purtăm această conversaţie acum?

— Nu, a zis Richardson. Tu eşti şeful.

— Mersi, i-a întors-o Montrose, pentru că nici nu ştii cât de epuizat sunt.

Când a auzit telefonul trântit, a lovit furios tabloul de bord.

— Să nu îndrăzneşti să-mi închizi telefonul! a zbierat. N-am nevoie de tot balamucul ăsta.

Am luat asta drept o sugestie să dau la o parte pătura care mă acoperea, să mă ridic în fund pe bancheta din spate şi să-i apăs ţeava unui pistol în ceafă.

— Am impresia că nu-i o noapte prea reuşită pentru tine, Monty, i-am spus când privirile ni s-au întâlnit în

oglindă.

Capitolul 76

I-am dat doar câteva secunde lui Montrose ca să-şi revină din şoc. Apoi i-am vârât ţeava pistolului în ceafa pentru a doua oară. Îmi plăcea.

— Fă dreapta din nou la stop, i-am ordonat. Fă exact ce-ţi spun, Monty.

A încetinit ca să ia curba şi privirile ni s-au întâlnit iar în oglindă. Era uluitor cât de repede reuşise să-şi şteargă panica de pe figură şi să reafişeze masca lui de Om Mare într-o Lume Mare. În treizeci de secunde reuşise să se convingă că totul, în general, era încă sub control.

— Realizezi că ceea ce ai făcut tu se numeşte răpire, sau oricum poate fi prezentată ca atare. Ce dracu' crezi că faci, Jack?

— Fă dreapta, am spus.

Montrose a cotit ascultător spre Further Lane, luna urmărindu-ne printre crengile atârnânde ale unor ulmi uriaşi. Paradoxal, încrederea îi creştea. Era ca şi cum s-ar fi aflat din nou în biroul lui lung cu ferestre opace şi tot ce avea de făcut era să apese pe un buton pentru ca Laura Richardson să vină repede cu cei de la serviciul de pază.

— Ţi-am oferit un birou de unde vedeai jumătate din Manhattan, mi-a reamintit el. Iar tu ţi-ai bătut joc de asta cu neruşinare. Nu pricepi nimic, Mullen.

— Ai perfectă dreptate, Monty. Îmi amintesc foarte bine.

Am îndepărtat pistolul de ceafa lui, i l-am vârât în ureche şi am apăsat pe trăgaci până când s-a auzit un *clic.*

— E o amărâtă de armă veche. Dacă aş fi în locul tău m-aş concentra să nu cumva să iau vreo groapă. Fă dreapta.

Montrose s-a înfiorat şi a scheunat, iar când l-am privit în oglindă, figura i se transformase iarăşi.

— Iar la stânga, am spus, şi ne-am îndreptat către apă, pe DeForest Street. Al treilea loc de parcare pe dreapta.

S-a conformat cu stricteţe şi a oprit maşina în parcarea unei case aflate la o aruncătură de băţ. I-am pus un bandaj pe ochi şi i-am ordonat să şi-l lege singur. Mâinile îi tremurau aproape la fel de rău ca ale lui Jane Davis în timpul anchetei.

— Un nod frumos şi bine strâns, i-am spus. Vreau ca ce urmează să fie o surpriză.

L-am condus în casă, l-am învârtit de câteva ori în bucătărie şi l-am dus în spate, într-o curte interioară cu ziduri de cărămidă roşie. Chiar în spatele ei, o camionetă veche pentru lapte era parcată pe iarbă.

Am deschis uşa din spate a camionetei şi l-am îmbrâncit pe Montrose înăuntru, laolaltă cu ceilalţi trei ostatici legaţi la mâini şi la ochi. Unul era Tricia Powell, o stea la ancheta morţii fratelui mei; ceilalţi doi erau Tom şi Stella Fitzharding, cei mai buni prieteni ai lui Neubauer.

Am trântit portiera camionetei, lăsându-i pe cei patru într-un întuneric total.

Capitolul 77

Am intrat din nou în Sedanul lui Montrose, am dat scaunul pe spate şi am rearanjat oglinda retrovizoare. Îmi imaginam cum se simţise când s-a uitat în ea şi a văzut faţa mea. „Mă bucur că te simţi bine, Jack.”

Am condus Jaguarul lui Montrose pe drumuri lăturalnice până am văzut porţile Casei de pe Plajă strălucind prin parbrizul umezit de ploaie. Am coborât geamul să-l informez pe portar că am venit să iau un musafir. Se gândise deja la asta şi m-a lăsat imediat să trec.

La jumătate de kilometru de casă, am părăsit şoseaua şi am dispărut în spatele unui gard viu. Mi-am făcut loc spre terenul unde maşina fusese parcată prima oară. Am garat-o la locul ei şi am aruncat cheile sub scaunul din faţă.

O singură maşină mai era parcată pe terenul special amenajat. Fenton era aplecat peste ea. Când am ieşit din Jaguar, m-a bătut pe umăr şi m-a privit în ochi.

— A sosit vremea, Jack, a zis. Eşti pregătit?

— Aproximativ. Cel puţin e o cauză dreaptă.

Fenton şi-a scos jacheta roşie de angajat în parcare. Am îmbrăcat-o, mi-am pus o şapcă neagră de baseball pe cap, trăgând-o peste sprâncene, apoi m-am repezit spre bucătăria de serviciu, unde un roi de angajaţi se delectau cu resturile de la masa rafinată a bogaţilor. Camera era plină de oameni pe care-i ştiam încă de pe vremea gimnaziului.

Dar în delirul înfulecării, nimeni nu mi-a aruncat vreo privire când m-am învârtit pe acolo.

Fără să mă opresc, m-am repezit pe un hol întunecat şi am urcat o scară spre un alt coridor lung, pe laturile căruia se aflau şase dormitoare pregătite pentru oaspeţi.

Poate că Dana nu fusese niciodată a mea, dar pentru aproape un an de zile eu am fost cu siguranţă al ei. În

timpul relaţiei noastre s-a întâmplat de câteva ori să ajungem într-unul din dormitoarele respective. Am fugit până la capătul culoarului şi am pus o scară de aluminiu la gura unei trape care ducea pe acoperiş.

Apoi am urcat în pod şi am tras scara după mine.

Într-un colţ se afla un morman de saltele. M-am instalat pe una dintre ele, cu rucsacul drept pernă. Mi-am potrivit ceasul să sune la 3.15 şi am încercat să trag un pui de somn.

Trebuia să mă odihnesc pentru ce avea să urmeze mai târziu.

Capitolul 78

Nimeni n-ar fi putut crea o scenă mai inocentă, nici dacă s-ar fi chinuit.

Abia depăşi soarele linia orizontului că o camionetă demodată, din acelea care transportă laptele, înainta alene pe o splendidă străduţă de ţară. Era o imagine dulce a unei Americi demult dispărute.

La fiecare kilometru, camioneta se oprea în parcarea câte unei case ca apoi să se îndrepte spre alta. Cu motorul torcând liniştit, Hank sărea din ea în salopeta lui albastră cu emblema albă a lăptăriei din East Hampton cusută pe unul din umeri. Traversa iarba înrourată şi ocolea casa până ajungea în spate. Lua sticlele goale dintr-un mic container aflat lângă uşa de la bucătărie şi se întorcea cu trei, chiar patru sticle pline, reci, aburite.

Toată treaba era o glumă bine pusă la punct, bineînţeles. La sfârşitul săptămânii, aproape fiecare picătură de lapte a ajuns prin ţeava de la bucătărie direct în canalul de scurgere.

Dar era ceva cu capacele din carton cerat şi cu sticlele cu gâtul larg cu câte o vacă desenată pe etichetă, care o făcea pe clientela de elită să se simtă la fel de acasă ca fermierii din Iowa.

Timp de o oră, camioneta cu lapte îşi duse încetişor la îndeplinire îndatoririle. Lăsând preţioasele fluide lactice de-a lungul întregii coaste a East Hamptonului, abia dacă ţinu pasul cu un câine de vânătoare ieşit la plimbarea de dimineaţă.

Finalmente, devreme în lumina dimineţii, camioneta coti pe Bluff Street. După ce opri la alte trei case, Hank o conduse, prin porţile deschise, pe proprietatea familiei Neubauer.

Capitolul 79

Ora 3.15 a.m.

Ceasul meu Casio s-a oprit după o serie de bipuri ascuţite, şi am clipit, deschizând ochii pe o grindă neregulată care cobora pieziş de pe creasta acoperişului.

Am alunecat până la marginea saltelei, mi-am aşezat picioarele pe duşumea şi am respirat adânc.

Nimic nu se compară cu trezitul în podul unei case în care ai intrat pe furiş pentru a face să curgă sânge. „Of, Doamne, Jack, m-am gândit iarăşi. Chiar e singura cale prin care se poate duce treaba asta la bun sfârşit?”

Când mi s-au mai potolit bătăile inimii, mi-am legat şireturile de la adidaşi şi am scos o lanternă din rucsac. Apoi, ţinând într-o mână lanterna şi sprijinindu-mă cu cealaltă de grinda de deasupra pentru a-mi menţine echilibrul, am traversat podul.

Uriaşa locuinţă cu două etaje, construită prin 1930, era orientată spre apă şi fusese proiectată sub forma unui U ale cărui laturi erau puţin bombate peste nouăzeci de grade. Când am ajuns la capătul aripii destinate musafirilor, am înaintat şerpuit printr-un mănunchi de grinzi, am luat-o la dreapta şi am traversat corpul principal al casei, care găzduia bucătăria, livingul şi sufrageria. În faţa mea se afla o cameră cu ecran pentru proiecţii cu patruzeci şi opt de locuri.

Dispozitive imense de capacitate industrială pentru aparate de aer condiţionat erau înghesuite în acea parte a podului. A trebuit să ocolesc cu grijă carcasele din metal şi ghemul de ţevăraie din plastic care pompa aer rece în camerele de sub pod.

Aici sus, dimpotrivă, era sufocant ca într-o staţie de metrou. Până să traversez centrul şi să o iau la stânga pe deasupra dormitoarelor, sudoarea mi se scurgea de pe nas,

picurând stropi pe podeaua fierbinte.

Am continuat să merg până când am ajuns la mica lucarnă de sub acoperişul triunghiular de la capătul casei.

Era ora 3.38. Eram cu cinci minute înainte faţă de plan.

De la fereastră puteam zări valurile oceanului spărgându-se de ţărm într-o lumină misterioasă. Puteam vedea locul unde cadavrul maltratat al lui Peter fusese aruncat de valuri la ţărm.

Era un lucru bun să-mi reamintesc motivul pentru care mă găseam în pod.

Am numărat cincisprezece paşi până unde estimam că se află dormitorul Danei. Neputând găsi bucata de lemn dezlipită pe care o căutam, mi-am extins căutarea trei paşi în toate direcţiile. Finalmente, am reperat bucata de lemn căutată care, odată desprinsă, dădea în debaraua Danei.

Aşezat pe vine, mi-am vârât lanterna înapoi în rucsac şi mi-am şters faţa şi gâtul cu tricoul. Când am îndepărtat bucata de lemn, un jet de aer răcoros mi-a suflat în faţă.

Susţinându-mi greutatea cu palmele, m-am lăsat uşor în jos, intrând în întunericul răcoros din camera Danei.

Capitolul 80

M-am trezit în fundul unei debarale încăpătoare, printre rafturi parfumate pline cu bluze, rochii şi pantaloni de firmă. Am folosit lanterna pentru a putea vedea prin întuneric. Fiecare raft era marcat cu numele unui creator de modă: Gucci, Vera Wang, Calvin, Ralph Lauren, Chanel. Mi-am făcut loc prin grămada de olandă, mătase şi caşmir spre uşa dulapului uşor întredeschisă. Patru metri mai încolo, Dana dormea lungită pe pat.

Era timpul să iau o decizie raţională, şi am făcut-o. Întrebarea era dacă Dana era direct implicată în uciderea lui Peter. Deja ştiam destule lucruri în legătură cu acea noapte din urmă cu un an. Ştiam că Peter primise un bileţel parfumat pe o hârtie care semăna cu cea pe care o folosea ea, şi poate chiar era a ei. Dar eram aproape sigur că, orice relaţie ar fi avut cu Peter, aceasta era încheiată înainte de noaptea în care el a murit. Minţise pentru tatăl ei la anchetă.

Aşa că am hotărât: Dana era mai mult o victimă decât un complice real. Poate nu-i cea mai bună persoană din lume, dar nu era o criminală. Fusese abuzată sexual chiar de tatăl ei. „Las-o aşa cum este”, mi-am spus.

Fără să-mi iau privirea de la şirurile de pantofi scumpi şi de la blugii împrăştiaţi în toate colţurile, m-am strecurat afară din dulap, apoi din dormitor. Mă aflam pe un culoar lung care ducea spre dormitoarele separate pe care părinţii ei le foloseau de zeci de ani. Era presărat cu tablouri de Pollock[12], Kooning[13] şi Fairfield Porter[14], toate fiind pictate în

[12]Jackson Pollock, cunoscut pictor american, unul dintre exponenţii majori ai expresionismului abstract (n.tr.)

[13]Willem de Kooning, pictor olandez, exponent al expresionismului abstract (n.tr.)

[14]Fairfield Porter, critic de artă şi pictor american, adept al

Hampton. Micuţele lumini roşii ale alarmelor clipeau în întuneric.

La dreapta mea cineva tocmai trăgea apa la toaletă. Am îngheţat lipit de perete.

Apoi un tip tânăr, cu pielea măslinie, în boxeri, a ieşit din baie. „Cine dracu' mai e şi ăsta? Ce caută aici?”

Avea cam de nouăsprezece ani şi era indian sau pakistanez. Arăta cel puţin la fel de bine ca Peter. Înconjurat de un halou postcoital se îndrepta ca prin vis spre aripa musafirilor. „Un amărât care îl înlocuieşte pe Peter.”

Câţiva paşi şi iată-mă în pragul dormitorului lui Barry Naubauer. Ultima zi – ultima săptămână chiar – fusese un coşmar nesfârşit. La fiecare câteva ore mă trezeam făcând ceva, sau dedicându-mă unui lucru pe care-l ştiam greşit. Aş putea încă să fac cale-ntoarsă. Nu era prea târziu. Era ca într-o scenă cu suspans dintr-un film în care vrei să strigi: „N-o face. Nu deschide uşa aceea, Jack!”

Evident, nu am ascultat.

Mi-am scos pistolul şi am dat un ghiont uşii care s-a deschis. Inima mi-a zvâcnit în piept. Niciodată nu pusesem piciorul în camera lui Neubauer. Nici în timpurile când umblam cu Dana nu era permis accesul.

Camera era simplă şi cu aspect de mansardă, cu pardoseală din bucăţi de lemn albe neregulate. Lângă o oglindă, într-o nişă, erau un televizor cu ecran plat, o canapea de piele neagră şi fotolii din acelaşi material şi culoare.

Mă aflam la o distanţă de cinci paşi de patul uriaş sculptat, din lemn şi oţel. Îl puteam auzi pe Neubauer respirând greu. Suna de parcă ar fi mestecat ceva în somn.

Am traversat cu grijă camera, într-un fel de transă. Dormea întins pe spate, cu mâinile acoperindu-şi instinctiv chiloţii din mătase neagră. Un firicel de salivă i se prelingea dintr-un colţ al gurii. Imaterial cum mă simţeam, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că prezenta toate datele

expresionismului abstract (n.tr.)

unui portret remarcabil de director general odihnindu-se.

Mi-era teamă că dacă îl mai priveam mult, avea să-mi simtă prezenţa şi să deschidă ochii, aşa că m-am ghemuit jos lângă pat. Am scos din rucsac o rolă argintie de bandă. Inima era gata să-mi explodeze.

Am dezlipit cam cincisprezece centimetri de bandă. Cam asta era. Am numărat până la trei, am respirat adânc şi am lipit banda pe gura lui Neubauer înainte să poată scoate vreun sunet. Tare. Am apăsat atât de tare pe obrajii lui mustăcioşi, încât ceafa i s-a adâncit puternic în pernă. Cu cealaltă mână am apăsat ţeava pistolului la rădăcina nasului.

Pentru o secundă nesfârşită, am fost închişi într-un fel de armonie negativă – şocul şi furia lui se completau perfect cu furia mea.

Dintr-odată, a prins pistolul, dând startul luptei. Dar eu eram mult mai bine poziţionat. De asemenea, eram şi mai puternic. Am smuls arma, m-am tras înapoi şi l-am pocnit puternic cu pistolul în ureche. Neubauer nu a mai opus nicio rezistenţă. Numai în ochi i se mai putea citi mânia şi ura. *Cum naiba îndrăzneşti?*

L-am întors cu faţa în jos şi i-am pus cătuşe. Apoi l-am îmbrâncit în picioare şi i-am înfăşurat nişte bandă în jurul coapselor, limitându-i mişcările la mici ţopăituri pline de efort.

— Bună dimineaţa, am spus într-un sfârşit. La anchetă ai spus că te-ai întors din drum ca să oferi condoleanţele tale pentru Peter. Acest lucru nu m-a satisfăcut pe de-a-ntregul, nici pe mine, nici pe familia mea. M-am întors să continuăm de unde am rămas.

Capitolul 81

O lumină slabă se strecura afară pe sub uşa dormitorului lui Campion. L-am întins pe Barry pe burtă şi i-am înfăşurat nişte bandă în jurul gleznelor. Mi-era teamă ca încăierarea cu soţul să nu o fi trezit. Era bine că nu dormeau împreună.

Când am deschis uşa, am văzut că lumina provenea de la flăcăruile tremurătoare ale unor lumânări care ardeau la baza unui tablou înfăţişând un Krishna cu multe braţe. Camera lui Campion arăta mai degrabă a *ashram* decât a dormitor.

Dar nicio zeitate invocată nu o putea scuti pe Campion de a fi trezită brusc de zgomotul benzii pe care tocmai i-o puneam peste gură.

— Bună dimineaţa, Campion, am şoptit. N-am să-ţi fac niciun rău.

„OK” a fost tot ce a spus. Era ciudat de calmă şi mi-am dat seama că probabil era sedată.

Am lăsat-o să-şi tragă un capot peste cămaşa de noapte din mătase şi să se încalţe cu nişte adidaşi. Apoi i-am pus cătuşele şi am condus-o la locul unde soţul ei se zbătea întins pe pardoseală.

L-am tras pe Barry de picioare şi am împins cuplul pe scara principală circulară, până la parter.

La jumătatea drumului, am auzit hârâitul motorului singurei camionete pentru lapte din East Hampton.

— Trăsura dumneavoastră, le-am comunicat celor doi.

Am părăsit proprietatea, dar mai aveam de oprit într-un loc până să ajungem în oraş. L-am săltat pe detectivul Frank Volpi.

Capitolul 82

Camioneta pentru lapte se târâia la vale pe drumurile lucitoare de ţară ca un vehicul înghesuit şi antropomorfic dintr-un desen animat duminical. „Priviţi, fetiţe şi băieţei, este prietenoasa camionetă a lăptăriei din East Hampton. Cel din spatele volanului este domnul Hank, frumosul şi amabilul lăptar.”

Credeam că o să-mi revin, dar n-a fost aşa. Mă simţeam amorţit şi băteam în retragere, iar greaţa din stomac nu voia cu niciun chip să dispară. Dimineaţa părea una de vis. Era greu de crezut că toate astea se întâmplau.

Făcând stânga la capătul Bluff Road şi dreapta pe Autostrada 27, camioneta a trecut pe lângă un Amagansett care dormea liniştit. A lăsat în urmă restaurantele, magazinele închise şi alimentara cu storurile lăsate.

Apoi, luând-o printre dunele palide şi nivelate din Napeaque, a ajuns în Montauk. Cu excepţia unui cuplu de pescari care-şi mâncau sandviciurile cu ouă la John's Pancake House, nu era ţipenie de om.

Motorul se opintea cu încărcătura lui grea, urcând dealul de la marginea oraşului. Am accelerat trecând de librărie şi de scurtătura familiară care ducea la casa mea de pe Ditch Plains Road.

La aproape un kilometru jumătate de far, camioneta a făcut la dreapta. A săltat peste un lanţ greu care stătea neferecat în noroi, între gardurile vii neîngrijite.

După ce a sărit din maşină ca să încuie lacătul, Hank a continuat drumul lung şi nisipos până am zărit valurile cu scufie albă dansând în lumina dimineţii.

Abia după ce am urcat creasta, am întrezărit o casă de vis cuibărită printre dune, exact în vârful dealului. Era ca şi cum Max Kleinerhunt, director general şi fondator al website-ului numaiadevarul.com era foarte determinat să

asigure pe toată lumea că soarele strălucea deasupra lui înainte de a străluci peste restului populaţiei Americii de Nord.

Din nefericire pentru Max, acţiunile lui, care odată se vânduseră cu o sută optzeci şi nouă de dolari bucata, se stabilizaseră la şaizeci şi şapte de cenţi. Cu toate că băgase douăzeci şi două de milioane în casa lui de vacanţă, Kleinerhunt era acum mult mai preocupat să-şi salveze fundul decât să-l bronzeze. În ultimele şase luni, singurul vizitator fusese surferul ocazional sau biciclistul care urcaseră acolo la asfinţit pentru a admira peisajul de la unul dintre nenumăratele balcoane.

Cea mai la modă sintagmă din afacerile imobiliare în primăvara asta era „Nu construi absolut nimic lângă altcineva”. Lui Max Kleinerhunt îi reuşise de minune.

Hank a apăsat un buton pe telecomanda agăţată de parasolar. O poartă din oţel lustruit a răsărit dintre dune şi camioneta a alunecat într-un imaculat garaj subteran cu o capacitate de douăsprezece maşini.

Înainte chiar de a opri motorul, Pauline a venit în fugă şi m-a îmbrăţişat prin geamul deschis al camionetei.

— Astea au fost cele mai lungi douăsprezece ore din viaţa mea, a şoptit ea.

— Şi pentru mine, am asigurat-o.

În spatele ei stăteau Fenton, Molly şi Marci.

Capitolul 83

Cei mai vechi prieteni ai mei s-au strâns ciorchine în spatele camionetei pentru lapte ca nişte copii în jurul bradului în ajun de Crăciun. Am deschis uşa scârţâind din spate şi am urcat înăuntru. Am început să dezlipesc banda de la gură, nu şi pe cea din jurul încheieturilor.

— Cum îndrăzneşti să ne tratezi astfel! a spus Campion, pe când i-am smuls banda de pe buze. Ai fost musafir în casa noastră!

— Şi acum tu eşti musafirul nostru, i-am răspuns.

Tricia Powell a fost următoarea care şi-a vărsat focul, arătând spre cutele şi petele de pe rochia ei neagră, lungă, de seară. A şuierat:

— Asta-i Armani, animalelor.

Barry Neubauer n-a spus nimic după ce am smuls banda. L-am privit în ochii oţeliţi şi am ştiut că era prea ocupat să urzească planuri ca să mai spună ceva.

Frank Volpi m-a anunţat că eram „ca şi mort”, şi am găsit ameninţarea convingătoare, venind din partea lui.

În timp ce eu şi Fenton îi ajutam să coboare din camionetă, Marci desfăcea nişte scaune pliante. Hank a adus un cărucior pentru servit, pe care erau două pachete transparente: primul conţinea seringi de unică folosinţă ambalate; cel de al doilea, fiole de plastic de o câte o sută de mililitri.

Barry Neubauer continua să mă privească fioros în timp ce le dădeam veşti bune şi veşti proaste.

— În câteva minute, veţi putea merge înăuntru unde vă veţi putea relaxa. Dar mai întâi, acest bărbat, care este asistent medical calificat, vă va recolta nişte probe de sânge, fiecăruia dintre voi, cu excepţia domnului Montrose. N-am de gând să vă explic motivele, aşa că nu puneţi întrebări.

Nu le-a picat deloc bine.

— Oricine mă *atinge* cu un ac va fi dat în judecată! a ţipat Tom Fitzharding. Mi-am amintit de fotografiile cu el, nevastă-sa şi Peter, când frate-meu avea şaisprezece sau şaptesprezece ani.

L-am plesnit pe Fitzharding peste faţă. Lovitura a scos un zgomot puternic care le-a închis tuturor gura. Şi asta mă făcea să mă simt bine. Nu-mi plăcea Fitzharding, nici nevastă-sa, din motive lesne de închipuit.

— Odată terminată această treabă neplăcută, puteţi merge înăuntru, am repetat. Puteţi face duş, vă puteţi schimba şi apoi puteţi trage un pui de somn. Dar, fie că veţi coopera sau nu, nimeni nu merge înăuntru până nu se rezolvă cu proba de sânge.

— Mucosule, spuse Stella Fitzharding.

M-am aplecat la urechea ei.

— Ştiu totul despre tine şi Peter. Aşa că taci naibii din gură.

— Trebuie să fac un duş. Puteţi începe cu mine, s-a oferit Tricia Powell, aşezându-se pe unul dintre scaunele pliante. Şi-a ridicat plictisită braţul.

Apoi lucrurile au mers surprinzător de bine. În garaj, Hank şi Marci au extras şi au etichetat cu grijă câte nouăzeci de mililitri de sânge de la fiecare. Apoi ostaticii au fost duşi înăuntru şi direcţionaţi spre aripa unde se afla sala de sport. Pe duşumea erau aliniate saltele din spumă. Existau şi duşuri, bineînţeles. Aveam până şi cafea şi chifle, precum şi tone de lapte organic.

— Încercaţi să dormiţi un pic, i-am sfătuit. Va fi o zi lungă.

Capitolul 84

În acea săptămână, Marci fusese la supermarket în Riverhead şi scormonise prin standurile cu reduceri după haine, ca să-i îmbrăcăm pe ostatici. Când cuplul Neubauer, cei doi Fitzharding, Volpi, Tricia Powell şi Montrose s-au aliniat pentru micul dejun, erau îmbrăcaţi drăguţ, modest şi deloc scump. Mâncarea şi somnul le mai ridicase moralul, dar pe feţele lor se putea citi confuzie şi teamă. „De ce ne aflăm aici? Şi acum ce se va întâmpla?”

Ne-am gândit mult cum să facem cu paza şi am decis să nu complicăm lucrurile inutil. Fiecare uşă pe care o foloseam era încuiată cu lacătul. Câteva erau chiar încuiate cu câte două lacăte. Tuturor li se spusese că li se va pune căluş şi vor fi legaţi dacă ne vor face probleme, ba chiar şi dacă doar vom suspecta vreo cât de mică intenţie în acest sens. Asta şi pentru că Marci, Fenton şi Hank aveau tot timpul la ei arme cu electroşocuri.

Puţin după micul dejun, a venit Macklin cu o femeie micuţă, cu părul grizonat. Grupul de ostatici a schimbat mai multe priviri nedumerite părând înviorat de speranţa că totul avea să se sfârşească în curând.

Apoi, în timp ce eu şi Macklin ne sfătuiam într-un colţ, Bill Montrose a făcut apel la discernământul bunicului meu.

— Domnule Mullen, îmi pare foarte bine să vă văd, a spus Montrose. Sper că înţelegeţi că dacă vom fi lăsaţi să plecăm înainte ca vreunuia dintre noi să i se întâmple ceva, cei implicaţi o vor duce mult mai bine. Aproape că pot promite asta.

— Tu te pricepi mai bine la asta decât mine, a spuse Macklin întorcându-i spatele.

Cu toate acestea, cei şase ostatici întrezăreau un licăr de speranţă, până când au fost conduşi într-o sufragerie mare cu vedere la ocean, ale cărei podea acoperită cu

gresie, grinzi de pin şi o vedere de-ţi cădea faţa constituiau inima casei.

Însă în acea dimineaţă draperiile erau trase. Camera era luminată de dispozitive puternice pe care Marci şi Fenton le agăţaseră de tavan.

Montrose a bolborosit:

— O, Doamne, nu.

Camera era mobilată doar cu două mese lungi din lemn şi câteva scaune pliante. În faţa lor, pe o platformă înaltă de vreo treizeci de centimetri, era un scaun de birou din piele neagră.

Între scaunul de pe platformă şi mese mai erau două scaune. Pe unul se afla o Biblie, celălalt era rezemat de un mic birou. Pe el era o drăcie antică, semănând cu o maşină de scris, cu câteva piese lipsă.

În spatele scaunului înălţat erau agăţate două steaguri lucitoare – drapelul Statelor Unite şi cel verde, portocaliu şi alb al Irlandei.

Exact în mijlocul camerei era un trepied pe rotile care avea montată o cameră de televiziune. Pe o latură a ei era stanţat EH70.

Molly a îndreptat-o asupra invitaţilor noştri pe măsură ce intrau în cameră, legaţi cu cătuşe şi bodogănind, luând loc pe scaunele pliante din spatele meselor. Toţi păreau în stare de şoc. Apoi uşa camerei a fost închisă. Hank s-a aşezat în faţa ei cu o armă cu electroşocuri în mână şi în cealaltă cu o bâtă de baseball.

Apoi Molly a învârtit camera ca să-l prindă pe Macklin traversând încăperea. A păşit cu grijă pe mica estradă şi s-a aşezat în scaunul din piele.

Cam în acelaşi timp, prietena lui şi stenografa Curţii, Mary Stevenson, şi-a luat în primire locul din faţa maşinii de scris antice.

La dreapta lui Macklin, un anunţ scris de mână fusese lipit cu bandă adezivă pe imaculatul perete alb.

Molly a făcut zoom pe literele de tipar: POPORUL CONTRA LUI BARRY NEUBAUER.

Capitolul 85

Prima tulburare serioasă a ordinii a venit, deloc surprinzător, din partea lui Volpi. S-a ridicat şi a ţipat din toţi bojocii:

— Ce-i rahatu' ăsta!

Hank a alergat la el de la uşă cu arma cu electroşocuri ridicată ca o sabie. L-a atins pe Volpi, care s-a scurs pe podea, zvârcolindu-se de durere. M-am gândit că era o lecţie bună pentru tot grupul să-l vadă în halul ăsta. Ştiam că aparatul de filmat era tot în zoom pe înscrisul de pe perete. Nu înregistrase felul în care Hank ţinea mulţimea sub control.

— Frank, tacă-ţi gura, a ţipat Hank. Asta-i valabil şi pentru voi, ticăloşilor.

Cred că toţi şi-au dat seama că nu era de glumă.

Fără să dea de veste, Molly învârti camera din nou, de data asta îndreptând ochiul nemilos către mine. Am stat drept, am respirat adânc şi am privit direct în obiectiv.

De la uciderea cu sânge rece a lui Sammy în Chelsea, mi-am pus capul la contribuţie cum n-am putut s-o fac la Nelson, Goodwin & Mickel. Speram doar că fac ceea ce trebuie. Tocisem pentru asta tot anul terminal la Columbia. Şi nu numai pentru că eram obsedat de moartea lui Peter şi de lipsa de justeţe care i-a urmat. Citisem şi răscitisem *Fundamentele tehnicilor de pledoarie* şi *Arta interogatoriului încrucişat,* un clasic publicat în 1903, care era încă un model de urmat.

— Gata, a spus Molly, arătând lumina roşie de pe cameră. Transmitem. Începe, Jack.

— Numele meu este Jack Mullen, am spus, vocea sunând uşor răguşit ca şi cum ar fi aparţinut cuiva pe care abia dacă-l ştiam. M-am născut şi am crescut în Montauk, şi am trăit acolo toată viaţa mea.

Nimeni din încăpere nu era mai crispat decât mine, dar mi-am pus toată încrederea în cadenţa regulată, constantă pe care o exersasem cu atâta sârguinţă în timpul sesiunilor de practică la Columbia. Totul din tonul şi ţinuta mea încerca să transmită că eram sănătos mintal, esenţialmente echitabil şi meritam să fiu ascultat.

Ştiam de asemenea că era timpul să fac asta. Eram destul de sigur că o grămadă de oameni erau furioşi şi daţi peste cap de ceea ce se considerau în ultimul timp a fi sentinţe nedrepte: procesul lui Simpson, verdictul dat în New York în cazul Diallo, treaba de mântuială în cazul lui Benet Ramsey şi altele în orăşele şi localităţi mici.

— Cu un an în urmă, am continuat, fratele meu a murit la o petrecere ţinută la o casă de pe plaja din Hampton. Fusese angajat să parcheze maşini. A doua zi trupul lui neînsufleţit a fost adus de valuri pe plaja din faţa proprietăţii respective. Ancheta judecătorească care a avut loc la sfârşitul acelei veri a conchis că fratele meu, care avea douăzeci şi unu de ani, a murit accidental. N-a fost aşa. A fost omorât în bătaie. În următoarele câteva ore am să dovedesc nu numai că a fost omorât, ci şi de ce şi de către cine. Bărbatul care stă în capătul mesei în stânga mea este proprietarul casei şi gazda petrecerii respective. Numele lui este Barry Neubauer. Este director general la compania Mayflower. Probabil aţi vizionat programele posturilor de televiziune al căror patron este sau aţi intrat pe site-urile lui, ori v-aţi dus copiii la vreunul din parcurile lui tematice. Poate aţi citit despre faptele lui de vitejie care-l consacră ca supraom în revistele de afaceri sau aţi văzut vreo fotografie cu el făcută la vreo recepţie caritabilă dată de vreo celebritate. Dar asta nu înseamnă că-l cunoaşteţi pe adevăratul Barry Neubauer. O veţi face, însă. Mai mult decât v-aţi putea închipui, pentru că Barry Neubauer este pe cale să fie supus unui proces pentru uciderea fratelui meu.

— Jack Mullen mă va da în judecată? a tunat Neubauer. O va face pe dracu'! Închide naibii aparatul ăla de filmat!

Închide-l acum!

Izbucnirea lui a fost urmată de altele, aşa că Macklin a trebuit să trântească puternic ciocănelul lui negru de spart nuci, făcând apel la linişte.

— Acest proces va începe în câteva minute, am spus finalmente către cameră. Transmitem în direct pe postul de televiziune Canal 70. Această mică pauză vă dă posibilitatea să vă chemaţi şi prietenii.

Capitolul 86

Molly a închis camera, iar eu m-am îndreptat spre Fenton şi Hank. Am mers împreună la Neubauer. Şi-a întins mâinile încătuşate.

— Scoate-le!

Am ignorat cererea ca şi cum ar fi fost un puşti răsfăţat.

— Pentru mine nu contează deloc dacă voi cooperaţi în acest proces sau nu, i-am spus lui Barry pe cu ton categoric. Nu schimbă cu nimic lucrurile.

S-a înfuriat ca un director conştient de propria importanţă.

— N-o să cooperăm. Şi cum va arăta asta la TV? Vei arăta ca un dobitoc desăvârşit, Mullen, ceea ce şi eşti.

Am clătinat din cap spre Neubauer, apoi am scos din servietă un plic din hârtie de Manila. I-am arătat ce era înăuntru.

— Iată cum vor arăta lucrurile, Barry. Ia uite-o şi pe-asta. Şi restul, am spus.

— N-ai să îndrăzneşti, a mormăit el arătându-şi colţii.

— Ba dimpotrivă. După cum am spus, tu alegi. Poţi oferi versiunea ta de adevăr. Dacă nu vrei, e în regulă şi-aşa. Transmitem iar în direct.

Molly a început să filmeze din nou, iar eu am repetat comentariile introductive. De data asta, mai calm şi mai convingător.

— Înainte ca acest proces să se încheie, am continuat, veţi înţelege că Barry Neubauer este un ucigaş şi că toţi cei care stau pe scaunele acestea au contribuit fie la crimă, fie la ascunderea ei. Odată ce veţi vedea ce au făcut, nu veţi avea niciun grăunte de milă pentru ei. Credeţi-mă pe cuvânt.

Poporul va vedea că Barry Neubauer l-a omorât pe fratele meu cu mâna lui sau a angajat pe cineva să-i ducă

la îndeplinire demersul sângeros. Vom arăta de asemenea că, laolaltă cu mijloacele şi ivirea ocaziei perfecte de a scăpa de el, a avut şi un mare motiv s-o facă. Când veţi auzi motivul, veţi înţelege totul. Recunosc că acestea nu sunt nişte circumstanţe ideale pentru stabilirea inocenţei sau a culpabilităţii unui om, am spus.

— Serios? a spuse Bill Montrose. Ăsta-i primul lucru inteligent pe care l-ai spus până acum, Mullen.

L-am ignorat pe Montrose. Ştiam că lucrul cel mai important în acel moment era să merg înainte şi să nu mă las cu niciun chip tras înapoi. Gura mi se uscase prea tare ca să pot continua. M-am oprit şi am ridicat paharul meu cu apă. Mâna îmi tremura atât de rău, că era cât pe-aci să-l scap.

Însă vocea îmi era sigură.

— Dacă rămâneţi cu mine, veţi vedea că acest proces este cel puţin la fel de just ca orice alt proces pe care l-aţi urmărit în ultimul timp. Tot ce urmărim aici este imparţialitatea.

În primul rând, domnul Neubauer va beneficia de consultanţă. Şi nu vorbesc de un avocat necopt, plătit prost şi exploatat la greu, ca cei desemnaţi în cazul unor acuzaţi locali care sfârşesc pe scaunul electric. Este vorba despre distinsul domn Bill Montrose, asociat fondator şi şef al comisiei manageriale de la o mare firmă de avocatură din New York. Şi, de vreme ce domnul Montrose este de mult timp avocatul personal al domnului Neubauer şi recent l-a reprezentat cu succes în anchetă, cunoaşte extrem de bine toate chichiţele acestei speţe. Dacă vă gândiţi că adversarul domnului Montrose voi fi eu, un mucos de douăzeci şi nouă de ani abia ieşit de pe băncile facultăţii, această disproporţie este, dacă ne gândim bine, în favoarea inculpatului.

Judecător în acest proces va fi bunicul meu, Macklin Reid Mullen, am spus, prilej pentru Montrose de a se înfuria din nou. Stenograful este Mary Stevenson, grefier la Tribunalul Municipal al oraşului New York de treizeci şi

şapte de ani.

Încă o dată, îmi dau seama că ceea ce facem este mai mult decât neobişnuit. Tot ce pot spune este să urmăriţi procesul. Daţi-ne o şansă. Apoi judecaţi şi singuri. Bunicul meu a venit în această ţară din County Clare, Irlanda. Şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani lucrând ca jurisconsult şi apără legea şi dreptatea mai mult decât oricine altcineva, asta incluzând şi profesorii mei de la facultate.

Într-un proces penal, judecătorul nu are ca atribuţii hotărârea vinovăţiei sau a nevinovăţiei, ci girarea neînţelegerilor dintre avocaţi privind probele sau procedurile şi menţinerea unui proces corect. În acest caz, am spus, fixând intens obiectivul, voi veţi fi juraţii. Macklin nu este aici să emită un verdict, ci doar să gestioneze desfăşurarea procesului. Şi se va descurca de minune. Asta-i tot ce vă pot spune pentru moment. Următorul va vorbi domnul Montrose.

Capitolul 87

Bill Montrose era singurul dintre invitaţii noştri care nu purta cătuşe. Stătea pe scaun gânditor. Apoi, ca orice jucător bun de pocher, s-a întors şi m-a studiat.

Am făcut tot ce-mi stătea în putinţă să uit importanţa crucială a următoarelor câteva secunde. Dacă ar fi fost într-adevăr interesat de binele clientului său, modul lui de a acţiona ar fi fost curat. Dar ca mulţi alţi avocaţi de mare succes şi cu toate astea relativ necunoscuţi, Montrose ajunsese într-un punct în care tânjea după ceva faimă şi glorie care să-i legitimeze bogăţia şi proprietăţile. Ştiam lucrurile astea despre el încă de pe vremea când lucram la Nelson, Goodwin & Mickel. După spusele colegilor, se autoproclamase un avocat pledant mult mai bun decât Johnnie Cochran sau Robert Shapiro. Bill Montrose avea cumplit de multă încredere în el şi era cel mai mândru avocat dintre cei pe care i-am cunoscut eu. Contam pe asta.

Am respirat adânc când Montrose s-a ridicat în picioare. Şi-a îndreptat privirea către camera de luat vederi. Era marele lui moment. Şi n-avea de gând să stea deoparte.

— Vă rog să nu înţelegeţi sau să interpretaţi greşit, a început. Doar pentru că stau în faţa dumneavoastră asta nu înseamnă că această procedură are vreun dram de legitimitate. Nu are. Nu vă lăsaţi înşelaţi, a continuat după o pauză retorică. Acesta nu este un proces. Aceasta *nu* este o sală de judecată. Bărbatul mai în vârstă din spatele meu, în ciuda agilităţii şi a bunei dispoziţii pe care o afişează, *nu* este un judecător. Aceasta este o parodie de proces.

Trebuie să ştiţi că s-a făcut deja dreptate în acest caz. Vara trecută o anchetă judecătorească a fost condusă pentru a elucida cauzele înecului lui Peter Mullen. În adevăratul proces – a prezidat distinsul Robert P. Lillian –

clientul meu a fost găsit nevinovat.

Pe parcursul acestei anchete, Curtea a audiat un martor care a văzut decedatul scufundându-se într-un ocean cu valuri înalte, noaptea târziu. Nu unul, ci doi medici legişti au prezentat dovezi menite să dovedească faptul că nu a fost vorba de o crimă. După ce a cântărit mărturiile, judecătorul Lillian, într-o decizie disponibilă oricui doreşte să o citească, a conchis că moartea lui Peter Mullen, deşi regretabilă, nu s-a produs decât din vina lui.

Se pare însă că familiei lui îi este imposibil să accepte adevărul. Demarând acest nefericit demers, fratele şi bunicul lui Peter Mullen transformă un accident într-o crimă.

Montrose a făcut o a doua pauză ca pentru a-şi pune în ordine gândurile. Trebuia să recunosc că tipul era foarte bun.

— Acum ei vă cer să-i urmăriţi. Vă rog să n-o faceţi! Închideţi televizorul sau schimbaţi canalul. Faceţi-o acum. Faceţi-o pentru că aveţi încredere în justiţie. Sunt sigur că aveţi.

Montrose s-a aşezat şi m-am întrebat dacă puteam să-l mai facem să mai ia cuvântul.

Macklin a bătut cu ciocănelul în platforma de lemn.

— Această Curte, a spus, se va retrage pentru nouăzeci de minute pentru a permite procurorului şi apărătorului să-şi pregătească martorii. Vă sugerez să vă apucaţi de treabă.

Capitolul 88

După patruzeci de minute de la retragerea Curţii, ABC şi-a întrerupt reportajul despre turneul de golf de la clubul Riviera din L.A. şi a dat legătura lui Peter Jennings în studioul de ştiri din Lincoln Center. O ŞTIRE ŞOCcu litere de-o şchioapă a apărut pe tot ecranul.

— Reporterii de la ABC tocmai au aflat, a spus Jennings cu un accent melodios foarte discret, că mogulul media Barry Neubauer, soţia lui şi cel puţin trei dintre invitaţii lor au fost răpiţi noaptea trecută după petrecerea organizată la reşedinţa lor de vară din Amagansett, Long Island. În conformitate cu o transmisie care rulează acum în direct pe Canalul 70 în East Hampton, răpitorii plănuiesc să-l supună unui proces pe Barry Neubauer pentru uciderea unui bărbat de douăzeci şi unu de ani din Montauk. Procesul, care are loc într-o locaţie necunoscută, este programat să înceapă în mai puţin de o oră.

În timp ce Jennings vorbea cu accentul lui canadian, un cadran roşu a apărut în colţul din dreapta sus al ecranului. Arăta un contur al unui capăt al Long Island-ului şi un titlu cu litere roşii, îngroşate: „CRIZĂ ÎN HAMPTON”.

În câteva minute, posturile CBS („ASEDIU ÎN LONG ISLAND”) şi NBC („OSTATICI ÎN HAMPTON”) au ridicat ancora, preluând subiectul, pentru a fi şi ele părtaşe la scandalul care tocmai izbucnise. Ca şi Jennings, aveau să-şi petreacă următoarele patruzeci şi cinci de minute bătând apa în piuă, în timp ce reporterii aveau să se agate de orice detaliu al acestui subiect fierbinte.

Prima transmisiune ABC a fost un interviu cu detectivul de poliţie Tommy Harrison în parcarea din spatele sediului Poliţiei din Hampton.

— Jack şi Macklin Mullen, a spus Harrison, sunt vechi şi cunoscuţi locuitori ai Montaukului care se pare că au

acţionat ca urmare a frustrării acumulate în urma rezultatului unei anchete în legătură cu moartea lui Peter Mullen de astă-vară.

— Are vreunul din ei dosar penal? a întrebat reporterul.

— Nu înţelegeţi, a spus Harrison. Cu excepţia unui incident minor în care a fost implicat Jack Mullen după moartea fratelui său, niciunul dintre ei nu a fost arestat vreodată. Nici măcar nu au primit vreo amendă pentru depăşirea vitezei legale.

Apoi ABC a dat legătura la Departamenul de Justiţie din Washington unde abia începuse o conferinţă de presă unde un purtător de cuvânt declara:

—… al ostaticilor sechestraţi în Long Island. Cinci dintre ei au fost identificaţi. Este vorba despre: Barry şi Campion Neubauer, Tom şi Stella Fitzharding, care au o casă în Southampton, şi William Montrose, un renumit avocat din New York.

Când purtătorul de cuvânt s-a oprit pentru a se uita peste însemnările lui, a fost bombardat cu o mulţime de întrebări: „În ce scop au fost luaţi ostatici?”, „De ce nu puteţi capta sursa transmisiunii?”, „Ce ştiţi despre răpitori?”. A făcut încă o scurtă declaraţie, apoi a închis conferinţa de presă:

— Răpitorii folosesc un dispozitiv de bruiere care până acum ne-a împiedicat să localizăm sursa transmisiunii. Să divulg mai multe ar fi în detrimentul eforturilor noastre de a rezolva aceasta situaţie pe cât mai repede posibil.

Apoi ABC a dat din nou legătura în studiourile Canalului 70 din Wainscott. Directorul postului, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, J.J. Hart, era alături de avocatul postului, Joshua Epstein. Hart a declarat că nu avea nici cea mai mică intenţie să se lase intimidat de restricţiile guvernului.

— Reporterul nostru, Molly Ferrer, a scos la iveală un subiect extraordinar pentru jurnalismul de televiziune. Nu avem nicio intenţie să *nu* facem cunoscut acest scandal publicului larg.

— Hotărârea este profund neconstituţională, a spus

Epstein. Luni am de gând s-o contest oficial. Dacă nu cumva s-a întâmplat ceva azi-noapte şi eu n-am fost anunţat, trăim încă în democraţie.

— Ca să recapitulăm ce ştim până acum, a spus Jennings, avem cinci ostatici, poate chiar mai mulţi. Bunicul şi nepotul care i-au răpit se pare că au fost scoşi din ţâţâni de moartea în condiţii suspecte a unuia dintre membrii familiei. Şi un proces penal absolut neobişnuit e pe cale să înceapă. În curând vom şti mai multe, dar acum vom da legătura Canalului 70 în East Hampton, unde o transmisiune în direct a procesului în cazul morţii lui Peter Mullen e pe cale să înceapă.

Capitolul 89

— Tribunalul Poporului din Montauk, a spus Macklin cu o voce calmă şi sigură, însărcinat cu aflarea adevărului şi având zero toleranţă pentru minciună, este chemat la ordine.

Apoi a bătut cu ciocănelul, scoţând un pocnet răsunător.

Eu şi bunicul am schimbat o privire rapidă conştienţi de importanţa momentului, înainte s-o chem pe Tricia Powell la boxă. Cred că tânăra înţelesese însemnătatea unei apariţii televizate, dar probabil nu şi ce avea să i se întâmple. După ce a depus jurământul, am început.

— Doamnă Powell, am auzit că v-aţi făcut o apariţie strălucitoare şi elegantă la petrecerea din acest an.

— Bănuiesc că te referi la noul meu Mercedes.

— E un progres fulminant, nu? Într-o vară sunteţi asistent executiv la Mayflower. Vara următoare vă găseşte conducând un sedan de patruzeci şi cinci de mii de dolari.

— Am avut un an bun, a spus Tricia Powell cu ceva indignare în voce. În februarie am fost avansată în postul de director de protocol.

— Iertaţi-mă că-mi bag nasul, dar cât câştigaţi anul trecut?

— Treizeci şi nouă de mii.

— Şi acum?

— Nouăzeci, a spus cu mândrie.

— Deci, la câteva luni după ce aţi minţit la anchetă că l-aţi fi văzut pe fratele meu înotând în valurile reci ca gheaţa la petrecerea lui Neubauer, sunteţi promovată şi salariul aproape că vi se triplează. Sperjurul v-a folosit mai mult decât o diplomă MBA la Harvard.

— Domnule judecător, a lătrat Montrose.

— Se admite, a spus Macklin. Încetează, Jack.

— Îmi cer scuze. Luni, după ce aţi depus mărturie că l-

aţi văzut pe fratele meu înotând în apa de un grad în timpul serviciului, salariul dumneavoastră a crescut cu cincizeci şi unu de mii de dolari. Există şi altceva în afara mărturiei dumneavoastră care să vă fi făcut infinit mai preţioasă pentru firmă?

— Da, există, dar nu cred că vreţi s-o auziţi, a spus Powell. Una peste alta, nu se potriveşte cu teoria conspiraţiei pe care o tot propovăduiţi.

— Vă rog, doamnă Powell. Daţi-mi o şansă. Curtea vrea să audă versiunea dumneavoastră.

— Am muncit între cincizeci şi şaizeci de ore pe săptămână. Nu aveam cum să rămân în postul de asistentă pentru mult timp.

— Cred că aveţi dreptate, am spus, deschizând dosarul pe care-l ţineam în mână. Doamnă Powell, vă arăt ceea ce am marcat drept Proba Poporului A.

I-am înmânat documentul.

— Îl recunoaşteţi?

— Da.

— Ne puteţi spune ce reprezintă?

— Este evaluarea mea pe şase luni la compania Mayflower. Cum aţi intrat în posesia ei? a întrebat ea.

— În momentul de faţă asta nu are nicio relevanţă, am spus. Recunoaşteţi semnătura din josul ultimei pagini? am întrebat, arătând spre semnătura ei.

— Ea mea.

— Domnule judecător, am spus, privind spre Mack, Poporul oferă Proba Poporului A drept dovadă în acest caz.

Mack s-a întors către Montrose.

— Vreo obiecţie?

— Obiectez contra întregii proceduri, a spus Montrose.

— Se respinge, a rostit Mack. Proba Poporului A se admite. Continuă, Jack.

— Am să trec peste partea de deschidere care precizează zilele în care aţi ajuns târziu sau nu v-aţi prezentat deloc, bolnavă fiind, şi voi citi din partea denumită „Concluzie. Paşii următori”. Cred să ar trebui să

ne ofere o idee corectă despre impresia pe care i-aţi făcut-o patronului înainte de data morţii fratelui meu. Rugaţi să evalueze performanţele dumitale privind conduita, eforturile depuse şi competenţa generală, cu note de la zero la zece, cei trei supervizori nu v-au dat note mai mari de şase, am spus. Citez din ultimul paragraf: „Doamna Powell primeşte un avertisment scris.În condiţiile în care calitatea muncii depuse nu se ameliorează substanţial în următoarele luni, va fi concediată”.

— Ei bine, cred că am evoluat uluitor de bine în munca mea, a spus Tricia Powell.

Capitolul 90

Bill Montrose a sărit din scaun într-o clipită. Cu claia lui de păr alb, trupul robust şi mişcări smucite şi hotărâte, semăna puţin cu un dirijor de la Lincoln Center. A stat nemişcat în faţa camerei. Amintea de un dirijor concentrat care aşteaptă ca orchestra să se aşeze.

— Doamnă Powell, a spus, odată ieşit din transă, aţi fost *în vreun fel* recompensată pentru mărturia de la ancheta de astă-vară?

— În mod cert, nu, a confirmat Powell. Cu niciun ban.

— Vi s-a promis ceva, orice, de către Barry Neubauer sau de vreo altă persoană care a acţionat în numele său?

— Nu.

— Vi s-au fluturat perspectivele vreunei promovări, o creştere salarială, un birou mai bun, un instructor personal, sau chiar o pereche nouă de pantofi?

— Nu! a spus Powell indignată.

— Doamnă Powell, Jack Mullen pare să-şi fi făcut o idee falsă cum că există ceva scandalos într-o persoană ambiţioasă şi talentată care a atras atenţia directorului general. Nu există. Nu aţi făcut nimic pentru care să vă simţiţi datoare să vă cereţi scuze.

— Mulţumesc.

Am ţâşnit din scaun.

— Domnul Montrose are vreo întrebare?

— Evident că am. Doamnă Powell, permiteţi-mi să vă întreb cum anume aţi ajuns în această sală de judecată în această după-amiază. Nu sunteţi aici din propria dumneavoastră voinţă, nu?

— Bineînţeles că nu, spuse Tricia. Niciunul dintre noi nu este.

— Ne puteţi spune cum aţi ajuns aici?

— Mergeam cu maşina spre casă, când un bărbat a

răsărit de pe bancheta din spate. M-a amenințat.

— Erați speriată?

— Dumneavoastră n-ați fi fost? Era să fac un accident.

— Și apoi?

— M-a dus la o casă, unde m-a obligat să intru în spatele unei camionete pentru lapte urât mirositoare unde erați dumneavoastră și familia Fitzharding.

— Cât timp ați stat în camionetă?

— Aproape șapte ore.

— Și acum sunteți liberă să plecați? a întrebat Montrose.

— Nu.

— Dacă domnul Mullen v-o permite, vă puteți întoarce la locul dumneavoastră, doamnă Powell.

— Mulțumesc.

După ce Tricia Powell și-a reluat locul, Montrose s-a întors cu fața spre cameră. Era pe punctul de a ține un discurs, când fața i s-a schimonosit. Rămase efectiv cu gura căscată.

Capitolul 91

Montrose o urmărea alarmat pe Jane Davis păşind pe pardoseala de piatră, zgomotul paşilor ei reverberând în încăpere.

Jane era îmbrăcată în pantaloni şi o bluză neagră, şi nu părea nervoasă sau temătoare, cum fusese la anchetă. L-a fixat pe Montrose, apoi s-a întors şi a privit drept spre Barry Neubauer.

Pentru a-şi demonstra indiferenţa, Neubauer a afişat un zâmbet superior. Jane i-a întors zâmbetul liniştită.

— Poporul o convoacă pe doamna doctor Jane Davis, am anunţat, iar ea a mers până la locul unde Fenton aştepta în mână cu Biblia familiei.

Dacă la anchetă îi tremuraseră mâinile, acum părea extrem de calmă. A pus o mână pe coperta din imitaţie de piele a Bibliei şi ajurat să spună adevărul.

— Doamnă doctor Davis, i-am spus în timp ce lua loc, apreciem posibilele consecinţe ale declaraţiilor dumneavoastră de azi. Vă suntem recunoscători.

— Vreau să fiu aici, a afirmat. Nimeni nu trebuie să-mi mulţumească.

Apoi Jane şi-a dat capul pe spate şi a respirat adânc.

— Doamnă doctor Davis, am început, sunteţi, vă rog, amabilă să vă treceţi în revistă pregătirea, pentru cei prezenţi?

— Bineînţeles. Am absolvit prima din clasă liceul din East Hampton în 1988 cu statutul de posesor al unei burse naţionale. Tind să cred că am fost singurul elev, în zece ani, admis la Harvard de la liceul din East Hampton, însă nu mi-am permis plata taxelor şi am mers la Universitatea Binghamton.

— Unde v-aţi luat diploma de licenţă?

— La Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii

Harvard, apoi mi-am făcut rezidenţialul la spitalul UCLA din Los Angeles.

— Pe ce post sunteţi angajată în prezent?

— De doi ani funcţionez ca medic legist şef la spitalul din Long Island şi de asemenea legist-şef specializat în decese survenite în urma unor agresiuni pentru districtul Suffolk.

— Domnule judecător, am spus, uitându-mă la Mack, Poporul o numeşte pe doamna doctor Jane Davis ca martor specialist în patologie şi medicină judiciară.

Mack s-a întors spre Montrose, care era încă extrem de agitat.

— Sunt sigur că domnul Montrose nu are nicio obiecţie împotriva mărturiei doamnei doctor Davis, dat fiind că a chemat-o ca martor specialist şi în ancheta din vară. Corect, domnule avocat?

Montrose a dat din cap zăpăcit şi a bolborosit:

— Nicio obiecţie.

— Doamnă doctor Davis, am continuat, dumneavoastră aţi făcut autopsia fratelui meu?

— Da.

— Doamnă Davis, înainte ca dumneavoastră să ajungeţi în sala de judecată, doamna Powell a descris cum a fost răpită înainte de începerea acestui proces. Ne-aţi putea împărtăşi propria dumneavoastră experienţă de dinainte de ancheta din vară?

A aprobat cu un semn din cap.

— În noaptea care preceda ziua depoziţiei, a spus, un bărbat a pătruns în casa mea. Eram în pat, dormeam. M-a trezit şi mi-a pus o armă între picioare. A spus că era îngrijorat pentru mărturia mea. Fusese trimis să mă „instruiască”. A spus că dacă voi sufla ceva la anchetă, va veni înapoi să mă violeze şi să mă omoare.

Pentru prima oară de când intrase în cameră, Jane şi-a plecat capul privind în podea.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Jane, i-am spus.

— Ştiu.

— Ce ai făcut în sală a doua zi? am întrebat-o. La anchetă.

— Am comis sperjur, a spus Jane Davis, tare şi răspicat. Şi a continuat: în cadrul efectuării autopsiei fratelui dumneavoastră, am făcut douăzeci şi şase de seturi de radiografii. Am făcut şase biopsii, analize de sânge şi cercetări de laborator amănunţite. Peter avea nouăsprezece oase sfărâmate, inclusiv cele de la ambele braţe, plus încheieturile, opt degete şi şase coaste. Craniul îi era fracturat în două locuri şi avea trei vertebre fisurate. În câteva cazuri, bătaia administrată lăsase pe cadavrul lui nişte urme atât de bine conturate de pumni şi picioare, încât păreau desenate pe el. Mai mult decât atât, ţesutul pulmonar al lui Peter nu arăta a ţesut de înecat. Nivelul de saturaţie era al unei persoane care a fost aruncată în apă *după* ce a încetat să mai respire. Dovezile că Peter fusese lovit şi omorât în bătaie, apoi târât şi aruncat în apă erau copleşitoare. Faptul că Peter Mullen a fost ucis este la fel de incontestabil ca prezenţa mea aici, în acest moment.

Capitolul 92

Montrose s-a ridicat de pe scaun. Încordarea i se citea în inflexibilitatea maxilarului. Aproape că-l auzeam repetându-şi că el era marele Bill Montrose.

— Există oare un astfel de lucru, un proces curat care nu este tocmai curat? a întrebat. Bineînţeles că nu. Dar răpitorii noştri ar vrea să vă facă să credeţi că există. „Ştiu că nu este tocmai procedura legală”, sugerează domnul Mullen cu o ridicare de umeri în chip de scuză, „ca avocaţii să fie târâţi din maşina lor sub ameninţarea armei în mijlocul nopţii. Dar daţi-ne o şansă, suntem oameni obişnuiţi ca şi voi. Am fost nevoiţi să acţionăm astfel pentru că sistemul este viciat, sistemul este nedrept”. Dar nu aşa funcţionează justiţia. Cu siguranţă nu cum ar trebui să funcţioneze după Constituţia şi legile acestei ţări.

Montrose a tresărit ca şi cum s-ar fi simţit ameninţat de pronunţarea cuvântului constituţie ca de o lovitură fizică.

— Justiţia, a continuat, nu înseamnă să fii un pic mai corect decât se aşteaptă de la tine. Înseamnă să fii corect. Punct. Şi cum poate fi ăsta un proces corect când procurorul poate ataca apărarea cu un martor surpriză ca Jane Davis?

Mă săturasem până peste cap de retorica lui Montrose. Dacă Macklin avea de gând să îngăduie discursuri, atunci aveam să ţin şi eu unul.

— Toţi cei prezenţi în această sală de judecată vă înţeleg frustrarea, am spus, ridicându-mă de pe scaun. Am fost în sală astă-vară când doamna doctor Davis, după ce a fost terorizată toată noaptea, a declarat că moartea fratelui meu fusese accidentală. Ca şi dumneavoastră, tânăra procuroare Nadia Alper a rămas interzisă, nefiind pregătită să interogheze la rândul ei martorul. Dar, chiar dacă tacticile cu care aveţi de furcă acum sunt aproape identice

cu cele cărora şi ea a trebuit să le facă faţă, există o diferenţă fundamentală, am spus simţind cum mi se aprind obrajii. La anchetă, procurorul a fost atacat printr-o minciună. Dumneavoastră vi s-a spus adevărul, un adevăr pe care probabil l-aţi ştiut întotdeauna.

Vă place să tot bateţi apa în piuă despre ce mascaradă este acest proces, domnule Montrose. Ce vă preocupă cu adevărat este faptul că nu se îndepărtează prea mult de unul corect. După ce, timp de douăzeci şi cinci de ani, i-aţi apărat neobosit pe cei bogaţi şi puternici, aţi devenit atât de pervertit încât orice aduce puţin cu un proces onest devine de-a dreptul jignitor. Vă sugerez să treceţi peste asta.

— În ordine, e de ajuns, a rostit într-un final din scaunul lui Mack. Acest proces se amână pentru diseară.

Capitolul 93

De data asta, când POPORUL CONTRA LUI BARRY NEUBAUERa fost amânat, maşinăria de fabricat ştiri era alimentată cu combustibil şi pregătită să pornească motorul. „Asediul din Long Island” era relatarea cu cea mai mare audienţă de ani buni de zile. Şi era şi uşor de făcut. Jumătate dintre reporterii şi producătorii care investigau subiecte în acea seară se aflau deja în Hampton încă de dimineaţă.

Din momentul în care Canalul 70 şi-a încetat emisia, celelalte canale au început competiţia adresându-se naţiunii. Au dat pe post profile pe care reţelele lor le încropiseră în ultimele două ore. Ţara a aflat cum Barry Neubauer intrase prin căsătorie într-una dintre cele mai distinse familii, deţinătoare a mai multe edituri, cum îşi extinsese afacerile în radio şi televiziune, parcuri tematice şi internet. Discursuri laudative ale muncii lui au fost ţinute de concurenţi ca Ted Turner şi Rupert Murdoch.

Lumea a mai aflat că avocatul lui personal, licenţiat la Yale, Bill Montrose, nu mai pierduse un caz de şaptesprezece ani. Montrose îşi cimentase reputaţia într-o sală de judecată din Fort Worth în urmă cu nouă ani, apărând un fermier înstărit care omorâse un jucător profesionist de tenis pe care-l suspectase – pe nedrept – că se culcase cu amanta lui. Colegii de breaslă spuneau că Montrose l-a hărţuit atât de rău pe procuror, încât statul, care insista ca acuzatul să fie încadrat la crimă de gradul doi, a trebuit să se mulţumească doar cu o amendă de o mie de dolari pentru posesie ilegală de armă.

Apoi a venit potopul de ştiri despre Mulleni. Interviuri cu localnici de vază mişcaţi de moartea mamei şi a tatălui lui Jack, care arătau cât de puţin aveau Jack şi Macklin din profilul unui terorist.

— Singurul motiv pentru care mai sunt acum primar în Montauk, a spus Peter Siegel, este pentru că Macklin nu a fugit. Iar Jack este un adevărat fiu al locului.

— Cei doi sunt nişte Kennedy ai clasei muncitoare din Montauk, a completat Dominick Dunne, care venise în oraş în calitate de corespondent al revistei *Vanity Fair.* Aceeaşi mină sănătoasă şi aceeaşi charismă, aceeaşi înclinaţie spre măgulire specifică irlandezilor catolici şi acelaşi blestem tragic.

Reportajul arăta cât de repede se răspândise povestea în East End. Când un bancher bronzat care tocmai cobora dintr-un Porsche în faţa unui magazin de vinuri din East Hampton a fost abordat de un reporter, a răspuns:

— Sper să scape cu viaţă.

Exprima sentimentul dominant al clasei bogate.

Localnicii vedeau diferit lucrurile. Puteau să se ascundă prin formule nepărtinitoare de genul „Sper ca toată lumea să ajungă acasă teafără”, dar singurii de a căror siguranţă le pasă erau cei doi Mullen şi prietenii lor.

— Dacă aţi şti cât a îndurat această familie în ultimii ani, a spus Denise Lowe, chelneriţă la Pancake House, aţi înţelege că este vorba despre o tragedie americană. E atât de trist. Cu toţii îi iubim pe Jack şi Macklin.

Dar abia aproape de miezul nopţii, când crainicii de ştiri au plecat acasă şi marii guru ai talk-show-urilor au preluat ştafeta, a apărut primul comentariu editorial cu adevărat solidar. Ca şi alte daţi, vocea din faţa microfonului îi aparţinea lui Geraldo.

În acea noapte, transmitea de la barul restaurantului Shagwong. Moderând emisiunea ca şi cum ar fi fost o dezbatere locală, Geraldo a dat cuvântul localnicilor. I-a încurajat ca prin aduceri aminte să-şi exprime sentimentele pe care le nutreau pentru Mack şi Jack.

— Un motiv pentru care Macklin s-ar simţi confortabil în noul lui rol, a spus Gary Miller, patronul unei creşe, este că, neoficial, el a fost judecător în acest oraş timp de douăzeci de ani. De fapt, chiar acum stăm în sala lui de judecată

favorită.

Geraldo a intrat în direct cu Chauncy Howells, decan la Facultatea de Drept Columbia.

— Jack Mullen nu a fost un student bun, ci un student *excepţional,* a spus Howells. Unul cu cea mai ascuţită minte dintre toţi studenţii cărora le-am predat. Cu toate acestea, nu a aplicat pentru nicio slujbă de stagiar. Asta sugerează că plănuia procesul ăsta de ceva timp şi că luase în calcul şi consecinţele. Nu am nici cea mai mică îndoială că pentru Jack Mullen asta a fost o decizie morală, etică şi bine cumpănită.

Să nu interpretaţi greşit, a cerut Geraldo în încheiere, Jackson şi Macklin Mullen nu sunt nişte fanatici sau radicali, nici măcar nişte nebuni. Sunt oameni care, asemenea mie şi dumneavoastră, sunt sătui până peste cap de nedreptăţile flagrante din sistemul penal. Singura diferenţă este că ei au simţit pe pielea lor aceste nedreptăţi. Aşa că s-au hotărât să facă ceva în sensul ăsta. Rugăciunile noastre sunt pentru *toţi cei* implicaţi în această tragedie. Noapte bună, prieteni.

Şi, în timp ce reţelele şi staţiile de transmisie îi dădeau înainte cu POPORUL CONTRA BARRY NEUBAUER, FBIa descins în Hampton. În bocancii lor deformaţi cu talpă de cauciuc, cu tunsorile lor urâte şi sedanuri dintre cele mai banale, arătau la fel de nepotriviţi cu locul ca nişte sărăntoci într-un palat.

Capitolul 94

— Dacă nu sunt suficient de atent, m-aş putea obişnui cu un loc ca ăsta, a spus Macklin, trecând un deget lung şi osos peste lambriurile din mahon vechi care făceau ca încăperea să pară scoasă dintr-o casă parohială din mini-serialele englezeşti.

Stăteam lângă biblioteca din colţ, cea de lângă încăperea pe care o transformasem în sală de judecată. Eu şi Mack ne-am trântit pe duşumeaua lustruită de stejar, cu faţa la fereastra mare şi înaltă cu vedere spre plaja pustie. Mă simţeam de parcă tocmai trecusem cu bine de prima zi de o sută de ore.

— Mă gândesc la Marci, Fenton şi Hank, am spus. N-ar fi trebuit să îi lăsăm să se implice.

— E un pic cam târziu pentru asta, Jack. În afară de asta, ei au vrut să fie aici, spuse Macklin repezit. Şi sper să ai mai multe atuuri în mână decât ai arătat astăzi.

— Ce zici despre depoziţia lui Jane? l-am întrebat.

— Asta-i tot ce ai avut mai bun. Dar nu-l incrimina pe Neubauer. Nici măcar un pic. Unde-s dovezile zdrobitoare, Jack?

— Nu poţi arde etapele, Mack, i-am spus. Cum spunea Fenning, vechiul meu profesor de tehnici de pledoarie, trebuie să construieşti acuzarea „cărămidă cu cărămidă”.

— Păi atunci construieşte-o naibii odată şi fii sigur că e solidă! Acum ajută-mă, Jack. Trebuie să mă bag în sacul de dormit. Oricum, n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

Am apucat o mână lungă şi noduroasă şi am tras zdravăn. De vreme ce era acolo, l-am îmbrăţişat. Simţeam că strâng în braţe un sac cu oase.

— Să nu cumva să-mi îmbătrâneşti, Mack, i-am spus. Am prea mare nevoie de tine.

— Mă simt de parcă aş fi îmbătrânit cu zece ani în

ultimele zece ore. Nu-i prea bine când îţi începi ziua în faţa microfonului.

Capitolul 95

Biblioteca avea un balcon şi, odată Mack instalat, am deschis uşa de sticlă şi am ieşit afară. Ştiam că nu trebuia să mă duc acolo, dar trebuia să-mi limpezesc gândurile. Voiam să mai trec totul prin filtrul gândirii încă o dată, în special motivul principal pentru care speram să scăpăm nepedepsiţi.

Balconul era lipit de colţul casei. Oriunde ai fi privit, spre est către far sau spre vest către oraş, nu se vedea nicio locuinţă. În frumuseţea ei rece, noaptea din Montauk te poate face să te simţi la fel de insignifiant ca o muscă strivită de pervazul unei ferestre. Dar în acea noapte, senzaţia de micime era mângâietoare. Iar stelele sclipeau orbitor.

Unul dintre multele şi fericitele efecte secundare ale gânditului în perspectivă este că te ajută să adormi. M-am întins pe scândurile de cedru şi după câteva secunde pluteam pe aripile somnului.

Am fost smuls din somn de zgomotul unor paşi la capătul culoarului.

Era prea târziu ca să mai fug. Am sărit în picioare, încercând să disting în întuneric. Poate era FBI-ul. O voce groasă, înspăimântătoare, urma să-mi ordoneze să mă aşez pe burtă cu mâinile la spate.

Spusesem suficient de clar, speram, că nu aveam de gând să facem vreun rău ostaticilor. Nu era nevoie să mă împuşte pe loc. Aproape că am spus cu voce tare:

— Nu e nevoie să trageţi.

Am simţit parfumul delicat al Paulinei înainte de a o vedea.

— E o nebunie că te-ai întors aici, i-am spus când a ieşit

din întuneric.

Dar nu am spus-o cu cine ştie ce hotărâre. Am simţit că şi ea s-a gândit la acelaşi lucru ca şi mine, anume că ar putea fi ultima noastră noapte împreună pentru mult timp de acum încolo.

— Deci sunt nebună, a spuse ea.

— Dacă eşti, atunci ai nimerit unde trebuie.

Pauline s-a întins şi s-a aplecat peste mine şi pentru câteva minute am uitat totul, în afară de cât de norocos eram că o aveam lângă mine. Gândul mă umplea de durere.

— N-am vrut să zic asta, Paulie dragă. Sunt chiar fericit că te-ai întors din New York.

— Ştiu, Jack. Aşa că dă-i dragei tale o sărutare.

Capitolul 96

O oră mai târziu, eu şi Pauline eram încă pe balcon la adăpostul acoperământului a o mie de stele orbitoare.

— Ai luat rezultatele analizelor de sânge de la Jane? m-a întrebat ea încetişor.

Eram atât de departe încât nu am înţeles ce voia să spună.

— Nu, mâine. Dimineaţă, sper. Dar tu? Cum ţi-a mers în lumea mare şi rea?

— Bine, a spus Pauline cu cel mai încântător surâs. Foarte bine, Jack. Ai să fii fericit.

— De câţi ai reuşit să dai?

— Doisprezece din doisprezece.

— Şi câţi au semnat?

— Toţi. Până la unul, Jack. Îl urăsc pe nenorocitul ăla de Neubauer la fel de mult ca şi noi.

— Se pare că am angajat investigatorul care trebuia, am spus, sărutând-o din nou.

— Miroşi repede talentul. Ah, să nu uit, Jack, eşti *faimos.*

— Faimos în sensul bun? Sau rău?

— Depinde de canal şi de moderator. Tipul de la *Joacă dur* spune că tu şi Mack ar trebui să fiţi târâţi în piaţa oraşului şi spânzuraţi.

— Ar face televiziunea prea puternică.

— Acum zece minute Geraldo v-a comparat cu nişte eroi din Revoluţia Americană.

— Întotdeauna am spus că Geraldo merită tot respectul.

— De când?

— Din seara asta.

— Şi mai e şi tipa aia care prezintă vremea pe Fox, care mi se pare că vrea să fie mama copilului tău.

— Ar trebui să-i spună cineva că sunt deja luat.

— Răspuns bun, Jack. Înveţi.

— Adevărat. Dacă e vorba de facerea vreunui copil care să mă implice, are să fie cu o femeie care nu prezintă vremea şi pe care o cheamă Pauline Grabowski.

A urmat o pauză plăcută.

— Pauline?

— Ce mai e, băiete avocat?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. De asta sunt aici, a şoptit ea. Probabil ăsta-i motivul pentru care toţi ne aflăm aici, Jack.

— Te iubesc mai mult decât am crezut că pot vreodată iubi pe cineva. De fapt, te ador. Mă surprinzi, în sensul bun al cuvântului, aproape în fiecare zi. Îţi iubesc entuziasmul, compasiunea, râsul ăla dulce şi molipsitor. Nu mă satur niciodată să fiu cu tine. Îmi lipseşti teribil când nu eşti cu mine.

M-am oprit şi am privit-o în ochi. Pauline îmi întoarse privirea fără să clipească.

— Vrei să fii soţia mea? am şoptit.

De data asta tăcerea era înfricoşătoare. Mi-era teamă să fac o mişcare.

Într-un final, m-am ridicat sprijinindu-mă într-un cot şi m-am aplecat peste ea. Faţa îi strălucea pur şi simplu. Era mai frumoasă ca niciodată.

Când a dat din cap printre lacrimi, încurcătura vieţii mele fusese rezolvată.

Capitolul 97

Christopher Ames, locotenent în Garda de Coastă în vârstă de 29 de ani, stătea în spatele parbrizului conic al elicopterului Blackhawk 7000 cu reacţie şi se purta ca şi cum noaptea ar fi fost jocul lui video preferat. Era în misiune, căutând milionarii dispăruţi, dar nu o făcea cu tragere de inimă. Nu-i plăcuse în mod deosebit niciunul dintre milionarii pe care-i căuta. Niciunul dintre cei trei.

La douăzeci şi şapte de kilometri depărtare de Montauk se afla Block Island. Ames îşi petrecuse ziua survolând fiecare centimetru pătrat. Zero. Asta nu prea-l surprindea.

Se grăbea să ajungă în Long Island, executând manevre uşoare, nimic care să-l aducă în faţa Curţii Marţiale. Aruncă o privire la indicatorul de viteză: 450. La naiba, simţea că zboară cu de două ori pe-atât. Zbura la mai puţin de cincisprezece metri de crestele albe tari ca piatra.

La farul din Montauk o luă la dreapta şi zbură de-a lungul coastei abrupte şi ascuţite. La lumina lunii, părea că se prăbuşeşte în valuri.

Se gândi să zboare deasupra stâncilor câţiva kilometri înainte să schimbe direcţia şi să aterizeze pe aeroportul MacArthur. Atunci descoperi clădirea întunecată şi joasă dintre nisipuri.

Căutase după case de vacanţă de multimilionari toată ziua, dar asta era prea de tot, chiar şi după standardele elevate ale investitorilor în imobile cu vedere la ocean de prin acele părţi. Lucioasă şi şerpuitoare, aluneca la nesfârşit printre stânci.

Cu toate astea, în primul weekend al verii, nu era aprinsă nicio lumină. Ciudat, şi ce pierdere. *Cineva* trebuia să folosească casa asta mare.

Apăsă pe manetă şi marea pasăre păru că scrâşneşte în mijlocul aerului. Asta-l făcu să se gândească la un personaj

de desene animate care-şi dă seama puţin cam prea târziu că a depăşit în viteză marginea unei stânci. Apoi, pentru a nu ştiu câta oară în acea zi, locotenentul Ames înclină aparatul dezbor spre vilă.

De aproape, putu vedea că vila nu era terminată. Se învârti în jurul zonei lipsite de iarbă ca o maşină de aprovizionare în jurul unui tir. Turbina motorului ciopârţi un ciclon de praf care se aşeza peste orice întâlnea în cale – de la terasa din faţa casei până la maşina masivă de nivelat de la capătul aleii care duce spre garaj.

Tocmai se pregătea să se îndepărteze şi să se îndrepte spre aeroport, când zări o bicicletă sprijinită de unul dintre puţinii copaci.

O lumină cu lanterna lui de 8 000 de waţi şi văzu un lacăt deschis atârnând pe roata din spate.

„Ce avem noi aici?”

Înconjură din nou locul, de data asta cu mai multă băgare de seamă. Plană la înălţimea acoperişului şi-şi plimbă farurile de-a lungul şirului de ferestre negre.

În acel moment, îi văzu pe cei doi practic sub nasul lui, pe balcon. Amândoi goi puşcă.

Ames era pe punctul de a pune mâna pe radioul cu două canale când femeia se ridică şi se întoarse în lumina farurilor. Era frumoasă, şi nu în genul manechinelor cu buze ţuguiate.

Timp de aproximativ zece secunde, femeia rămase cu mâinile în şolduri şi se uită la el, de parcă încerca să îi transmită ceva important din priviri. Apoi îşi înălţă braţele şi ridică spre el degetele mijlocii de la ambele mâini.

Ames începu să râdă şi îşi aminti de ce îi plăcea America.

„Probabil că am lucruri mai bune de făcut decât să arestez un cuplu pentru că face dragoste într-unul din cele mai frumoase locuri din America de Nord.”

Puse casca la loc, apoi o luă spre aeroportul MacArthur.

Zâmbea încă, gândindu-se la fata care îi arătase ambele degete mijlocii.

Capitolul 98

Eu şi Pauline eram pierduţi în mica noastră lume, ţinându-ne de mână şi uitându-ne la valuri, când Fenton s-a năpustit pe uşă.

— Jack, Volpi a dispărut!

— Parcă stabilisem să verifici ce face din zece în zece minute, nu? Uşile erau încuiate de două ori?

— Chiar asta am făcut, Jack. Jur. N-a fugit de mult timp. Din fericire, eu şi Pauline eram deja îmbrăcaţi. L-am urmat pe Fenton afară, pe plajă. Ne-am tot uitat de-a lungul ţărmului. *Nimic. Nici urmă de Volpi.*

— Probabil că a luat-o spre vest, spre Blakely. E singura direcţie, am spus.

Toţi trei am alergat spre garaj la maşina Paulinei. Pauline a urcat la volan şi am ieşit de pe aleea noroioasă care ducea la garaj, apoi am făcut la stânga, spre oraş.

— Nu se poate termina aşa, am spus.

Pauline, care mergea mai repede decât aş fi făcut-o eu, a accelerat la maximum. Era cu puţin înainte de două noaptea, iar strada era pustie. După aproape un kilometru a cotit rapid la stânga spre Franklin Cove.

— Opreşte aici, i-am spus Paulinei. Ţărmul e exact în spatele dunei ăsteia de nisip. Îl prindem aici sau ne-am dus naibii.

Am sărit din maşină şi ne-am căţărat unul după altul până în vârful dunei. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Ajunsesem prea târziu. Volpi era deja cu o sută de metri înaintea noastră, pufăind prin nisip şi îndreptându-se încovoiat spre un grup de vile.

Oricum, ne-am grăbit să-l ajungem din urmă şi am micşorat distanţa dintre noi. Dar Volpi, care tocmai ne zărise, alerga pentru viaţa lui şi nu aveam să-l prindem înainte să ajungă la prima vilă.

În timp ce mă zbăteam prin nisip, un glonţ mi-a şuierat pe la ureche venind din spate. Eu şi Fenton ne-am întors şi am văzut-o pe Pauline ţinând în mâini pistolul ei Smith & Wesson. Imediat a mai tras un glonţ în direcţia lui Volpi.

Cel de-al doilea glonţ a trecut probabil foarte aproape de el.

S-a oprit din cursă şi a ridicat mâinile.

— Nu trage!

Am continuat să alergăm. Fenton a ajuns primul. I-a tras lui Volpi un pumn zdravăn care l-a trântit la pământ.Într-o secundă, am fost deasupra lui, şi ne-am descărcat toată furia şi frustrarea acumulate în ultimii ani luându-l la bătaie.

— De ajuns, a spus Pauline. Opriţi-vă.

Dar Fenton nu terminase. A luat un pumn plin de nisip în mână şi i l-a vârât în gură lui Volpi. Volpi s-a înecat încercând să respire, a scuipat şi a reuşit să îngaime câteva cuvinte.

Era rândul meu să fac acelaşi lucru.

— Ce s-a întâmplat cu Peter? i-am strigat în faţă. Ai fost de faţă, nu-i aşa, Frank? Ce s-a întâmplat?

Încă scuipa nisip şi încerca să tragă aer în piept.

— Nu… nu, a reuşit să articuleze.

— Frank, eu vreau doar să aflu adevărul. Nu contează ce ne spui! Nimeni nu va afla nimic despre asta.

Volpi a scuturat din cap, iar Fenton i-a vârât alt pumn de nisip în gură. Volpi a respirat greu, a scuipat şi a horcăit. Aproape că îmi părea rău pentru el.

De data asta l-am lăsat un minut să respire şi să se concentreze.

Gidley însă nu-i dădea pace.

— Acum ştii cum m-am simţit când m-a vizitat prietenul tău. A încercat să mă înece. Nu puteam să respir! Scuipam numai apă sărată. Cum e gustul de nisip, Frank? Mai vrei?

Volpi îşi ţinea ambele mâini în faţa gurii. Încă se îneca încercând să scape de nisipul din gură.

— Da, Neubauer şi-a pus bătăuşii să-l omoare pe fratele tău. Nici până acum nu ştiu de ce. N-am fost acolo, Jack.

Cum poţi crede una ca asta? Dumnezeule, îl plăceam pe Peter.

Doamne, ce bine era să aud lucrurile astea – să scot până la urmă adevărul. Să-l*aud* numai.

— Atât am vrut să ştiu, Frank. Adevărul. Termină cu smiorcăiala, javră ce eşti.

Dar Volpi nu terminase.

— Tot n-ai cu ce să-l înfunzi. Neubauer e prea deştept pentru tine, Jack.

L-am lovit scurt cu dreapta, fără îndoială cel mai bun pumn al meu, şi a căzut cu faţa în nisip.

— Îţi eram dator, nenorocitule.

Fenton l-a apucat de ceafă pe Volpi şi i-a îndesat capul în nisip.

— Şi eu.

Cel puţin ştiam adevărul. Era ceva. L-am târât pe nenorocit la maşina Paulinei şi l-am adus înapoi.

Capitolul 99

Câteva ore mai târziu, după ce eu, Pauline şi Molly am făcut ouă şi cafea pentru toată lumea, ne-am întors în sala de judecată. Nu mai eram în vervă, însă adrenalina a început să pompeze şi m-am înviorat.

După ce Macklin a bătut cu ciocănelul şi a chemat sala la ordine, Montrose s-a lansat într-unul din discursurile lui pompoase, la care ar fi trebuit să lucrăm şi noi toată noaptea.

Am obiectat, iar Mack ne-a cerut să ne apropiem.

— Ştii asta foarte bine, i-a spus lui Montrose. Ar trebui să te axezi pe fapte în loc să filozofezi, dacă aşa se cheamă ce faci tu în momentul ăsta. Şi tu la fel, Jack. Dar din cauza celorlalte restricţii care ţi-au fost impuse, domnule Montrose, şi în interesul echităţii şi al aflării adevărului, dă-i înainte şi ţine-ţi discursul. Dar fă-l mai scurt, pentru numele lui Dumnezeu. Nu întineresc, să ştii.

Am scuturat din cap şi m-am întors la locul meu. Montrose a acaparat scena din nou.

— Aşa-zisul nostru procuror se delectează pătând cu nepăsare reputaţia clientului meu, a spus, aruncându-mi o privire fugară.

Mi s-a părut că se încălzea pentru ceea ce avea să urmeze.

— Până acum nu am recurs la represalii atrăgând atenţia asupra detaliilor triste din viaţa defunctului său frate. Părea nepotrivit şi, speram eu, deloc necesar.

Acum, a spus Montrose, ca şi cum şi-ar fi petrecut noaptea luptând cu propria conştiinţă, nu avem altă soluţie. Dacă, de fapt, moartea lui Peter Mullen nu a fost un accident, ceea ce este puţin probabil, există oameni mult mai susceptibili de a-i fi dorit răul decât Barry Neubauer. Când Peter Mullen a murit la sfârşitul lui mai anul trecut, a

turuit Montrose, dregându-şi glasul, lumea nu a asistat la pierderea noii Maica Tereza. A pierdut un licean care renunţase la şcoală şi care, la vârsta de treisprezece ani fusese deja arestat pentru posesie de droguri. Ar trebui de asemenea să ştiţi că, în ciuda faptului că nu a avut în viaţa lui vreo slujbă permanentă, Peter Mullen avea aproape *două sute de mii de dolari* în cont atunci când a murit. Cu două luni înainte plătise o motocicletă de nouăsprezece mii de dolari cu un plic care conţinea numai bancnote de o mie de dolari.

Cum se făcea că ştiau lucrurile astea? Oare mă urmărise cineva?

— Spre deosebire de domnul nostru procuror, nu sunt atât de iresponsabil încât să stau în faţa dumneavoastră şi să pretind că Peter Mullen a fost traficant de droguri. Nu am suficiente *dovezi* ca s-o afirm. Dar având în vedere trecutul lui, contul din bancă şi modul de viaţă şi neavând altă explicaţie pentru averea lui, ar fi putut fi, nu-i aşa? Şi dacă Peter Mullen îşi petrecea existenţa vânzând droguri probabil că avea şi mulţi duşmani. Aşa se întâmplă în lumea drogurilor, chiar şi în Hampton.

Auzind aceste acuzaţii false am sărit din scaun.

— Nimeni, am spus, nu pretinde că fratele meu a fost un candidat la sfinţenie. Dar nu a fost traficant de droguri. Toată lumea din această încăpere ştie lucrul acesta. Şi nu numai că ştiu asta, dar ştiu exact şi modalitatea prin care acei două sute de mii de dolari au ajuns în contul lui bancar. Pentru că era vorba de banii *lor!*

— Domnule judecător, a protestat Montrose, procurorul nu are niciun drept să se dea astfel în spectacol. Chiar dacă vă este nepot.

Macklin a clătinat din cap.

— Dacă procurorul are ceva ce vrea să împărtăşească totuşi Curţii, a spus el, ar trebui să înceteze cu peroraţiile şi s-o facă. Ar trebui de asemenea să i se comunice că orice nou comportament neprofesional nu va fi tolerat în acest tribunal. Se vrea un proces curat şi, la dracu', chiar aşa are

să fie.

Capitolul 100

După luni în care mă gândisem numai la acest proces, studiind, investigând şi adunând dovezi, în sfârşit sosise momentul adevărului. Voiam dreptate pentru Peter şi poate aveam s-o obţin – *dacă* aveam să fiu suficient de bun, *dacă* aveam să-mi păstrez calmul şi să-mi înfrânez indignarea, *dacă* reuşeam realmente să-l surclasez pe Bill Montrose de data asta. Fără echivoc.

— Am o dovadă zdrobitoare pe care doresc să o prezint Curţii, am spus. Dar mai întâi vreau să lămuresc ceva în legătură cu arestarea fratelui meu pentru posesie de droguri. S-a întâmplat în Vermont acum opt ani. Eu aveam douăzeci şi unu de ani şi eram în clasele superioare la colegiu, iar Peter, care avea treisprezece ani, venise în vizită la mine. Într-o noapte un poliţist local ne-a oprit pentru un far spart. A găsit o scuză să ne percheziţioneze maşina şi a găsit un joint sub scaunul şoferului. Iată cum au stat lucrurile.

Ştiind că abia mă înscrisesem la Facultatea de Drept, cu toate că nu m-am dus la Columbia decât vreo câţiva ani mai târziu, Peter a declarat că jointul îi aparţinea. Nu era. Era al meu. Vă spun toate astea ca să clarificăm lucrurile şi pentru a ilustra că Peter nu era un sfânt, dar era un frate foarte bun. Nimic din ceea ce am să vă arăt nu-l recomandă altfel.

Acum, dacă se poate regla lumina, am continuat, Poporul are câteva probe pe care dorim să le facem cunoscute.

Marci s-a căţărat pe o mică scară mobilă şi a refocalizat două reflectoare de 1 500 de waţi până când acestea au inundat o porţiune de trei metri şi jumătate de perete. În mijlocul suprafeţei luminate am lipit o fotografie mare, colorată.

În ea se vedea un ţânc cu obrăjorii roz, îmbrăcat într-un pulover călduros împodobit cu reni. Copilul era înconjurat de animale împăiate.

— Asta este coperta catalogului de Crăciun de anul trecut de la Bjorn Boontaag, companie deţinută acum de Barry Neubauer. Voi citi ce scrie pe coperta catalogului: „Boontaag este cea mai profitabilă companie de jucării şi mobilă din lume. Cele trei leoaice împăiate de pe copertă sunt foarte popularele Shena, Saydaa şi Mehta, vândute în zeci de mii de exemplare părinţilor din întreaga lume. Catalogul conţine două sute de pagini pline cu jucării, îmbrăcăminte şi mobilă pentru copii”. Poporul oferă această fotografie drept Proba B, am spus.

Apoi am privit de jur împrejurul camerei ca un luptător de guerillă în calmele şi misterioasele secunde premergătoare lansării primei lui rachete.

— Poporul va oferi acum Proba C.

Capitolul 101

— Proba C, trebuie să vă previn, nu este nici pe departe la fel de sănătoasă precum catalogul Boontaag de Crăciun, am spus. De fapt, dacă priviţi împreună cu copiii, ar trebui să le cereţi să părăsească încăperea.

M-am întors încet la masa mea şi am luat un plic de dimensiuni mari de pe ea. În timp ce efectuam această operaţie, i-am cercetat atent faţa lui Neubauer până am văzut prima umbră de panică în ochii îngustaţi.

— Imaginile pe care le voi pune pe perete nu sunt calde şi pufoase. Sunt fierbinţi şi crude, la o privire ascuţită. Dacă celebrează ceva, cu siguranţă nu sunt copiii sau familia.

— Obiecţie! a strigat Montrose. Obiectez cu vehemenţă!

— Lasă proba să hotărască, a spuse Macklin. Continuă, Jack.

Inima îmi bătea tare ca şi cum m-aş fi luptat pentru propria viaţă, însă am vorbit cu un calm supranatural.

— Domnule judecător, am spus, Poporul o convoacă pe doamna Pauline Grabowski.

Pauline a înaintat sprinten spre boxa martorilor. Se vedea că abia aştepta să-şi facă numărul, chiar dacă asta o implica personal.

— Doamnă Grabowski, am început, ce meserie aveţi?

— Până de curând am lucrat ca investigator particular angajat la firma de avocatură a domnului Montrose.

— Cât timp aţi lucrat acolo?

— Zece ani, apoi mi-am dat demisia.

— Cum eraţi văzută de şeful dumneavoastră?

— În zece ani am fost promovată de cinci ori. Mi s-au dat bonusuri de performanţă în fiecare an. Domnul Montrose însuşi mi-a spus că eram cel mai bun investigator cu care a lucrat în cei douăzeci şi cinci de ani de practicare a avocaturii.

Nu mi-am putut reprima un zâmbet văzându-l pe Montrose foindu-se în scaun.

— Acum, doamnă Grabowski, ce rol aţi jucat în investigarea acestui caz?

— Păi, am făcut cercetările obişnuite cu privire la dedesubturi, am vorbit cu potenţiali martori, am adunat documente…

— Gândindu-vă la ziua de marţi, trei mai. Aţi fost la motelul Memory?

— Da.

— Ce aţi găsit acolo?

— Am găsit colecţia privată de fotografii a lui Sammy Giamalva. Am examinat câteva duzini de poze alb-negru.

Acum avea să înceapă.

M-am mişcat cu încetinitorul… luând fotografiile una câte una.

— Doamnă Grabowski, acestea sunt fotografiile?

— Da.

— Le regăsiţi în aceleaşi condiţii în care le-aţi văzut prima oară?

— Da.

— Domnule judecător, Proba Poporului C, douăsprezece fotografii alb-negru, dimensiunea douăzeci pe douăzeci şi cinci.

Montrose a strigat:

— Obiecţie!

Macklin i-a făcut semn să tacă.

— Se respinge. E vorba de probe relevante care au fost autentificate de un martor autorizat. Poţi continua, Jack.

Am ţinut prima fotografie cu spatele la sală şi am examinat-o cu atenţie. Încă îmi provoca greaţă.

Apoi m-am dus spre perete şi am lipit fotografia lângă coperta catalogului Boontaag de Crăciun. Doar când m-am asigurat că era bine lipită de perete şi că nu stă strâmb m-am dat la o parte.

Am lăsat-o pe Molly să focalizeze pe ea, aparatul de filmat rămânând în acest prim-plan.

Primul lucru care i-a lovit pe cei care au văzut fotografia a fost intensitatea nefirească a luminii. Chiar şi în această încăpere bine luminată strălucea ca un neon în noapte. Era tipul de lumină folosită în sălile de operaţie şi morgi. Îţi îngheţa sângele în vene şi te proiecta într-o hiperrealitate de coşmar.

În ton cu intensitatea crudă a luminii, se puteau vedea expresiile înnebunite a doi bărbaţi şi a unei femei surprinşi în plină acţiune. Erau îngrămădiţi unul într-altul în centrul fotografiei, ca şi cum femeia ar fi fost în flăcări şi bărbaţii se înghesuiau în ea pentru a se încălzi.

Numai după ce te obişnuiai cu lumina îţi dădeai seama că femeia dintre cei doi bărbaţi era Stella Fitzharding. Bărbatul care o sodomiza era Barry Neubauer, iar bărbatul din spatele lui, de sub ea, era fratele meu.

Capitolul 102

Fotografia alb-negru a zguduit încăperea ca suflul unei explozii puternice care-i răneşte pe cei din jur, fără să lase urme. Neubauer a fost cel care a rupt tăcerea.

— Ticălos nenorocit! a strigat.

Montrose l-a secondat.

— Obiecţie! Obiecţie! Obiecţie! ca şi cum strigătul clientului său declanşase o alarmă mecanică în gâtul lui.

Scandalul lor l-a înfuriat pe Macklin. Era mânios şi se vedea.

— Vă dau afară pe toţi dacă nu tăceţi din gură. Astea-s probe şi în mod sigur sunt relevante. Se admit în proces.

Numai după ce a fost restabilită liniştea, m-am întors la treaba deloc uşoară de a lipi alte fotografii pe perete. Amintindu-mi neîncetat să nu ard etapele, să construiesc „cărămidă cu cărămidă”, mi-am petrecut următoarele minute lipind fotografii cu Peter şi diverşi parteneri. În total am lipit treisprezece, colecţia murdară a unui pornograf şi cel mai trist album de familie pe care l-am văzut vreodată.

Chiar dacă existau şi medalioane cu invitaţi ocazionali, componenţa trupei rămânea constantă: Barry şi Peter, Stella şi Tom – prietenii cei mai buni ai familiei Neubauer. În încăpere erau prezenţi oamenii de care aveam nevoie. Profitaseră de fratele meu încă de pe vremea când era un copil.

Nu poate fi negată puterea pornografiei brute de a deconcerta. După ce fiecare fotografie era lipită pe perete, Molly făcea prim-plan pe ea şi îl menţinea zece secunde.

— Închide camera! a ţipat Neubauer. Acum!

— Ne putem apropia, eu şi procurorul? a întrebat Bill Montrose după ce s-a consultat cu Neubauer.

Când Mack ne-a făcut semn să ne apropiem, Montrose a spus:

— Domnul Neubauer are o ofertă care, crede dânsul, poate pune capăt acestui proces.

— Poporul nu este interesat, am spus categoric.

— În ce constă? a întrebat Macklin.

— Clientul meu insistă să o prezinte el însuşi. Între patru ochi.

— Nu există nimic de valoare pe care să-l poată oferta Curţii, i-am spus lui Macklin. Hai să continuăm.

Montrose i-a repetat cererea.

— Nu vă răpeşte decât un minut, domnule judecător. Sunt sigur că ne puteţi oferi un pic din timpul dumneavoastră – în numele echităţii, sau a ce naiba se presupune că ar trebui să simbolizeze asta.

— Curtea se retrage pentru două minute, a anunţat Macklin. Daţi-le reţelelor de televiziune şansa să vândă nişte bere.

S-a îndreptat spre Gidley, apoi ne-a condus pe toţi patru într-o bibliotecă echipată cu o maşinuţă mobilă şi o scară pentru a putea avea acces la rafturile de sus. Bineînţeles, nu era nicio carte.

Să fiu în aceeaşi încăpere cu Neubauer, chiar dacă era cu cătuşe la mâini, era tulburător. Era în pragul unei crize de nervi. Nu era obişnuit ca lucrurile să nu meargă după cum cânta el. Pupilele îi erau dilatate şi nările îi fremătau. Răspândea un miros sălbatic, oţetit, greu de suportat.

— Zece milioane de dolari! a spus Neubauer de îndată ce uşa s-a închis în urma lui. Şi niciunul dintre noi nu va coopera în niciun proces penal îndreptat împotriva ta, a bunicului sau a prietenilor tăi.

— Asta vă este oferta, domnule Neubauer? a întrebat Macklin.

— Zece milioane de dolari, a repetat, bani gheaţă depozitaţi într-un cont pe numele vostru în Grand Cayman din Bahamas. În plus, niciunul din voi nu stă o zi în închisoare. Aveţi cuvântul meu. Acum îmi scoate şi mie cineva cătuşele astea odată? Aţi primit ce doreaţi. Aţi câştigat!

— Nu ne interesează banii tăi, i-am spus pe un ton hotărât.

Neubauer a dat din cap spre mine ca şi cum ar fi alungat un gând neplăcut.

— Acum câţiva ani, a spus, câţiva dintre invitaţii mei s-au făcut praştie. O prostituată a căzut de pe iahtul meu. M-a costat cinci sute de mii de dolari. Acum o altă târfă a murit şi vreau să reglez din nou conturile. Sunt un bărbat care-şi plăteşte datoriile.

— Nu, Barry. Eşti un ucigaş jegos. Frank Volpi a fost îndeajuns de amabil să mi-o confirme azi-noapte. Nu-ţi poţi plăti scăparea, javră!

Mi-am dat seama că-mi ieşisem prea tare din ţâţâni. Figura lui Neubauer s-a contorsionat într-una din acele grimase preejaculatoare care puteau fi văzute şi în câteva dintre fotografii. Apoi a şuierat:

— Mi-a plăcut să i-o trag lui frate-tău, Jack. Peter a fost unul dintre cururile mele preferate. În special când avea treisprezece ani, înţelegi, Mullen?

Eu mă sprijinisem de scară şi Neubauer încălecase maşinuţa de metal de pe podea la mai puţin de un metru de mine. Maşinuţa îi ajungea exact la vintre. Tot ce trebuia să fac era să apuc scara şi să apăs puternic, dar m-am controlat. N-aveam de gând să-l las să intre în sala de judecată arătând bătut sau abuzat în vreun fel.

— Ştiu deja ce i-ai făcut fratelui meu, am spus într-un final. De aceea ne aflăm aici. Şi asta te va costa mult mai mult decât un sac de bani, Barry.

— Înapoi la treabă, a spus Mack. Nu e politicos să laşi o sută de milioane de oameni să aştepte şi, chiar dacă avem lipsurile noastre, noi, cei din familia Mullen, stăm bine la capitolul onoare.

Capitolul 103

Stella Fitzharding nu corespundea profilului celei de-a treia neveste a unui miliardar din New York – Palm Beach. Nu era nici tânără, nici blondă, nici siliconată. Era o fostă profesoară de limbi romanice la micul colegiu din inima vestului, căruia bărbatul ei îi cărase milioane pentru a-şi vedea numele pe frontispiciul bibliotecii. Chiar dacă se simţea jenată de apariţia ei în fotografiile de pe perete, n-o arăta. Prima oară când şi-o trăsese cu fratele meu, el avea paisprezece ani.

— Doamnă Fitzharding, am spus după ce ea a depus jurământul, am senzaţia că aţi mai văzut aceste fotografii. Este adevărat?

Stella Fitzharding s-a încruntat, dar a dat din cap.

— Peter le folosea de vreo doi ani ca să ne şantajeze, a răspuns.

— Câţi bani i-aţi dat? am întrebat-o.

— Cinci mii de dolari pe lună? Şapte mii cinci sute? Nu-mi aduc aminte cu exactitate, dar îmi amintesc că îi dădeam atât cât îi dăm şi grădinarului nostru.

Părea plictisită de întrebările mele. „Mai îndură puţin, Stella. Îţi vei reveni repede.”

— Nu v-aţi plâns lui Barry Neubauer?

— Am fi putut să o facem, dar am găsit toată experienţa asta cu şantajul atât de delicios de dramatică şi, cum să spun… ca într-un film. De îndată ce fotografiile erau lăsate pe terasa din faţa casei, le înşfăcam şi fugeam repede cu ele în casă, unde le studiam captivaţi, aşa cum alţi oameni se privesc zâmbind în faţa cascadei Niagara. Era un joc pe care ne plăcea să-l jucăm.

Am vrut s-o plesnesc, dar m-am calmat.

— Unde făceaţi plăţile? am întrebat-o.

A arătat spre banca martorilor.

— Detectivul Frank Volpi servea drept intermediar.

Volpi stătea acolo extrem de calm. Apoi i-a arătatStellei degetul mijlociu.

— Deci făceaţi plata lunară prin Frank Volpi?

— Da. Dar când compania Mayflower a fuzionat cu Bjorn Boontaag, Peter şi-a dat seama dintr-odată cât de discreditante pot fi fotografiile. În loc de câteva mii, voia milioane.

— Deci la ce v-aţi gândit când cadavrul fratelui meu a fost împins de valuri la ţărm?

— Că a jucat un joc periculos – şi a pierdut, a răspuns Stella Fitzharding. Aşa cum faci şi tu, şi aşa cum ţi se va întâmpla şi ţie.

Capitolul 104

— Îl convoc pe detectivul Frank Volpi.

Volpi nu s-a mişcat. Nu mă surprindea. De fapt, la asta mă aşteptam din partea mai multor martori.

— Vă pot chestiona şi aşa, domnule Volpi, preferaţi astfel?

— Tot n-am să răspund întrebărilor tale, Jack.

— Măcar lasă-mă să încerc una.

— Cum doreşti.

— Îţi aminteşti conversaţia pe care am avut-o azi-noapte, domnule detectiv? l-am întrebat.

Volpi a rămas impasibil.

— Lasă-mă să-ţi reîmprospătez memoria, domnule detectiv. Mă refer la discuţia în care ai spus că Barry Neubauer şi-a pus două dintre gorile să-l omoare pe fratele meu pe plajă acum un an.

— Obiecţie! a ţipat Montrose.

— Se admite! a ţipat şi Mack. Doamnă Stevenson, vă rog să nu consemnaţi aceste ultime două întrebări.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, am spus. Poporul nu are alte întrebări.

— Bună treabă, Jack, a spus Volpi de la locul lui.

Capitolul 105

Ne-am retras pentru prânz şi ne-am întors exact după patruzeci şi cinci de minute. N-am putut mânca, în special pentru că mi-era teamă că n-am să pot avea o digestie decentă.

Martorul pe care aveam să-l chem reprezenta gradul acela de risc pe care un avocat pledant bun este sfătuit să nu şi-l asume. Simţeam că nu aveam de ales. Era timpul să aflu dacă eram şi un fin psiholog, pe lângă un potenţial bun avocat.

Am respirat adânc.

— Campion Neubauer, am spus.

Sala s-a scufundat în tăcere. Campion s-a ridicat şi a păşit în faţă. S-a uitat la ceilalţi martori, ca şi cum se aştepta ca unul dintre ei să-i arunce un colac de salvare.

Bill Montrose a ţâşnit imediat din scaun.

— În niciun caz! Doamna Neubauer este în momentul de faţă sub tratament pentru depresie cronică. N-a putut să-şi ia medicaţia de la începerea acestui simulacru de proces.

M-am uitat la Campion, care deja se aşezase în boxa martorilor.

— Cum vă simţiţi? am întrebat-o. Puteţi face asta?

A dat din cap.

— Sunt în regulă, Jack. De fapt, chiar vreau să spun ceva.

— Mă îndoiesc că asta ar avea vreun sens pentru tine, a urlat Neubauer din scaunul său, dar să ştii că legea interzice să obligi o soţie să depună mărturie împotriva soţului său!

— Numita excepţie maritală, a răspuns Macklin, poate fi invocată de orice soţ pentru propria protecţie. Însă această excepţie protejează numai mărturisiri făcute de un soţ celuilalt, nu şi faptele subiacente. Puteţi depune mărturie,

doamnă Neubauer.

Un surâs slab a apărut pe buzele lui Campion. O ştiam demult şi o văzusem metamorfozându-se dintr-o femeie frumoasă şi cu mintea deschisă într-una extrem de dezagreabilă. Ăsta era unul dintre motivele pentru care-mi încercam norocul cu ea acum.

— Nu-ţi fă nicio grijă, dragă, i-a spus soţului ei. Nimeni nu mă obligă să fac declaraţii împotriva ta. Sunt aici din proprie voinţă.

După ce ajurat pe Biblia lui Gidley, am întrebat-o pe Campion dacă vrea să meargă cu mine să examinăm nişte fotografii de pe perete. A acceptat.

Am arătat spre o femeie care părea că atinge extazul în cea de-a treia fotografie din şir.

— Cine este această persoană? am întrebat-o.

— Stella Fitzharding. E un monstru.

— Şi femeia mai tânără în genunchi?

— Tricia Powell. Tânăra femeie de afaceri care o duce foarte bine la compania soţului meu.

— Şi între ele două este fratele meu, Peter, care cu siguranţă nu era un sfânt.

Campion a clătinat din cap.

— Nu era, dar n-a făcut niciodată rău nimănui. Şi toată lumea îl iubea.

— Asta mă consolează, am spus.

Am condus-o de-a lungul şirului de fotografii. I-am arătat alte fotografii.

— Iar Peter, spuse Campion.

— Cam câţi ani îi dai lui Peter în această fotografie?

— Nu ştiu – poate cincisprezece.

— Nu mai mare?

— Nu. Nu cred. Jack, trebuie să mă crezi – nu aveam nicio idee că lucrurile astea se petreceau la mine în casă. Cel puţin nu la început. Îmi pare rău. Îţi cer iertare ţie şi familiei tale.

— Şi mie îmi pare rău, Campion.

Am continuat de-a lungul şirului.

— În toate aceste douăsprezece fotografii făcute acum cinci ani, fratele meu, care în primele nu avea mai mult de cincisprezece ani, este călărit de un bărbat mult mai vârstnic.

— Soţul meu, Barry Neubauer, a spus ea, arătând spre bărbatul care strângea braţele unui scaun vechi la fel de tare cum îl strângea pe Peter în fotografii.

Am trecut de câteva fotografii, apoi ne-am oprit amândoi în faţa ultimei din şir.

Peter şi Barry erau însoţiţi de un al treilea bărbat de vârstă mijlocie, care purta la gât o zgardă de câini cu ţinte, prinsă de o lesă foarte puternică.

— Bărbatul în patru labe, am spus. Sunt aproape sigur că-l ştiu de undeva.

— Fără îndoială, a răspuns Campion. E Robert Crassweller Junior, procurorul general al Statelor Unite.

Capitolul 106

Am condus-o pe Campion înapoi în boxa martorilor. Dintr-odată arăta mai tânără şi mai relaxată. Renunţase chiar să mai cerşească priviri aprobatoare sau dezaprobatoare de la Barry. Sau, mă rog, cum se numea ceea ce primea de la el.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

— Da. Mai departe.

Am arătat spre peretele cu fotografii.

— În afară de chipuri şi trupuri, mai recunoşti şi altceva în fotografii?

— Camerele. Fotografiile au fost făcute toate în casa noastră. Am crescut în ea. Casa de pe plajă este în proprietatea familiei mele de aproape o sută de ani.

— Camere diferite sau aceleaşi? am întrebat.

— În general diferite.

— Un lucru pe care nu prea-l înţeleg, am spus, este unde s-a ascuns fotograful.

— Depinde de fotografie, dar putea să stea în mai multe locuri. Sunt multe unghere şi crăpături. E o casă mare şi veche.

— Dar cum ştia unde să se ascundă şi să revină în acel loc de mai multe ori fără să fie reperat?

Am auzit un zgomot în spatele meu şi când m-am întors să văd ce este, Neubauer, care dărâmase masa din talaş cu o izbitură puternică, se târa pe podea spre nevasta lui. În timp ce Fenton şi Hank s-au repezit la el, ceva negru zbură prin încăpere, lăsând o urmă întunecată şi urâtă pe perete la cincisprezece centimetri de capul lui Campion. Era pantoful stâng al Stellei Fitzharding.

— Soţul şi prietena dumitale par destul de siguri că dumneata erai cea care îi ajuta pe şantajişti, doamnă Neubauer, am spus.

Scăpată nevătămată din ambele atacuri, Campion stătea în boxă calmă ca la început.

— Într-adevăr, a spus.

— Vă şantajaţi propriul soţ, doamnă Neubauer? am întrebat-o. Dar în calitate de asociat cu drepturi depline la compania Mayflower, dumneavoastră aveaţi mai multe de pierdut decât el.

— Cred că va trebui să cădem de acord, Jack, că există lucruri mai importante decât banii. La început, voiam doar să am dovezi, a explicat Campion. Să ştiu ce se întâmplă în casa care aparţinuse familiei mele timp de un secol. Însă apoi n-am putut rezista ideii de a-l vedea pe soţul meu dându-se de ceasul morţii.

— Peter n-a ştiut de şantaj, nu-i aşa?

— Nu ar fi fost niciodată de acord. Nu-l ura suficient de mult pe Barry. Peter nu ura pe nimeni cu excepţia lui însuşi. Ăsta era defectul lui cel mai încântător.

— Nu ar fi fost mai simplu să divorţaţi de soţul dumneavoastră?

— Mai simplu, poate, dar nu şi mai înţelept. După cum aţi avut ocazia să vedeţi şi dumneavoastră, când soţul meu se supără, oameni încep să fie aduşi de valuri la ţărm.

Mi-am astupat gura cu o mână şi am respirat adânc. Apoi am pus următoarea întrebare, una esenţială.

— Poate de aceea aveai nevoie de fotografii şi mai incriminatoare decât acelea de pe pereţi, Campion?

A înţepenit.

— Nu sunt sigură că înţeleg, a spus, plimbându-şi nervos degetele pe amuleta neagră de cristal de la gât.

M-am apropiat de Campion.

— Ba cred că înţelegi. Una este să-l surprinzi pe Barry făcând sex cu minori, fete şi băieţi. Dar dacă, de exemplu, ai avea fotografii cu el comiţând o crimă? Nu de aceea i-ai întins lui Peter o capcană?

— Nu ştiam că Barry avea de gând să-l omoare pe Peter în acea noapte. Cum aş fi putut şti?

— Bineînţeles că ştiai. Tocmai ai fi afirmat că „Atunci

când Barry se supără, oameni încep să fie aduşi de valuri la ţărm”. De fapt, l-ai trimis pe Sammy să imortalizeze crima.

— Dar nu *există nicio fotografie!* s-a apărat ea. N-am nicio fotografie!

Am ridicat un plic.

— Dar eu am, Campion. Am fotografiile chiar aici.

Capitolul 107

Toate tehnicile de pledoarie pe care am încercat atât de mult să le stăpânesc o iarnă şi o primăvară întreagă m-au părăsit într-o fugă frenetică şi generatoare de nelinişte. Am deschis repede plicul în loc să storc momentul de toată încordarea lui. Inima îmi spărgea pieptul. Toate simţurile îmi erau ascuţite ca briciul. Am luat câteva fotografii din plic.

Am aruncat o privire rapidă fotografiilor, apoi le-am lipit de perete alături de celelalte. Erau probabil ultimele şapte poze pe care le făcuse Sammy şi lucrul cel mai îngrozitor era faptul că într-un fel se putea spune că erau capodoperele lui.

Toate erau făcute orizontal, patruzeci şi opt pe cincizeci şi şase, şi erau pe atât de negre şi de întunecoase, pe cât de luminoasă era pornografia lui. Lipite de perete într-un şir în zigzag, arătau mai puţin a fotografii şi mai mult a tablouri expresioniste cu vârtejuri violente de furie, frică şi moarte.

Ca în majoritatea fotografiilor pornografice, acţiunea comporta patru protagonişti. Dar dorinţa era înlocuită de furie, penetrarea pelviană de pumni biciuitori şi picioare.

Iată, puteam vedea cadranul estompat al ceasului Cartier al lui Neubauer în timp ce flutura un ciomag spre gâtul lui Peter.

Şi *iată,* în timp ce alte două umbre voinice răsuceau la spate mâinile lui Peter, am depistat fulgerele argintii ale cataramei mocasinilor lui Neubauer, în timp ce-l lovea pe Peter în coaste.

Iată şi o figură pe jumătate scufundată în umbră –, dar mi-am dat seama că era Frank Volpi. A minţit spunând că nu luase parte, dar, bineînţeles, de ce să nu mintă? Toţi ceilalţi o făcuseră.

Ultima fotografie era cea mai groaznică. Am trântit-o pe

perete şi am privit lentilele aparatului lui Molly focalizând-o. Ştiam că mi se va întipări pe retină pentru totdeauna.

În momentul în care fusese făcută această fotografie probabil că o rază pătrunsese prin nori. Cum Peter zăcea frânt la picioarele ucigaşilor lui, faţa îi fusese luminată pentru câteva secunde.

Semăna cu o faţă luminată de lumânare din tablourile lui Caravaggio, faţa unui bărbat tânăr conştient că acelea erau ultimele secunde din viaţă şi că nimeni nu avea să vină să-l salveze. Groaza din ochii lui era copleşitoare şi, chiar dacă mai văzusem fotografia, a trebuit să întorc privirea.

— Există vreun sfârşit pentru această mascaradă fără ruşine? a urlat Montrose. În toate aceste fotografii, nu se poate distinge decât o singură figură, aceea a *victimei.*

— Procurorul să se apropie de boxă, a cerut Macklin. Imediat.

Când am ajuns acolo, era mai furios decât îl văzusem vreodată.

— Montrose are dreptate. Fotografiile astea nu ajută cu nimic şi tu ştii asta. Ce naiba faci, Jack? Ai într-adevăr ceva de spus?

— La dracu' cu Montrose. Şi cu Neubauer. Şi la dracu' şi cu tine.

Am scuipat repede cuvintele. Apoi am început să plâng. N-am mai putut rezista.

— Nu-mi pasă dacă fotografiile astea pot constitui probe.Îl arată pe Peter bătut cu bestialitate pe o plajă de Neubauer şi două gorile, dintre care una-i Volpi. Dacă trebuie să am imaginea asta în cap toată viaţa de-acum înainte, atunci şi ei s-o aibă. Peter nu s-a sinucis, nu s-a înecat – a fost omorât, Mack. Asta spun fotografiile.

Macklin s-a aplecat şi mi-a luat faţa plânsă în palmele lui uriaşe. A strâns-o puternic ca şi cum ar fi încercat să oprească o rană din sângerat.

— Jack. Ascultă la mine, a spus cu un zâmbet înduioşător. Faci o treabă foarte bună, chiar mai mult de-

atât. Nu lăsa lucrurile să-ţi scape de sub control acum, fiule. Ai ceva cu care să-i termini pe aceşti nenorociţi? Te rog să-mi spui că ai, Jack.

Capitolul 108

Nu lăsa lucrurile să-ţi scape de sub control acum.

Când eu şi cu Peter eram copii, tata ne-a spus o poveste despre un şobolan uriaş care intrase în apartamentul lor din Hell's Kitchen. Era o dimineaţă friguroasă de decembrie. Mama, care era însărcinată cu mine, stătea într-o cafenea pe partea cealaltă a străzii.

Tatăl meu a împrumutat o lopată de la administrator şi a urcat înapoi cele cinci etaje pentru confruntarea cu şobolanul. L-a găsit în sufragerie la capătul camerei tip vagon, săpând în perete în încercarea de a-şi croi drum afară. Era de dimensiunile unei pisici, cântărea pe puţin cinci kilograme şi avea o piele lucioasă portocaliu-maronie.

Învârtind lopata, tata s-a retras într-un colţ. Şobolanul a încercat să treacă de el, făcând piruete când la stânga, când la dreapta, dar când a văzut că totul era în zadar şi-a dezvelit dinţii şi a aşteptat. Când tata l-a lovit cu lopata ca un jucător profesionist de baseball, *şobolanul s-a agăţat de el!*

Cu o răsucire disperată, tata l-a făcut să zboare prin aer ca o minge cenuşie şi îmblănită de softball. Şobolanul s-a izbit de perete suficient de tare încât să dărâme jumătate din cărţile de pe rafturi. Tata abia a avut timp să răsucească din nou lopata că şobolanul a şi zburat înapoi spre el. Iar l-a lovit din nou cu lopata. Şobolanul s-a prăbuşit. Tata l-a făcut să zboare prin aer de două ori înainte de a-l omorî.

Când l-am chemat pe Barry Neubauer la boxă, m-a privit în felul în care probabil îl privise şobolanul pe tatăl meu în acea dimineaţă de iarnă.

Fără să-şi ia ochii ameninţători de la mine, se scutura de spasme şi fierbea. Degetele lui lungi erau albe când a strâns braţele scaunului.

Şi a rămas nemişcat.

— Vrei să joc pe scena ta, nu? a sâsâit. În cazul ăsta va trebui să mă târăşti până la ea. Dar asta n-ar da prea bine la televizor, nu-i aşa, isteţule?

— Am fi încântaţi să te târâm până acolo, a spus Macklin, coborând de pe platforma lui. Să fiu al naibii dacă n-am s-o fac eu singur.

După ce ne-am asigurat că mâinile şi picioarele îi erau legate trainic de scaun, eu şi Mack ne-am aşezat de o parte şi de alta. L-am ridicat în aer.

În momentul în care nu a mai simţit pământul sub picioare, a început să se zbată în legături mai rău ca Mudman în momentele de dinaintea morţii. Până să-l ducem în boxă, faţa şi părul i se năclăiseră de sudoare, în spatele ochelarilor cu rame de metal, pupilele i se micşoraseră ca două ace cu gămălie.

— Ce mai aveţi acum să ne arătaţi, domnule procuror? a întrebat cu un scrâşnet furios şi strident. Era acelaşi ton superior pe care-l folosea cu servitorii acasă. Alte fotografii murdare? Care dovedesc ce? Că imaginile fotografice pot fi măsluite pe computer? Hai să fim serioşi, Jack, trebuie să vii cu ceva mai tare de atât.

Ultimul zâmbet zeflemitor era pe cale să-i înflorească pe buze, când se auzi un ciocănit în uşa din fundul sălii.

— De fapt, chiar am altceva să-ţi arăt. Şi iată că tocmai soseşte.

Capitolul 109

Privindu-şi nervos picioarele, cum ar fi făcut oricine s-ar fi trezit traversând o încăpere lungă, privit de jumătate din America, Pauline şi-a făcut drum încet până în faţă. Nu mă puteam împiedica să fiu foarte mândru de ea. Îndurase alături de mine până la capăt.

Când a ajuns aproape de mine, mi-a întins o bucată de hârtie. Am citit-o cu inima cât un purice. Scria *East Hampton, L.A., Manhattan – 1996.*

Apoi, pentru că aşa i-a venit, bănuiesc, m-a sărutat blând pe obraz şi s-a aşezat lângă Marci.

— Există un lucru pe care mi-ar plăcea să-l clarificăm, i-am spus lui Neubauer, arătând spre fotografiile de pe perete. Nu ţi-a cerut nimeni vreodată să foloseşti un prezervativ?

Crăpăturile subţiri ale ochilor lui se îngustară şi mai mult.

— Aha, deci acum transformi toată treaba într-un clip social în folosul comunităţii? Le-am spus că nu aveau de ce să se teamă. Mi-am făcut teste tot timpul.

— Înţeleg. În consecinţă, i-ai minţit pe aceşti oameni. Ochii lui Neubauer se înnegurară şi mai mult şi şi-a răsucit gâtul spre mine.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Spun că ai ascuns adevărul. Ceea ce se numeşte minciună. I-ai minţit pe oamenii ăştia. Pe nevasta ta, pe Tricia Powell, pe familia Fitzharding. Pe fratele meu.

— Nu eşti în toate minţile! Oricine te vede îşi dă seama. Este absurd. Eşti nebun.

— Îţi aminteşti probele de sânge pe care vi le-am luat când aţi venit? Pe ale tale le-am testat de HIV.

— Ce spui? a mugit Neubauer.

— Eşti *seropozitiv,* domnule Neubauer. Le-am repetat

de trei ori. Domnule judecător, Poporul oferă acest raport de laborator drept Proba Poporului D.

— Nu aveai niciun drept, a scrâşnit el, smucindu-se atât de violent încât aproape că era să cadă de pe platformă.

— Ce contează dacă aveam sau nu dreptul? Dacă tot zici că te testezi tot timpul, te-am scutit de un deranj.

— Nu e o crimă să fii bolnav, a spus Neubauer.

— Nu, dar este o crimă să îţi expui în cunoştinţă de cauză partenerii la infecţia cu HIV.

— N-am ştiut că sunt seropozitiv până în acest moment, s-a precipitat Neubauer.

— Bănuiesc că asta ar fi putut fi posibil dacă nu am fi găsit în sângele tău urme de Zidovudin – un medicament care se administrează în tratamentul pacienţilor infectaţi cu HIV. Apoi am căutat în arhivele tale farmaceutice. Poporul oferă aceste arhive drept Proba Poporului E. Nu aveam niciun drept să facem nici asta, dar l-ai omorât pe fratele meu, aşa că n-am mai stat pe gânduri. Am aflat că ţi s-au prescris reţete cu Zidovudin în East Hampton, Los Angeles şi Manhattan. Şi asta din 1996.

Neubauer tremura din tot corpul. Nu voia să mai audă nimic. Montrose era în genunchi, strigând obiecţii pe care Mack le respingea. Cei doi Fitzharding şi Tricia Powell ţipau la Neubauer. La fel făcea şi Frank Volpi, care a trebuit ţinut în frâu de Hank şi Fenton.

— *Ordine!* a strigat Mack din scaun. Am zis ordine!

— Te-ar surprinde să afli că în ultimele două săptămâni, am continuat, am căutat şi găsit doisprezece oameni din fotografiile existente pe perete şi în acest plic. Asta nu-l include şi pe fratele meu, pe care probabil l-ai infectat. Şapte dintre ei au fost găsiţi seropozitivi.

Marci a manevrat camera în jurul lui Neubauer. Vorbindu-i, priveam în lentila obiectivului.

— Domnule judecător, Poporul oferă acum şapte declaraţii sub jurământ a şapte indivizi care, bazându-se pe coroborarea în timp a rezultatelor de laborator, toţi cred că au fost infectaţi de Barry Neubauer. Ce-i mai important, toţi

afirmă în depoziţii că Neubauer i-a minţit în legătură cu infectarea lui cu virusul HIV.

— Totul nu-i decât minciună, a continuat Neubauer să strige la mine.

Nu-şi putea controla deloc tremurul corpului.

— Fă-l să înceteze cu minciunile astea despre mine, Bill!

M-am îndreptat încet spre Barry Neubauer. Întotdeauna fusese atât de infatuat şi de sigur pe el. Nu credea că cineva putea să-l atingă în vreun fel. Era deştept, era bogat, era directorul general al unei corporaţii importante, deţinea oameni. Numai că acum, ochii lui întunecaţi arătau la fel de condamnaţi ca ai lui Peter pe plajă în acea noapte.

— În statul New York, expunerea conştientă a unei persoane la virusul HIV este considerată crimă de gradul întâi. Se pedepseşte cu până la doisprezece ani de închisoare. Asta pentru fiecare om infectat. Doisprezece ori doisprezece duce la o sută patruzeci şi patru de ani în închisoare. Mie-mi convine.

Eram faţă în faţă cu javra.

— Fratele meu nu era perfect; dar cine este? Dar era un om bun, un frate bun. Peter nu a făcut niciodată rău nimănui. L-ai omorât. Nu o pot dovedi, dar, oricum, te-am prins, nenorocitule. Ce zici despre asta?

M-am ridicat în picioare şi m-am adresat camerei lui Molly pentru ultima oară.

— POPORUL CONTRA LUI BARRY NEUBAUER, am spus, şi-a încheiat pledoaria. S-o ştergem de-aici.

Capitolul 110

Era aproape ora cinci după-amiază când Fenton şi Hank i-a condus pe invitaţii noştri spre uşa de la ieşire şi le-a dat drumul.

— Mergeţi şi înmulțiți-vă, a spus Fenton.

Un moment am rămas toţi clipind în lumina aurie din East End, neştiind întocmai ce să facem în continuare.

Cei doi Fitzharding, Campion şi Tricia Powell s-au dus cu paşi şovăitori până la capătul verandei. Erau tăcuţi, legănându-şi picioarele peste margine, cu ochii privind în gol spre nisipurile nepăsătoare. Frank Volpi se clătina ameţit, undeva lângă cei patru.

— Doamne, a spus Pauline, arată ca nişte muncitori cu ziua aşteptând să-i ia careva cu maşina să-i ducă acasă. Poate că într-adevăr hainele îi fac pe bărbaţi şi pe femei. Trebuie să reconsider lucrurile.

Bill Montrose stătea singur pe verandă cam la trei metri depărtare de ceilalţi. Priponit încă de vechiul scaun de plajă, Barry Neubauer stătea exact în locul în care Fenton şi Hank îl abandonaseră după ce-l căraseră afară din casă. Ochii abia i se mişcau. Nimeni nu veni să-i vorbească, nici măcar avocatul lui.

— Iată o imagine plăcută, a remarcat Pauline. Barry Neubauer singur şi zdrobit. Am s-o ţin minte pentru vreo zi ploioasă.

Le-am dat lui Marci, Fenton şi Hank costume de baie, prosoape şi papuci de plajă. Apoi i-am trimis să hoinărească în direcţii diferite, aidoma unor turişti în vacanţă zăpăciţi de soare. De vreme ce nu apăruseră niciodată la televizor, nu exista nicio modalitate prin care putea fi demonstrată implicarea lor, cu excepţia depoziţiilor ostaticilor. Mizam pe faptul că aveau să fie prea preocupaţi de propriile probleme ca să-şi mai bată capul şi cu cei trei.

Molly şi-a scos camera în şosea şi a căutat punctul cel mai avantajos pentru a filma scena finală. Eu, Pauline şi Mack stăteam jos la marginea terasei, departe de invitaţii noştri. Eram la fel de confuzi şi de istoviţi ca şi ei.

Ne sprijineam mai mult unul de altul decât de zidul casei. Ne-am lăsat răsfăţaţi de soare. Razele de după-amiaza târziu par a fi cele mai preţioase, chiar şi la începutul verii, dar astea erau şi mai şi. Semănau cu ce ştiu eu, cu afecţiunea.

— Te iubesc, Pauline, a spus Mack, rupând tăcerea.

— Şi eu la fel, a răspuns Pauline, prea obosită să-şi mai ridice capul de la pieptul meu.

Mi-am dres vocea ostentativ, până când Mack a adăugat.

— Nu fi urâcios, Jack. Şi la tine ţinem destul de mult. După ceva timp, Mack s-a ridicat cu un oftat şi s-a îndreptat spre Tricia Powell. A căutat în taşca ei, de unde a scos un Nokia cromat. Tânăra era prea obosită ca să riposteze.

— Nu-ţi face griji, Trish, a spus Mack, e interurban. Are cineva ceva de zis înainte ca lucrurile să scape de sub control? a întrebat după ce s-a întors.

— Mulţumesc, am spus. N-aş fi putut să o scot la capăt fără tine. N-aş fi reuşit nimic. Vă iubesc pe amândoi.

— Doreşte cineva să adauge ceva ce noi nu ştim? a răspuns Mack când s-a aşezat din nou alături de noi. În regulă, atunci.

Mack a apăsat tastele mici şi cauciucate ale telefonului cu degetele lui enorme, apoi a zâmbit cu încântare exagerată când acesta a început să sune.

— Amărâtul chiar funcţionează. Aici e Mack Mullen, i-a spus celui care ridicase receptorul la secţia de poliţie. Eu, nepotul meu şi minunata lui iubită suntem aici împreună cu familia Neubauer, cei doi Fitzharding şi alţi câţiva dintre cei pe care îi iubim cel mai mult pe faţa acestui pământ. Ne întrebam dacă aţi dori să treceţi pe aici. Suntem la vila Kleinerhunt. Ah, încă un lucru. Nimeni nu e rănit şi nimeni nu e înarmat. Nu e nevoie de acţiuni prosteşti. Vă vom

însoţi în linişte.

Apoi a trântit clapa telefonului care s-a închis ca o scoică şi l-a azvârlit în nisip.

— Ar trebui interzise chestiile astea.

Cinci minute mai târziu, aproximativ o sută de poliţişti şi agenţi federali răcneau urcând strada principală din Montauk în maşinile lor marcate şi nemarcate, printre sirenele care se tânguiau de parcă anunţau sfârşitul lumii.

Deoarece elicopterele Pazei de Coastă au ajuns acolo imediat după ei, nu am auzit nimic când au venit să ne aresteze.

EPILOG

Capitolul 111

Trecuseră aproape cinci luni. Eu, Pauline şi Macklin şedeam în colţul îndepărtat al unui bar numit Piaţa Foley. Sorbeam nişte beri Guinness negre. Cu excepţia barmanului şi a unei pisici albe, localul era gol. Aşa sunt multe baruri la unsprezece dimineaţa, până şi în inima New Yorkului.

— Să dea Domnul să putrezească în închisoare, a spus Macklin, lansându-şi toastul favorit încă de la începutul verii.

Pentru informarea dumneavoastră, se părea că asta avea să i se întâmple lui Barry Neubauer. Primul lui proces pentru omucidere abia începuse. Şi mai erau încă douăsprezece care aşteptau pe rol ca nişte Mercedes şi Audi sedan, la coadă la semafor pe Route 27.

Şi acum urmează partea cea mai bună. Ca să fie înlăturată suspiciunea că Neubauer ar putea fugi din ţară, era obligat să îşi petreacă nopţile şi weekendurile în cea mai mare închisoare din New York – Rikers Island – până avea să fie consemnat şi ultimul verdict în cazul lui. Valoarea acţiunilor de la compania Mayflower scăzuse la mai puţin de doi dolari. Barry Neubauer era ruinat.

Cât despre noi trei, această zi avea să fie probabil ultima noastră zi de sorbit Guinness în libertate pentru ceva timp. Avocatul nostru, Joshua Epstein, acelaşi tip care o reprezenta şi pe Molly, refuzase să bea cu noi un pahar înainte să ne îndreptăm spre tribunal. Deja ne pregătise – nu credea că şansele noastre erau din cale-afară de mari.

Mack era tulburat. Este adevărat, avea optzeci şi şapte de ani. Spunea că vrea să dea o petrecere de Memorial Day care să umple locul vacant din calendarul monden al celor din Hampton.

— Vreau să dau o petrecere *adevărată,* s-a confesat el,

ştergându-şi spuma de pe buze. Ceva ce îi va face pe ăia care merg la zaiafeturile lui Puff Daddy să le considere foarte plictisitoare în comparaţie cu ce am să organizez eu.

— Sunt alături de tine, Macklin, a spus Pauline.

— Nu vreau să fiu primul care sparge petrecerea, le-am spus amândurora, dar e timpul să mergem. Ne aşteaptă un proces.

— Prefer *acest* loc, a spus Mack şi a rânjit ca un nebun ce era.

— Hai să înfruntăm şi muzica, am răspuns.

Capitolul 112

Apropiindu-ne, eu, Pauline şi Mack, de treptele Curţii Districtuale din Piaţa Foley, ne-am întâlnit cu teribil de nervosul nostru avocat, Josh Epstein şi o mare de reporteri, ale căror flash-uri, microfoane şi obiective se îngrămădeau peste baricadele alb-albastre ridicate de poliţie.

— Clienţii mei nu au nimic de declarat, a spus Josh, împingând cu mâna hoardele de presari şi aruncându-ne mie şi lui Mack o privire severă.

Apoi Josh ne-a condus pe treptele aspre de calcar până la intrarea sprijinită pe pilaştri, unde am trecut de detectorul de metale şi am ajuns la lift.

Am urcat cu liftul în tăcere până la etajul douăzeci şi trei. Când uşile ascensorului s-au deschis, Mack şi-a dres glasul.

— Cum spunea şi acel bătrân irlandez, Benjamin Franklin, „Trebuie să rămânem împreună, dacă nu, aproape sigur ne vor lega unul câte unul”.

Sala de tribunal a onorabilului James L. Blake nu arăta câtuşi de puţin ca tribunalul nostru popular de pe promontoriul din Montauk. Cu tavane de zece metri, candelabre, mobilier de mahon şi bănci pentru public, aducea mai degrabă cu Old Whalers' Church din Sag Harbor.

Ne-am aşezat la masa apărării în timp ce Josh se conversa pe şoptite cu procurorul adjunct, căruia îi fusese alocat cazul nostru. Îmbrăcat într-un costum gri, cu cămaşă cu butoni albi şi cravată de mătase cu roşu şi albastru, procurorul adjunct Arthur Marshall era o persoană rezonabilă, deşi severă. Era hotărât să îşi exercite „discreţia acuzatoare” strict după litera manualului emis de Departamentul de Justiţie.

În urmă cu trei luni, fuseserăm acuzaţi de tentativă de

răpire, precum şi de răpirea efectivă a lui Barry Neubauer, Campion Neubauer, William Montrose, Tom Fitzharding, Stella Fitzharding, Tricia Powell şi Frank Volpi. La acel moment, ştiusem că nu ar fi avut niciun sens să trecem printr-un proces; fiecare dintre noi ştia prea bine ce făcea şi de ce. Când am intrat în boxa acuzaţilor, judecătorul Judge Blake ne-a anunţat preţul pe care urma să-l plătim pentru dreptatea făcută lui Peter: „Pe puţin 20 de ani”.

Venise momentul.

— Toată lumea în picioare! a ordonat grefierul, în momentul în care onorabilul James L. Blake a intrat în sala de judecată.

Mulţimea din „strane” s-a ridicat în timp ce bătrânul judecător îşi târşâia picioarele pe scări până la bancă, târându-şi roba neagră pe podea în spatele lui. Părea aproape la fel de bătrân ca şi Mack şi cu un caracter la fel de dificil. S-a aşezat şi a aruncat o privire asupra sălii de judecată.

— Staţi jos, a mârâit el.

— Statele Unite contra Jack Mullen, Macklin Reid Mullen şi Pauline Grabowski, a strigat grefierul. Urmează sentinţa.

Capitolul 113

— Acuzarea e pregătită? a întrebat judecătorul.

— Da, onorată instanţă, a răspuns Marshall, ridicându-se în picioare.

— Apărarea?

— Suntem pregătiţi, onorată instanţă, a spus Josh, cu urechile cam roşii.

— În cazul ăsta, luaţi loc, domnilor, a spus judecătorul. Se pare că vom sta ceva timp aici.

Josh şi Arthur Marshall s-au privit şi s-au aşezat.

— Am fost peste măsură de tulburat de faptele acuzaţilor în acest caz, la fel ca de fiecare dată când am de a face cu un caz penal, a început judecătorul Blake. Şi nu doar din cauza naturii faptei, o dezgustătoare privare de libertate exercitată asupra unor persoane, ci din cauza trecutului inculpaţilor. Tânărul domn Mullen a absolvit recent una dintre cele mai prestigioase facultăţi de drept din ţară, unde a avut privilegiul de a sta în preajma unor eminenţi dascăli ai legii. Domnişoara Grabowski a activat în ultimii zece ani ca detectiv particular, fiind angajat al uneia dintre cele mai solide firme de avocatură din acest oraş. A depus mărturie, chiar în această sală de judecată, de nenumărate ori şi a lucrat cu cei mai buni profesionişti ai noştri. Cât despre bătrânul domn Mullen, aţi venit în această ţară căutând bunăstare pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră.Cea mai mare parte a perioadei adulte v-aţi petrecut-o muncind din greu. Este adevărat, aţi suferit o imensă pierdere prin moartea tragică a nepotului dumneavoastră, însă asta nu vă poate scuza comportamentul.

Când judecătorul s-a oprit o clipă pentru a-şi trage sufletul, Mack a profitat de ocazie pentru a murmura o veche rugăciune irlandeză. Pentru prima oară, Pauline avea

un aer speriat. I-am strâns mâna. O iubeam pe această femeie. Nu-mi puteam imagina viaţa fără ea.

— Cât despre reprezentantul autorităţilor, aici de faţă, tânărul domn Marshall, continuă judecătorul, arătând cu capul în direcţia procurorului, şi despre şeful său, procurorul Lily Grace Ducker, domniile lor au recomandat, cu infinită compasiune, pedeapsa minimă posibilă din punct de vedere legal, douăzeci de ani, dat fiind că acuzaţii nu au niciun fel de cazier judiciar. După o lungă şi atentă analiză, mă tem că voi declina generoasa ofertă a autorităţilor. Dar înainte de asta, vreau să fac câteva comentarii asupra consecinţelor colaterale ale faptelor inculpaţilor. După cum toate părţile implicate sunt la curent, ca rezultat direct al investigaţiilor şi expertizelor efectuate de inculpaţi la aşa-zisul proces, domnul Barry Neubauer, principala victimă în cazul de faţă, a fost acuzat în douăsprezece speţe separate de omucidere şi, chiar în clipa de faţă, se află în plin proces la tribunalul penal din New York. După cum a anunţat procurorul Drucker, FBI investighează în prezent faptele lui William Montrose, în conexiune cu acuzaţiile potrivit cărora ar fi comis sperjur şi ar fi intimidat un martor – dr. Jane Davis – la ancheta asupra morţii lui Peter Mullen, ca rezultat direct al acţiunilor inculpaţilor. Domnul şi doamna Fitzharding au părăsit jurisdicţia acestei Curţi, refuzând să sprijine Curtea în prezenta investigaţie. Detectivul Francis Volpi a fost arestat recent în cazul uciderii lui Sammy Giamalva, aici, în Manhattan. Este, de asemenea, suspect în cazul uciderii lui Peter Mullen.

Judecătorul s-a mai uitat o dată la sala de judecată.

— Sunt vremuri grele pentru sistemul justiţiei penale din această ţară. Recentele verdicte date în aşa-zise cazuri notorii au dus la concluzia, larg împărtăşită, că în această ţară există dreptate doar pentru cei bogaţi şi celebri, care îşi permit să o cumpere. Prezidez acest tribunal de 44 de ani, de când preşedintele Eisenhower a binevoit să mă considere potrivit pentru această misiune, şi mărturisesc că nu am fost niciodată aşa de scârbit de felul cum este

administrată justiţia în această ţară aşa cum sunt astăzi. Acestea fiind spuse, iată verdictul meu.

Nu se auzea nici musca în sala de judecată. Unghiile Paulinei îmi intraseră în carne. Macklin mă ţinea de cealaltă mână.

— Tribunalul decide să invoce Jurisprudenţa Federală 5K1, punctul 1. Această secţiune, doamnelor şi domnilor reprezentanţi ai presei, permite acestei Curţi să aplice cea mai blândă sentinţă acelor inculpaţi a căror cooperare cu autorităţile a dus la investigarea sau punerea sub acuzaţie a altor persoane. Dat fiind asistenţa de calitate pe care inculpaţii au acordat-o în acest sens, sunt sigur că nu va fi ridicată nicio obiecţie din partea autorităţilor asupra acestei chestiuni. Nu-i aşa? a întrebat judecătorul.

— Niciuna, a croncănit Marshall, cu mutra unui ţânc care tocmai a fost iertat de o păruială straşnică de către un adult milos.

— Un răspuns bun. Macklin Reid Mullen, Pauline Grabowski, Jack Mullen, curtea vă condamnă pe fiecare la şase sute de ore de muncă în folosul comunităţii, pe care le veţi executa la Casa de Sprijin Legal Pro Bono pentruPersoanele cu Venituri Modeste, secţia pentru condamnaţi la moarte. De acum încolo, singurele procese în care veţi mai fi implicaţi vor fi cele în care veţi acorda asistenţă inculpaţilor săraci, ameninţaţi cu pedeapsa cu moartea. Şedinţa se suspendă.

În timp ce judecătorul a bătut cu ciocănelul în masă şi s-a ridicat să coboare scările, asistenţa a izbucnit în aplauze şi urale.

Reporterii s-au bulucit asupra noastră, în timp ce ne îmbrăţişam. Niciunul dintre noi nu a făcut o declaraţie presei.

— Fratele tău e mândru de tine, mi-a şoptit Mack la ureche.

În timp ce ne ridicam să ieşim din sala de judecată, braţ la braţ, un gând mi-a răsărit în minte, o amintire sacră.

Pe vremea când Peter era doar un copil, după moartea

mamei noastre, se strecura la mine în pat în fiecare noapte.

— Îmi place să aud cum îţi bate inima, Jack, spunea el. Şi mie îmi plăcuse să aud cum bătea inima lui Peter.

Îmi lipsea.